

Donata Norvilaitė

JIS – MANO

DEMONIAS



Donata Norvilaitė

**JIS - MANO
DEMONAS**

Romanas

Šiuolaikinė Antano Vienuolio „Paskenduolės“ istorija. Jauna mergina atsiduria negailestingoje likimo kryžkelėje, o tolesnis jos kelias – pilnas tiek kančių ir dvejonių, tiek meilės ir atsidavimo.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama [Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke \(NBDB\)](#).

ISBN 978-609-96228-0-4

© Donata Norvilaitė, 2021. Autorių teisės saugomos [Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo](#).

Išleido Liutauras Leščinskas, individualios veiklos pažyma nr. 989703



Parašiusi šį kūrinį vis dvejojau ir svarsčiau, ar nesigavo pernelyg banali istorija. To paklausiau savo brangios draugės, kuri kantriai klausė mano nuogąstavimų ir padėjo atrasti nemažai puikių sprendimų. Ji nedvejodama atsakė, kad meilė niekada nebūna banali, ir man to pakako, kad vėl patikėčiau, jog šis jausmas stipresnis už bet kurią kitą emociją. Juk visą rašymo kelionę mane lydėjo daugybė mylinčių ir skatinančių nepasiduoti žmonių. Mieloji mano J. K., AČIŪ už tavo meilę ir atsidavimą, drauge klaidžiojant painiais siužeto labirintais.

Donata

Prologas. Būna ir taip...

Tai buvo ypatinga vieta, kurioje Ema rasdavo sielos ramybę. Čia jausdavosi laisva ir galėdavo užsimiršti. Kankinama nerimo, užkopdavo ant atodangos ir stebėdavo, kaip apačioje nepailsdama teka upė, kaip nerūpestingai, neskubėdami vaikstinėja žmonės. Dabar, perlipusi apsauginę tvorą, žvelgė nuo skardžio į tolį, tik šįkart ramybės nejautė. Rankoje suspaudusi laikė tuščią alaus butelį ir, žiūrėdama į jį, isteriškai pratrūko kvatotis. Akimirksniu juoką pakeitė rauda. Kiek leido jėgos, sviedė butelį tolyn – jis dusliai atsitrenkdamas į smėlį nuriedėjo šlaitu žemyn. Buvo tylu, tik kartkartėmis pasigirsdavo bundančių paukščių čirenimas ir vis rečiau nuo gatvės atsklindantis vienišų automobilių gaudesys. Nedvejodama žengė arčiau krašto, pažvelgė sau po kojom – matė, kaip dėl jos svorio, nesukeldamos garso, byra šlaitu į apačią smėlio smiltelės. Švito. Staiga apačioje iš už medžių išniro bėgančio žmogaus šešėlis, jis sustojo ir pažvelgė aukštyn į skardį. Akimirka stovėjo nejudėdamas, tada greitai pasileido bėgti link tilto, vedančio į apžvalgos aikštelę. Ema abejingai žvelgė į pranykstantį siluetą ir žengė dar vieną žingsnelį arčiau krašto. Galvoje neliko minčių, tik nuolatos skambėjo tas baisus

garsas. Girdėjo jį vėl ir vėl. Jautėsi tuščia – tai buvo paskutinis smūgis, pagaliau privertęs ją pasiduoti...

– Sveika, – už nugaros pasigirdo vos gaudančio orą vyro balsas.

– Labas, tiesiog eik pro šalį, – tarė abejingai vyrui, pernelyg greitai užkopusiam aukštyn.

– Neisiu. Ketinau pasigrožėti vaizdu, – vyras, perlipęs apsauginę tvorą, atsargiai pažvelgė žemyn. – Čia daug geriau viskas matosi...

– Nebevaidink gelbėtojo ir eik velniop, – sukuždėjo mergina žvelgdama pro jį.

Aukštas, kokių trisdešimties metų vyras tankia barzda, tamsiomis kaip užgesusi lava akimis, garsiai nusikvatojo, nors akys nesijuokė.

– Mergužėle, tau nepasisekė, negaliu išeiti, nes esu tiek prisidirbęs, jog jau kurį laiką renku karmos taškus, kad išgelbėčiau savo sielą.

– O tu dar didesnis pamišėlis už mane, – negyvomis akimis žvelgdama į tamsią upę sukuždėjo Ema.

– Gal tau ir sunku patikėti, bet protingi žmonės naktimis skardžio pakraščiu nevaikšto, – kalbėjo

bandydamas suvaldyti kvėpavimą.

Mergina sumišusi įsistebeilijo į atklydėlį; sielą draskė jausmai verčiantys šokti nuo skardžio, tačiau kažkur giliai kirbėjo abejonė.

– Kad jau čia susitikome, gal prisėskime ir pakalbėkime? – paklausė vyras.

Ema tylėjo, neketindama pratarti nė žodžio. Kad ir kaip stengėsi jį ignoruoti, tačiau veriantis žvilgsnis skausmingai trikdė.

– Arba patylėkime. Tik prašau, prisėskime, nes siaubingai pavargau bėgdamas, tu, kaip matau, irgi neturi planų, tai kuriems galams varginti kojas, – žavingai nusišypsojo.

Ema nenumanė, kaip juo atsikratyti. Kita vertus, jai buvo nebesvarbu. Giliai atsidususi, nedvejodama palinko į priekį.

– Palauk! Negali taip su manimi pasielgti, aš tiek bėgau pas tave, jei būčiau žinojęs, kad taip greitai nusileisi į apačią, būčiau palaukęs, – bandė juokauti, nors balsas dvelkė šalčiu. – Kuo tu vardu?

– Aš nenoriu su tavimi susipažinti ir nenoriu žinoti tavo vardo, – atkirto piktai ši.

– Man tinka, saulės nubučiuota gražuole, – vyras įsistebeilijo į Ema ir kilstelėjęs antakį, laukė atsakymo.

– O, liaukis... Kaip originalu, jei bandai su manimi flirtuoti. Nemanai, kad pasirinkai visai netinkamą laiką ir netinkamą moterį?

– Kodėl gi ne? Juk vis tiek apsisprendei išeiti, tai kodėl nenuveikus ko nors smagaus su nepažįstamuoju prieš iškeliaujant? Ką prarasi?

– Na žinoma, o tu neregėtas šunsnukis ir dar iškrypėlis. O kaipgi kitaip... Tik pamišėlis gali savižudei siūlyti pasidulkinti prieš mirtį.

– Cha cha cha, – medžių viršūnėmis nuvilnijo nepažįstamojo juokas, – gerai jau, nesiūlau aš tau nieko, tik pasėdėkim kartu. Patikėk, aš rimtai nusivariau nuo kojų, nepamenu, kad kada nors būčiau taip greitai bėgęs į kalną. – Gal galiu tau padėti? – žengtelėjęs arčiau ištiesė ranką.

– O tu nenori eiti velniop?! – sušuko Ema.

Balsas nuaidėjo tyloje ir pranyko, girdėjosi tik tylus upės kuždesys naktį.

– Ne, nenoriu, – vyras nelinksmi nusijuokė. – Gali man pasipasakoti, laiko aš turiu, – atsargiai

pasiūlė.

– Pranyk! – suriko Ema.

– Pažiūrėk į mane! – suriaumojo vyras.

Ema krūptelėjo iš netikėtumo. Sutrikusi žvelgė jam į akis, kurios žėrėjo kaip kristalai stingstančioje lavoje. Matė, kaip jis bando susitvardyti ir, tiesdamas į ją rankas, žengė artyn.

– Ateik pas mane, Ema, – tarė iki skausmo pažįstamu balsu, priversdamas susigūžti.

Mergina ilgai stebėjė į laukiančias rankas ir jau ketino tiesti savąją, tačiau staiga išgirdusi nuo gatvės atsklidusį garsą, prispaudė rankas prie krūtinės. Nesenas prisiminimas smogė kaip dantyti ašmenys į širdį. Ema nebyliai pasisuko nugara į skardį ir lemtingai užmerkusi akis, atbulomis žengė žingsnį į prarają. ◇

~ 1 dalis ~

- Pagaliau! Pagaliau ištrūkau iš namų, ar girdi mane, Luka? – šaukė Ema į telefoną savo draugei.
- Nesuprantu, kur ištrūkai, kur tu?
- Aš važiuoju į Vilnių! Studijuoti socialinių mokslų!
- Kas čia per velnias?
- Panaršyk internete, žiople tu, – nusikvatojo Ema. – Aš pagaliau ištrūkau, pagaliau paliksiu čia viską, kas mane mirtinai užkniso, aš nekenčiu šito miesto. Ar girdi? Nekenčiu šito prakeikto miesto! – šaukė ir kvatojosi išsyk...
- Na taip, ir mane pamirši, – suniurzgėjo Luka.
- Nesuprantu tavo priekaišto, juk pati pasirinkai mokslus Kaune. Be to, galėsime susitikti savaitgaliais, aš atvažiuosiu pas tave, tu pas mane.
- Tai žinoma, tu manęs taip lengvai neatsikratysi, – pažadėjo draugė. – Ema, turiu bėgti, Linas atvažiavo, paskambink, kai būsi Vilniuje.

– Geros kelionės, neprapulk! – sušuko Luka baigdamą pokalbį.

– Kas jau kas, bet aš tai tikrai neprapulsiu, – sukuždėjo Ema eidama į lauką, kur jos jau laukė tėvai, pasiruošę saugiai nuvežti dukrą į sostinę.

Gyvendama su tėvais ir kontroliuojama perdėtai rūpestingo brolio, Ema artimų santykių su vyrais nepažino ir turėjo tik vieną draugę, kuri susiradusi vaikiną, nuo jos nutolo. Pagaliau ištrūkusi iš tėvų namų, žvelgė pro automobilio langą į bėgančius vaizdus, dėjo planą, nuo ko pradės kurti naują save. Vaizduotėje lipdė mintis, kaip įgyvendins svajones, pagaliau įsimylės ir bus nepadoriai laiminga.

Įsikūrusi bendrabutyje, stūksančiame miesto centre, mergina pirmomis savaitėmis vaikštinėjo Vilniaus gatvėmis tol, kol iš nuovargio nebegalėdavo paeiti. Viskas ją taip žavėjo: senamiesčio architektūra, žmonės gyvenantys jame – jų buvo tiek daug, tokių skirtingų laisvų bei atsipalaidavusių. Ema dievino šį miestą, kiekvieną jo gatvę, jautė, kad čia jos vieta. Kad ir kaip vylėsi susidraugauti su bendrakursiais, tačiau jai sekėsi sunkiai. Visi susiskirstė grupelėmis, kuriose mergina vietos nerado. Bandė bendrauti su grupės pirmūnėmis, bet galiausiai jų savitas „tobulų

mergaičių“ elgesys pradėjo erzinti, todėl nusivylusi nusprendė atsiriboti... Kasdien kaip katė vaikštinėjo po Vilnių, tyrinėdama naujas gatves ir skersgatvius. Jautėsi gyva, nors šiek tiek vieniša. Bėgant laikui suprato, kad problemos, kurias manė palikusi gimtajame mieste, niekur nedingo. Jos po truputį kišo savo purvinas rankas į baikščią širdį ir vėl Ema pasijuto beprotiškai vieniša dideliame, dieviname mieste... Paskaitos darėsi vis ilgesnės ir nuobodesnės. Su Luka susiskambindavo vis rečiau, o svaičiojimai, kad važiuos viena pas kitą, virto muilo burbulu, kuris bėgant laikui galiausiai sprogo.

Vėlyvą pavasario popietę, Emai sėdint liepos pavėsyje, šalia nekviesta įsitaisė grupės draugė Olena. Mergina buvo labai tyli, smulkaus sudėjimo, mažutė, žavinga būtybė. Šlapių pelenų spalvos plaukai, slepiantis pavėsyje, įgavo dar tamsesnį atspalvį. Ji atrodė labai keista, panaši į Emą tuo, kad laikydavosi nuošaliau bendrakursių, bet ir tai neskatino su ja užmegzti draugystės.

– Sveika, – tarė Olena prisidegdama cigaretę.

– Labas, – Ema nedrąsiai nusišypsojo.

– Negalėjau nepastebėti, kad žiūri *Shinedown* klipą. Aš juos dievinu, – tyliai tarė šypsodamasi.

– O... aš taip pat, – Ema žvelgė sutrikusi. – Man labai patinka tavo šukuosena, – pagyrė įsidrąsinusi.

– Ačiū, – šyptelėjo Olena. – Žinai, nuo pirmos dienos, kai tave pamačiau, negaliu atsižiūrėti į tavo liepsnojančius plaukus, viliojančiai atrodo, – išpūsdama dūmą, neįprastai drąsiai nužvelgė Ema. – Tavo žalios akys užburia, nesu niekada tokių mačiusi, taip ir norisi tave paliesti, – į žolę sutrynė nuorūką.

Ema sutrikusi nunarino galvą, niekada net iš vyrų nebuvo girdėjusi tokių drąsių pastebėjimų apie savo išvaizdą. Olena nusijuokė matydama nuraudusius skruostus ir, ištiesusi ranką, perbraukė Emai per plaukus.

– Nebijok, mažute, aš šiandien nenusiteikusi romantiškiems nuotykiams, – pamerkę akį atvirai šypsodamasi.

Ema nusijuokė, supratusi, kad jos reakcija visiškai netinkama. Ištiesinusi pečius įsistebeilijo į merginos šokoladines akis.

– Ir tu negali pakęsti sociologijos paskaitos? – paklausė, nes dabar turėjo ten būti.

– Siaubingai. – Olena neatitraukė žvilgsnio nuo akių. – Gal... einame išgerti kur nors kavos ir

paplepėsime?

– Kavos aš negeriu, bet alaus neatsisakyčiau, – atšovė Ema provokuodama. Merginos drauge garsiai nusikvatojo.

– Eime iš čia, žinau gerą vietą, kur galėtume pasėdėti, – Olena pakilusi ištiesė ranką.

Ema jautėsi tokia laiminga, kokia seniai jau nebuvo. Visą kelią eidamos link parko tarškėjo nesustodamos, tarsi būtų seniai nesimačiusios draugės, kurios tiek daug turėjo viena kitai papasakoti. Mergina tyliai džiūgavo pagaliau atradusi giminingą sielą ir vylėsi, kad tai nebus laikina. Einant palei Trijų Kryžių kalną, medžių glūdumoje matėsi mediniai, vietomis išlūžę laiptai, jie vedė į kunigaikščio Gedimino kapo kalną. Iš viršaus atsivėrė visas Vilniaus senamiestis, raudoni miesto stogai atrodė tarsi iš kažkokio seniai matyto paveikslo, o tolimesni rajonai bylojo apie tai, kad gyvenimas nesibaigia už senųjų gatvių sienos. Vaizdas gniaužė kvapą. Ant kalno grupelėmis tai vienur, tai kitur ant žolės išsidrėbę sėdėjo jaunuoliai, kurie, vengdami pašalinių akių, nusprendė išgerti alaus ir niekieno netrukdomi pabendrauti.

– Žinai, – tarė Olena, – gal ir nereiktų tau sakyti, bet tavo kambario draugės labai šlykščiai iš

tavęs tyčiojosi, kad esi keistuoelė, kuri visur vaikšto viena ir su jomis nebendrauja.

– Tai nebesvarbu. – kalbėjo bandydama atrodyti abejinga, nors ir nudiegė širdį. – Jas išmetė iš universiteto, ne mane, tai kodėl turėčiau pergyventi dėl to, ką jos apie mane galvoja?

– Žinai ką? – pirmą kartą Olena ištarė žodžius neįprastai garsiai. – Tu velniškai teisi, mažute, tegul užsikruša tos kalės su savo suknista nuomone!

Pikdžiugiškai nusikvatojusios susidaužė alaus buteliais, tarsi užtvirtindamos savo pergalę prieš vidutinybes. Ema mėgaudamasi šaltu alumi pasisuko į naują draugę, kuri nebyliai stebėjosi į ją.

– Ema, ar turi vaikiną? – paklausė traukdama cigaretę iš naujai atidaryto pakelio.

– Ne, neturiu, – suraukusi nosį vėl priglaudė alaus butelį prie lūpų.

– Kodėl, juk esi tokia gražutė? – pirštų galais perbraukė Emai per skruostą.

– Nežinau, gal dėl to, kad tu klysti ir nesu jau tokia graži kaip sakai, – nusišaipė, nenorėdama apie tai kalbėti.

– Netiki manimi? – Olena pasuko galvą į šoną. – Pažiūrėk į tuos du vaikus prie bokštelio, matai tą katuką juodais marškinėliais? Jis nuo tavęs nenuleidžia akių, garantuoju tuoj prie mūsų prieis, – patenkinta gurkštelėjo alaus.

Ema nužvelgė išstypusį jaunuolį ilgais, šviesiais plaukais ir juoda tatuiruote per visą kaklą. Garsiai iškvėpusi orą, susiraukė:

– Fui, tikiuosi jis nesugalvos ateiti, – greitai nosisuko, kad vaikas nepagalvotų, jog juo susidomėjo.

Olena sugriebė rankomis merginos veidą ir minkštomis lūpomis prigludo prie Emos. Sustingusi iš netikėtumo, Ema žvelgė į draugę išplėtusi akis, kuri neskubėdama atsitraukė ir pratrūko juoktis.

– Dabar jie tikrai prie mūsų nebeis. Gali man nedėkoti, – linksminosi matydama Emos nuostabą.

– Tu mane kitą kartą perspėk, kad spėčiau pasiruošti, – tarė sutrikusi.

– Nepyk, mergyt, aš tik norėjau, kad atsipalaiduotum.

– Keistai tu supranti atsipalaidavimą, nes aš kaip tik įsitempiau, – Ema nudžiugo stebėdama, kaip jaunuoliai išsinešdina.

– Tai dabar pasakysi, kodėl neturi vaikino? – nepasidavė Olena.

– Ilgai pasakoti, – tarė pralinksmedžusi. – Jei trumpai, tai turiu aršų brolių, kuriam netiko nei vienas mano pasirinkimas, – nusijuokė Ema.

– Turi brolių? Kiek jam metų? Toks pat gražutis kaip ir tu? Parodyk nuotrauką, – pabėrė klausimų.

– Nuo ko pradėti? – Ema telefone surado brolio nuotrauką. – Imk ir žiūrėk, nebeatsimenu, ko klausei, – negalėjo sutramdyti juoko.

Stebėdama, kaip Olena vieną po kitos apžiūrinėja Elijaus nuotraukas, susikrimto jausdama begalinį ilgesį. Labai trūko brolio, kurį besąlygiškai mylėjo. Elijas ja labai rūpinosi ir skambindavo beveik kiekvieną dieną.

– Eik tu šikt, koks seksas! – suspigo Olena. – Privalai mane su juo supažindinti.

Matydama jos reakciją, Ema pratrūko kvatotis. Žiūrėjo į savo naują draugę ir negalėjo atsižavėti jos laisve ir nevaržomomis

emocijomis. Troško bent kiek būti panašesnė į ją ir į gyvenimą žiūrėti be baimės ir nerimo.

Laikas tekėjo taip greitai, kad merginos vos spėjo vytis jį iš paskos. Pasisėdėjimai ant kalno tapo kasdienybe, bet niekada neprailgdavo. Prasidėjus vasaros atostogoms, Ema išvažiavo į gimtinę, o Olena išvyko pas savo tėtį į Airiją. Brolis vasarą daug dirbo ir matėsi su seserimi vos keletą kartų. Emą tai baisiai nervino – tik dėl jo norėdavo parvažiuoti į tėvų namus. Siaubingai trūko Elijaus, o nuolatiniai atsisveikinimai priminė, kodėl nekenčia šio miesto. Rugpjūčio pabaigoje grįžusi į bendrąbutį pakeitė kambarį, nes kambario draugė, su kuria gyveno pastarąjį pusmetį, buvo tiesiog nepakenčiama, nuolatos aiškindamasi santykius su draugu. Ema išsikėlė gyventi į patį baisiausią ir labiausiai apleistą kambarį visame bendrąbutyje. Anksčiau jis buvo prikrautas senų daiktų ir čiužinių, ten net nebuvo sieninių spintų, kurios buvo kituose kambariuose. Nauja kambario draugė taip pat buvo nepaprasta, vilkėdavo ilgus juodus sijonus, tokias pat palaidines, ant kaklo segėdavo antkaklį su spygliais, o visus pirštus puošė įmantriai raityti sidabro žiedai, makiažas buvo ne ką pozityvesnis. Tas juodumas buvo toks ryškus ir taip nederėjo su Irinos linksmu charakteriu ir vaikišku naivumu. Mergina buvo

visiems atvira ir draugiška, todėl pažįstamų ir draugų nestokojo. Ne kartą ir Emą pasikvietė kartu pavakaroti su savo draugais. Susirinkę centrinėje aikštėje, keliaudavo į nuošalesnes vietas, kur paprastai vietiniai gyventojai neužklysdavo. Didžiąją dalį jaunimo sudarė studentai, suvažiavę iš skirtingų Lietuvos kraštų. Visi buvo atsipalaidavę, atviri bendravimui, jaunuolius ir merginas vienijo muzika, kuri, laikui bėgant, šiek tiek pradėjo patikti ir Emai. Vis rečiau savaitgaliais grįždavo į namus. Vilnius tapo Emos namais, prisiekė sau niekada iš čia neišvažiuoti. ♦

~ 2 dalis ~

- Labas, Olena, kur buvai pradingusi? Aš visą savaitę negalėjau tau prisiskambinti, – Ema sunerimusi apkabino draugę.
- Atleisk, turėjau problemų... – sušniurkščiojo mergina.
- Kodėl neatsiliepei telefonu, gal būčiau galėjusi tau padėti? – papriekaištavo Ema.
- Man niekas negali padėti...
- Turėsi man viską papasakoti po paskaitos. Po velnių, bet tu tikrai prastai atrodei, reikėjo varyti iš paskaitos, kol dar dėstytoja nebuvo atėjusi.
- Aš tau ir dabar galiu viską papasakoti, – vos girdimai išlemeno Olena.
- Nemanau, kad gera mintis pasakoti per paskaitą, juk žinai, dėstytoja mūsų nekenčia.
- Eina ji šikt, ar supranti, kad man labai blogai?
- sunkiai alsuodama dėbtelėjo į draugę.
- Kur tu buvai? – pakuždėjo Ema nujausdama kažką negero.

– Man... Man labai trūko pinigų...

– Dėl Dievo meilės, ko prisidirbai? – su siaubu į ją pažvelgė.

– Aš viską pasakysiu, tik tu mane išklausk, gerai? Ir prašau, neteisk, – per skruostus nusirito ašaros.

– Aš nebežinau, ar noriu žinoti, gal palaukime kol baigsis paskaita, – sutriko Ema.

– Ne, aš nebegaliu tylėti, supranti, nebegaliu, – kuždėjo vos girdimai.

– Tada sakyk, – laukė su nerimu.

– Mes su Greta nebeturėjome net už ką nusipirkti rūkyti, todėl ji pasiūlė susitikti su jos pažįstamais, kurie galėtų mums paskolinti pinigų...

– Paskolinti ar duoti? – paklausė sunerimusi, o širdis pradėjo vis smarkiau daužytis.

Olena tylėjo.

– Žinai, aš nebenoriu nieko girdėti, – Ema vos tramdė ašaras.

– Bet aš turiu pasakyti, – sudejavo Olena.

– Nutilk, maldauju, – ašaros pradėjo kapsėti ant stalo.

– Bet aš neturėjau kitos išeities, – tarė vos girdimai.

– O apie mane nepagalvojai! – Ema pasakė garsiau nei norėjo.

– Jūs ir vėl kalbatės per paskaitą, – sušnypštė dėstytoja. – Esate abi nepakenčiamos, galvojate, kad aš nieko nepastebėsiu! – vis labiau karščiausi.

Draugės nuleidusios galvas tylėjo, kaip paprastai darydavo, kai dėstytojai užeidavo neapykantos joms priepuolis. Taip ir prasėdėjo tylėdamos iki pat paskaitos pabaigos. Pertraukai prasidėjus išėjo į lauką, vis dar negalėdamos pratarti nė žodžio... Sudribusi šalia draugės ant suoliuko, Olena prisidegė cigaretę.

– Tu suprask, aš juk negaliu kiekvieną kartą savo rūpesčių tau sukrauti. Čia mano problemos, – tarė išpūsdama baltą dūmą.

– Tu mane žudai. Supranti? Žudai. – Ema vos valdėsi. – Kaip aš turėčiau reaguoti į tai, ką man pasakei? Tu juk žinai, kokia esi man brangi, o dabar pasakoji į kokį mėšlą įsivėlei. Ir dėl ko, po

velnių? Nes nesugebėjai manęs paprašyti pinigų! Aš juk sakiau, kad su Greta tu tik bėdų prisidirbsi, negaliu jos pakęsti, suknista kalė! – sušuko Ema.

– Aš iš tavęs tikėjau si supratimo, – nusivylė Olena.

– Juk žinai, kad visada tave palaikysiu. Aš tavęs nesmerkiu, nepyk, tiesiog velniškai siuntu, kad taip nutiko, – Ema jautėsi tokia silpna, nesugebėjo suvaldyti pykčio.

– Aš nieko negaliu padaryti.

– Tai ir nedaryk, daugiau niekada, girdi?!

– Girdžiu...

Pyktį pakeitė gailestis, Ema nemokėjo jos paguosti, tiesiog sėdėjo kartu ir tylėjo.

– Žinai, esu pati šūdiniausia draugė, – kaltai tarė Ema. – Vietoj to, kad paguosčiau, užsipuoliau tave. Atleisk, Olena.

– Ema, tu tikrai kartais užknisi su savo teisuoliškumu. Dar labiau užknisa, kad esi teisi. Bet kartais taip nutinka, susimauni ir viskas. Suprasi mane tada, kai pati bent kartą susimausi.

– Nėpyk, prašau, – Ema apkabino draugę. – Aš tau pažadu, tikrai susimasiau, o tada galėsi man pasakyti: „o ką aš tau sakiau, Ema“.

Olena priglaudė galvą merginai prie skruosto ir ištiesė smilkstančią cigaretę.

– Ne, brangioji, šito tu man neduok, brolis man to neatleistų, – Ema suraukė nosį.

– O jis, pasirodo, toks pat teisuolis kaip ir tu, – nusišaipė Olena.

– Ne visai, bet jis mane globoja kaip mažą vaiką, nesupranta, kad užaugau, – kalbėjo su neslepiamu pasididžiavimu.

– Tai gal tu jam taip ir pasakyk, – sutrynė smilkstančią nuorūką į plytelę.

– Negaliu ir nenoriu, – šypsojosi Ema. – Man patinka, kad Elijas manimi rūpinasi. Jis geriausia, ką aš turiu šiame gyvenime.

– Hm, tai gal paskolinsi? Toks grožis ir man galėtų būti geriausias gyvenime, – nusikvatojo Olena. – Be to, jei jo tokios pat žalios akys kaip ir tavo, tai aš privalau jį gauti, – prisiglaudė prie Emos, patogiai priglaudusi galvą prie kaklo.

Ema pabučiavo draugei į plaukus, bandydama nebyliai atsiprašyti, kad nesugebėjo jos tinkamai išklausti.

– Bandyk laimę, mergyt, bet jis nėra toks naivus kaip tavo bernai.

– Tu man tik suteik progą, aš pati nuspręsiu naivus ar ne.

– Kaip nori, aš tave perspėjau. Po poros savaitių jis pas mane atvažiuoja su nakvyne.

– Mmm, va čia tai bus reikalų, – Olena pašoko nuo suolo.

– O tu, žiūriu, greitai pamiršti savo nuotykius, – Ema kraipė galvą į šonus šypsodamasi.

– Ema, brangioji, mes gyvename tik vieną kartą. Ką aš žinau, gal šiandien einančią per perėją mane kas nors nutrenks, ir kas tada? O žinai, kas? – žiūrėjo į draugę susinėrusi rankas ant pakaušio.

– Ne, – dvejojo Ema.

– Nieko, mergyt, nebėbus nieko. Nebėbus nei rytoj, nei poryt. Tai pasakyk man, kodėl aš turiu žudytis dėl to, kad priėmiau neteisingą sprendimą? Ką?

– Na, čia filosofinis klausimas, jeigu tas neteisingas sprendimas turi blogas pasekmes, tada nežinau ar galima apie tai taip lengvabūdiškai kalbėti.

– Kiekvienas mūsų veiksmas turi pasekmes, kiekvienas teisingas ar neteisingas sprendimas veda mus ten, iš kur negrįšim. Todėl pasakyk man, ar nori tą laiką, kuris yra tau skirtas, nugyventi žliumbdama, ar nori jausti gyvenimą?

Ema spoksojo į draugę išplėtusi akis, bandydama suprasti, ką ji nori pasakyti.

– Olena, aš noriu gyventi, bet bijau, kad suklysiu.

– Tai suklysk, jei reikės ir šimtą kartų, bet liaukis bijoti.

– Aš suprantu, ką nori pasakyti, bet tai yra sudėtinga.

– O kas tau sakė, kad bus lengva? Įlipai į šūdą, pakėlei koją, nusipurtei ir eini toliau iškėlusi galvą, kol ta smarvė išsivėdins.

Ema pratrūko kvatotis išgirdusi tokią teoriją.

– Aš tave myliu, Olena, tu geriausia, kas man galėjo nutikti, žinoma po mano brolio, – pasakė vis dar juokdamasi.

Draugė klestelėjo prie Emos ir sunėrė rankas jai ant kaklo. Plačiai šypsodamasi žvelgė į žalias akis.

– Kad jau grįžom prie tavo brolio, tai kitą šeštadienį aš atvarau.

– OK, brangioji, sutarta, – pakštelėjo į skruostą Ema. – O dabar einam į baraką, siaubingai noriu valgyti. ♦

~ 3 dalis ~

Penktadienio vakarą Irina pakvietė Ema eiti kartu susitikti su draugais. Senamiesčio parduotuvėje nusipirkę alaus, tuzinas jaunuolių, neskubėdami ėjo link gynybinės sienos.

– Lauris kviečia eiti į barą prie stoties, oras darosi prastas, gal ten pasėdėkim? – paklausė Irina.

– Prie stoties? Kažkaip nepatraukliai skamba, tikiuosi nebus kokia apšnerkšta aludė?

– Cha cha cha, – nusikvatojo Lauris. – Mūsų princesė kaip visada išsigando purvo. Nesispyriok, Ema, ten tikrai aludė, bet neapšnerkšta, tiks netgi mūsų karališkajai didenybei, – nusišaipęs mirktelėjo akį.

– Eik tu šikt, Lauri, su savo didenybe. Nesu aš jau tokia išlepusi, – atkirto piktai.

– Ne neišlepusi, tik šalta ir neliečiama, – įgėlė vaikas.

– Geriau rodyk kelią kol nepersigalvojau, tau tinka, tik su stoties mergomis tampytis, – Ema erzindama iškišo liežuvį.

– *S'il vous plaît, madame*, – tarė Lauris ir grakščiai nusilenkė.

– *Merci beaucoup*, – pasakė praeidama pro šalį ir drauge kvatodamiesi, nužingsniavo stoties link.

Vieta pasirodė ne tokia baisi kaip tikėjosi. Baro interjeras buvo gana nykus, tačiau viduje buvo švaru ir šilta, o jai tiek užteko, kad nespruktų lauk. Kampe prie lango sėdėjo keletas nematytų vyrų, sprendžiant iš aprangos, buvo iš Irinos bendraminčių rato. Lauris nieko nelaukdamas nuėjo prie jaunuolių pasisveikinti. Nebuvo keista, kad jis juos pažinojo, Lauris savo charizma ir neblėstančia energija traukė žmones, jo visur buvo pilna. Ema su drauge prisėdo šalia vaikinų ir netrukus visiškai atsipalaidavo. Kitoje stalo pusėje sėdėjo dailus, plačiapetis jaunuolis tamsiomis akimis, kurios keistai derėjo prie šviesios veido odos, akys buvo tokios giliai rudos, kad atrodė beveik juodos ir spragsėjo pavojingomis kibirkštėlėmis. Jo ilgi tamsūs plaukai buvo surišti į kasą, o pilnose lūpose žaidė šypsena. Vaikinas atrodė nepadoriai žavus. Ema iš karto jį pastebėjo. Matė, kad jis kartais žvilgčioja į ją ir atsakius žvilgsniu, akių nenuleisdavo, bet nepratarė nė žodžio. Vakarui įsibėgėjus merginos sugalvojo nueiti į šalia esančią parduotuvę nusipirkti

užkandžių, kad turėtų ko bendrabutyje plepėdamos užkąsti. Grįžusios iš parduotuvės į barą, juodaakio neberado. Nors ir nebendravo su juo, tačiau Ema jautėsi šiek tiek nusivylusi, kad jis išėjo. Neilgai trukus, pastebėjo pro duris įžengiantį jaunuolį, kurio pasigedo. Eidamas prie staliuko labai rimtu veidu vėrė Emą žvilgsniu. Jai net kojas pakirto. Klestelėjęs šalia merginos, ištiesė ranką.

– Labas, – tarė juodaakis. – Mano vardas Darius – ir aš ką tik tavęs desperatiškai ieškojau, – vis dar žiūrėjo susirūpinusiu žvilgsniu.

Ema visiškai neteko žado, spoksojo išplėtusi akis ir niekaip negalėjo sugalvoti, ką jam pasakyti, tik ištiesė paspausti ranką.

– Tu tikriausiai net nepastebėjai manęs, – šyptelėjo Darius. – Juk esi iš tų merginų, kurios tokių kaip mes nemato. Aš nebūčiau tavęs kalbinęs, bet kai išėjai, supratau, kad nenoriu, jog pradingtum, todėl bandžiau tave pasivyti.

– Bet nesėkmingai, – tai tardama, Ema prunkštelėjo dėl situacijos absurdiškumo.

– Bet tu grįžai? – stebėjosi vaikinąs.

– Su Ira buvom trumpam į parduotuvę nulėkusios, neplanavom išeiti iš čia, bet jau

vėlu, bijau, kad komendantė mūsų neįleis į bendrabutį, jei pavėluosim.

– Ar galiu būti toks įžūlus ir paprašyti tavo telefono numerio?

– Galbūt, jei pasakysi, ką turėjai omenyje sakydamas, kad esu iš tų merginų, kurios tokių kaip tu nepastebi?

– Nes tu kitokia, atrodei nepasiekiamą, nesi panaši į merginas, kurios su mumis renkasi, – šypsojosi Darius.

– Oho... – įkvėpė Ema.

Žvelgdama į juodas akis susimąstė, ar ji visiems taip atrodo, galbūt dėl to lyg šiol buvo vieniša, nes panaši į arogantišką pamaivą.

– Tai kaip dėl numerio? – paklausė Darius pakeldamas antakį.

– Na į klausimą man atsakei, bet kam tau mano numeris, jei aš tau atrodau arogantiška?

– Aš nesakiau, kad atrodei arogantiška, aš tik sakau, kad atrodei nepasiekiamą ir tavo strazdanos veda mane iš proto, – jaunuolis nusišypsojo taip žavingai, kad Ema suprato, jog

pati laikas nešdintis į bendrabutį, kol nepasidavė šio šėtono kerams.

– Gerai, duok savo telefoną, užrašysiu numerį ir jau eisiu, – tarė nekantraudama pabėgti nuo pavojaus.

– Ar galiu tave palydėti iki namų?

– Hm, gali mus su Irina palydėti iki namų, – šyptelėjo Ema.

– Sutarta, – šypsojosi Darius.

Pasisukusi į šoną Ema kaipmat pasigailėjo. Įsispraudusi į kampą, Irina nepasotinamomis lūpomis varė iš proto Laurio draugą. Nors tai nebuvo staigmena, tačiau Ema vis dar negalėjo priprasti prie draugei būdingo elgesio. Staiga suprato, kad turi žavingą palydovą ir pirmą kartą pasijuto Irinai dėkinga už jos meilumą vyrams.

– Ką gi, kaip matau, teks tau mane vieną palydėti į namus, – mostelėjo galva į šoną, kur sėdėjo draugė.

Darius staiga pakilo nuo kėdės ir ištiesė Emai ranką.

– Einam? – paklausė nekantraudamas.

Einant link bendrabučio oras visai subjuro, pakilo vėjas, rodėsi, kad dangus tuoj atsivers išliedamas susikaupusį nerimą, bet vis dar laikėsi nenumesdamas ant žemės nė lašelio lietaus.

– Neturiu pasiėmęs striukės. Gal galėčiau tave apkabinti, kad nesusšaltum?

– O tu neleidi laiko veltui, – nusijuokė Ema.

– Kartą manęs nepavarei, todėl nusprendžiau surizikuoti, – šypsojosi Darius.

– Ir kaip toli žadi eiti?

– Tik tiek, kiek man leisi, strazdanėle.

Ema pirmą kartą nejautė neapykantos savo strazdanotam veidui, buvo tokia laiminga, kad net nepajuto žvarbaus rudens oro. Jos išvaizda visą gyvenimą buvo tarsi prakeiksmas: raudoni plaukai ir strazdanotas veidas, įžūliai žalios akys. Mama ją vadindavo lapute, o vaikai mokykloje tyčiodavosi iš plaukų spalvos. Siaubingai nekeitė savo atvaizdo veidrodyje. Nors ne pirmą kartą girdėjo ją vadinant strazdanėle, bet iš Dariaus lūpų šis žodis skambėjo tarsi melodinga muzika.

– Gali apkabinti, nes man ištis labai šalta, –
tyliai tarė meluodama.

Nieko nelaukęs, Darius apkabino merginą ir prisitraukė prie savęs. Ema jautėsi tirpstanti kaip ledo kubelis saulės atokaitoje ir džiaugėsi, kad iki bendrabučio dar liko geras gabalas kelio, o ir ėjo neskubėdami, nekreipdami dėmesio į užsirūstinusį dangų, kuris kiekvieną minutę grasino atsiverti.

– Ačiū, kad palydėjai, – liūdnai tarė Ema bandydama paslėpti nusivylimą, kad teks išsiskirti.

– Prašom... Bet aš nenoriu išeiti, – sukuždėjo Darius.

Ir tarsi pritardamas, dangus pratrūko raudoti, lietus šniokštė, didele jėga taškydamas vandens purslus į šalis. Jiedu stovėjo permirkę šalia bendrabučio ir žiūrėjo vienas į kitą, stebėdami kaip per veidą teka vandens srovelės. Darius nusivedė merginą po bendrabučio pastogę ir prisitraukęs apkabino.

– Sušalsi, bėk namo, – tarė vaikiną, bet nepaleido iš glėbio.

– Man nešalta, – išlemeno, nors kūnas išdavikiškai virpėjo nuo šalčio.

– Melagė, – sukuždėjo šypsodamasis. – Ar galiu dar pabūti įžūlus?

– Manau, kad šiam vakarui jau gana, – atstūmė jaunuolį.

Bijojo, kad jos elgesys netinkamas, juk buvo mokoma elgtis kaip gera mergaitė. Ema be galo troško pajusti gyvenimą, tačiau paniškai bijojo suklysti.

– Aš tik norėjau sužinoti tavo vardą, – juokėsi Darius.

– Ema, mano vardas – Ema, – atsakė juokdamasi.

Netikėtai prasivėrė bendrabučio durys ir pro plyšį išlindo susivėlusį budėtojos galva.

– Kokio velnio čia stovi, ką aš turiu kiekvienos pasileidėlės čia laukti, kol išsiburkuos su savo bernaiss? Eik tik greičiau į vidų, o tai stovėsi man per naktį už durų.

– Labas vakaras, Liudmila, – nusiminusi pasisveikino Ema.

– Vakaras, koks vakaras, jau po vidurnakčio, o jūs vis valkiojatės. Pamatytų jus tėvai, kažin ką tada darytumėt, laisvę mat pajuto. Eik tik

greičiau į vidų! O kur tą savo juodą varną palikai? Šitos tai tikrai nebeįleisiu!

– Ji tikriausiai šiandien negrįš, – atsakė tempdama laiką.

– Tai aišku, kad grįš. Kaip visada paryčiais parsivilks, visa išsišiepus, baladodama duris, – niurzgėjo Liudmila.

Eidama į vidų, Ema dar pažvelgė per petį, kad atsisveikintų su Dariumi, bet budėtoja taip greitai uždarė duris, kad tik spėjo pamatyti, kaip jis stovi susikišęs rankas į kišenes. Neklausydama, ką murma moteris, greitai užbėgo į antrą aukštą, kad galėtų pamatyti, ar jis dar laukia apačioje, bet nieko negalėjo įžiūrėti. Apsisukusi, pasileido į prausyklą kitoje pusėje. Buvo tamsu, o lietūs pliaupė negailestingai talžydamas žemę. Ema vos įžiūrėjo iš lėto taku einantį vienišą siluetą. Ji jautėsi blogai, taip blogai, kaip niekada anksčiau, kažkokia bloga nuojauta kankino. Taip norėjosi praverti langą ir sušukti, kad sustotų, bet to nepadarė, nes buvo mokoma, kad taip elgtis nevalia. ♦

~ 4 dalis ~

Vėžlio žingsniu praslinko savaitė, tačiau iš Dariaus skambučio taip ir nesulaukė. Ema manė pasirodžiusi kaip tikra kvaiša. Olenos visą savaitę beveik nematė, ji persikėlė gyventi pas seną pažįstamą, su kuriuo užmezgė aistringus santykius. Džiaugėsi dėl jos, nes Linas buvo geras žmogus, bet paranojiškai nepatiklus ir vengė su Ema bendrauti, todėl su Olena matėsi tik kol abi buvo paskaitose. Pirmadienį Olena atėjo pakeitusi šukuoseną, ji buvo tvarkingai susišukavusi plaukus, be jokių jos stiliui įprastų pavėlimų.

– Oho, Olena, kas tau nutiko, jis tave dar ir sušukavo, – Ema užsispaudė rankomis burną, bandydama suvaidinti siaubą.

– Aha, gali patikėti? Aš pati šoke, – juokėsi mergina.

– Ką veiksi šiandien po paskaitų? Nors žinai ką, geriau nesakyk, tavo pitbulis tavęs vis tiek niekur neišleis.

– Man jis panašesnis į pandą, – sumurkė Olena.

Ema pažvelgė į draugę ir abi pratrūko kvatotis.

– Aš tavęs nebeatpažįstu, mergyt, – Ema mestelėjo be priekaišto.

– Einam į kiemą, noriu parūkyti, – Olena išsitraukė iš rankinės paketį cigarečių.

– O gal išvis nešdinamės iš paskaitų? – dar vienos sociologijos paskaitos nebeatlaikysiu, – Ema žiūrėjo į draugę su viltimi.

– Einam pas tave? – jau apsisprendusi paklausė draugė.

Leidžiantis laiptais, Ema staiga sustojo it įbesta. Apačioje atsirėmęs į medį stovėjo Darius ir vėrė ją žvilgsniu. Nežinodama, ką daryti, lipti žemyn ar apsisukti ir bėgti atgal, stovėjo sustingusi ir laukė, kas bus toliau.

– Ar girdi mane? Ko sustojai? – paklausė Olena.

– Ką? – pasuko galvą į draugę tarsi pabudusi iš sapno.

– Kodėl sustojai, kas tau?

– Tu tik akivaizdžiai nežiūrėk, bet ten, atsirėmęs į medį stovi Darius, – pakuždėjo nepastebimai judindama lūpas.

– O cho cho, nieko sau zuikis... Jis tavęs laukia, nenuleidžia nuo tavęs akių. Ko stovi, eik! – spygavo Olena.

– Aš nežinau, ką jam sakyti.

– Tai nieko ir nesakyk, kad jau atėjo, tegul ir kalba. Baik laužytis, pažiūrėk, koks grožis tavęs laukia, aš tokį mirtinai išdulkinčiau.

– Deja, drauge, bet jo negausi, – Ema savininkiškai nužvelgė vaikiną. – Einam su manim kartu, – prašė nerimaudama.

– Ne šį kartą, mažute. Matau, turit apie ką pakalbėti, o aš tik trukdysiu. Bet būtinai vėliau turėsi mane su juo supažindinti, – Olena nerūpestingai šypsodamasi nužingsniavo į šalį ir atsirėmė į pertvarą.

Ema lėtai lipo laiptais žemyn, nes kojos per sąnarius visai nebenorėjo lankstytis. Mintyse greitai permastė keletą frazių, ką galėtų pasakyti, bet nė viena netiko. Labai pyko, kad jis, savaite pradingęs, dabar stovi kaip niekur nieko atsirėmęs į medį ir nesijudina iš vietos. Sustojusi per kelis žingsnius nuo jo, ketino nueiti šalin, bet Darius atsitraukė nuo medžio ir priėjo prie Emos taip arti, kad šiai net kvapą užgniaužė.

- Sveika, - pasisveikino neperprantamu balsu.
- Labas, - atsakė tyliau nei ketino.
- Kodėl taip su manim elgiesi? - su priekaištu paklausė Darius.
- Nesuprantu tavęs, kaip aš elgiuosi? - klausimas Ema visiškai išmušė iš vėžių, jokia logiška mintis neatėjo į galvą.
- Suteiki man viltį, o paskui ramiai manim atsikratai.
- Tu gal girtas arba išprotėjai, nes aš tavęs nesuprantu. Pats nesirodai visą savaitę, o dabar atėjęs pasakoji, kad aš tavimi atsikračiau! - išbėrė žodžius piktai.
- Tu man užrašei ne savo numerį, - Darius įbruko į rankas telefoną.
- O... - tesugebėjo ištarti žiūrėdama į sumaišytus vietomis skaičius.

Ema jautėsi sumišusi. Visą savaitę nepaleido telefono iš rankų tikėdamasi sulaukti Dariaus skambučio, o jis net neturėjo galimybės prisiskambinti.

– Atleisk, aš netyčia supainiojau paskutinius skaičius, – tarė kaltai.

Darius įsistebeilijo merginai į akis, ilgai žiūrėjo tyrinėdamas jos veidą. Netaręs nė žodžio, tvirtai suėmė sprandą ir prigludo lūpomis prie merginos. Bučiavo taip godžiai lyg būtų nesimatę ištisus mėnesius. Ema jautėsi besvorė, lyg visas nerimas būtų akimirksniu išgaravęs, niekas buvo nebesvarbu: nei studentai, kurie būriavosi aplinkui, nei ta beprotiškai ilga ir kankinanti savaitė. Apsivijusi rankomis vyro liemenį, mėgavosi kūnų artumu. Ema suprato pagaliau pažinusi tą jausmą, kai iš tikro įsimyli.

– Ar tu tikrai skaičius sumaišei netyčia? – paklausė vaikiną švelniu balsu.

– Tai tu vis dar manimi netiki?

– Atleisk, savaitė buvo žiauriai ilga, – atsiduso jausdamas palengvėjimą.

– Žinau, – tarė Ema svaigdama iš laimės.

Ema pastebėjo, kad draugė nekantrauja būti supažindinta, todėl nedelsdama pamojo jai ranką. Ši nedvejodama atlėkė ir ištiesė Dariui ranką.

– Labas, mano vardas Olena, aš esu Emos draugė. Ji man apie tave pasakojo, bet neminėjo, kad esi toks gražutis, – mirktelėjo akį. – Kol tu nepasirodei, mes su Ema ruošėmės eiti į baraką. Gal nori eiti su mumis drauge? – išbėrė žodžius provokuodama.

– Amm... na, jei Ema neprieštaraus, – Darius klausiamai pažvelgė į merginą.

– Cha, po to, ką mačiau, ji tikrai neprieštaraus, – suplojo rankomis Olena.

– O tu šiandien kaip niekada iškalbinga, – kandžiai tarė Ema.

– Tu juk žinai, kaip aš tave myliu, mažute, – mergina apsisuko ir nužingsniavo bendrabučio link.

– Nekreipk į ją dėmesio. Žinai, ji išties ypatinga, – tarė Ema susidrovėjusi.

– Matau, strazdanėle, ji ypatinga, nes ir tu tokia esi.

– O tu tikras saldžialiežuvis, – šyptelėjo Ema.

– Neprovoquok, – sumurkė Darius palenkęs galvą prie ausies.

– Net nesiruošiu, – pamerkė akį ir paėmusi
vaikiną už rankos, nusivedė paskui draugę. ◇

~ 5 dalis ~

Atskriejus savaitgaliui, Ema lėkte nulėkė į automobilių stovėjimo aikštelę pasitikti brolio. Netrukus jis pasirodė su naujutėlaičiu raudonu visureigiu. Ema puolė broliui į glėbį, o šis juokdamasis mielai priėmė audringą sutikimą.

– Nusipirkai mašiną? – paklausė, ranka braukdama per kapotą.

– Ne, mažė, pasiskolinau iš Mato. Aš čia per mažai praleidžiu laiko, kad pirkčiau automobilį.

– Nustebau, nes juk tu nemėgsti raudonos spalvos. O žinant Matą, tai jo stilius, – nusijuokė prisiminusi brolio geriausią draugą.

– Niekada tokios nesirinkčiau, – šypsojosi brolis.
– Važiuojam kur nors pavalgyti, paskui susirasim kokį viešbutį.

– Kokį dar viešbutį? Pas mane nakvosi, aš jau susitariau su komendante ir Iros nebus, ji išvažiavo namo.

– O gaila, iš to, ką pasakojai apie ją, visai norėčiau susipažinti artimiau, – nusišaipė Elijas.

– Nenusišnekėk. Aš tavęs nė per žingsnį prie jos neprileisiu.

Ema negalėjo atsidžiaugti, kad bent porą dienų galės pabūti su savo broliu, kurį taip retai matydavo. Įkalbėjusi palikti automobilį prie bendrabučio ir eiti į kavinę pėsčiomis, vedėsi jį į senamiestį ir negalėjo liautis pasakojusi, kokiame dieviškame mieste gyvena. Išmaišė dalį Emos pamėgtų vietų, kol brolis pailsęs nepradėjo priešintis.

– Maže, nuvarysi mane nuo kojų. Aš manau, kad pamačiau viską, ką turėjau pamatyti, – maldaujančiu žvilgsniu žiūrėjo Elijas.

– Ištižėlis, įpratai sėdėti nosį įkišęs į kompiuterį, dabar verkšleni kaip lepūnėlis, – paerzino brolių ir nusijuokė nužvelgusi atletišką brolio kūną.

Elijas dirbo programuotoju ir nepaisant to, kad daug laiko praleisdavo prie kompiuterio, niekada neapleido sporto. Nemėgo treniruoklių, kaip jo geriausias draugas, todėl mieliau rinkosi bėgimą lauke ir tik orui subjurus užsukdavo į sporto klubą.

– Man labiau patinka, kai tu man viską pasakoji, bet nerodai. Tu man pasakyk, ką nori parodyti, o aš į *Google* įsivesiu ir pažiūrėsiu, – juokėsi Elijas.

– Taip ir padarysim, ištižėli, – nusikvatojo užkrėsta brolio juoko.

Po pietų sugrįžo į bendrabutį ir užkopę į penktą aukštą išvydo į duris pasirėmusią Oleną. Buvo pamiršusi, kokia ji gali būti atkakli, kai siekia tikslo.

– Staigmena, – šypsojosi mergina.

– Tau ir vėl pavyko, brangioji, – nusijuokė Ema.

– Eljau susipažink, čia mano nepakenčiamai miela draugė, Olena.

– Labas, Eljau, – ištiesė ranką.

– Sveika, Ema man apie tave pasakojo, – tarė brolis iškalbingai šypsodamasis.

– Tikiuosi, pasakojo tik gerus dalykus? – sumurkė Olena.

– Pačius geriausius, – pamerkęs akį, į kambarį įėjo brolis. – Oho, na ir skylėj tu gyveni, maže, – nusistebėjo dairydamasis po kambarį.

– Aukščiausios klasės skylėj, broli. O tu norėjai į viešbutį važiuoti, – nusišaipė Ema.

– Ir vis dar noriu, – vaikiną pajudino išlūžusias spintelės duris.

– Einu į virtuvę, atnešiu vandens. Olena, elkis gražiai, – Ema dėbtelėjo į draugę.

– Tu gal čia man norėjai pasakyti? – paklausė brolis.

– Ne, Elijau, dėl tavęs aš rami.

Elijas iškalbingai nužvelgė merginą ir šyptelėjęs įsitaisė ant girkždančios lovos. Nuėjusi į virtuvę, Ema pažvelgė pro langą. Žiūrėdama į upę, mąstė, kad dar niekada nesijautė tokia laiminga kaip dabar. Emos laimei tereikėjo vos trijų žmonių ir miesto, kuriame jautėsi gyva. Grįžusi į kambarį pastebėjo rūstų Elijaus veidą, susinėręs rankas ant krūtinės, spoksojo sesei į akis. Olena, kaip niekur nieko, sėdėjo prie rašomojo stalo, lengvai ranka parėmusi galvą.

– Kas nors negerai? – paklausė abiejų.

– Viskas kuo puikiausiai, mergyt, tuoj prie mūsų prisijungs Darius, – sukrizeno Olena.

Ema žvelgė į brolį nežinodama, ką pasakyti. Šis, priėjęs prie sesers, suėmė ją už pečių ir pakreipęs galvą įsistebeilijo.

– Ema, maniau, kad mes vienas nuo kito neturime paslapčių? – tarė su priekaištu.

– Tai, kad čia jokia paslaptis, aš tiesiog pamiršau pasakyti, – išsišiepė kaltai.

– Mes abu beveik kasdien susiskambinam arba susirašom. Gali pamiršti dieną, dvi, tris, bet ne dvi savaites.

– O tu gerai informuotas, – piktai dėbtelėjo į Oleną, kuri įdėmiai apžiūrinėjo savo manikiūrą.
– Be to, viena savaitė nesiskaito, nes pirmą savaitę jo visai nemačiau.

– Kada žadėjai man pasakyti? – priekaištavo brolis.

– Tikriausiai šiandien? – kažkodėl atsakė klausiamai.

– Ema, ko dar man nepasakei? – klausinėjo tyrinėdamas veidą.

– Nebūk paranojikas, viską tu žinai, tik apie Darių nepasakiau, – suirzo Ema.

– Ema, aš negaliu nuolatos būti su tavimi, pati supranti, todėl susitarėm, kad nieko nuo manęs neslėpsi, – priekaištavo Elijas.

– Tu per jautriai reaguoji, jis geras, tikrai. Paklausk Olenos.

– Paklausti tavo geriausios draugės, tu gal mane kvailu laikai, maže?

– Na jau, na jau, gana čia tų ginčų. Elijau, atsipalaiduok, tuoj ateis Darius, galėsi jį prirėmęs prie sienos tardyti, – žaismingai išbėrė Olena.

– O tu teisi, princese, – šypsodamasis ranka sutaršė viliokei plaukus.

Ema nekantraudama laukė, kada pasirodys Darius, neįsivaizdavo, kaip reaguos brolis. Pati nesuprato, kodėl jam nepasakė apie jaunuolį, taip netikėtai įsiveržusį į jos gyvenimą ir širdį. Nors niekada nuo brolio neturėjo paslapčių, bet šį kartą neišdrįso pasakyti. Ji nebebuvo maža mergaitė ir jautė, kad turi kitokių poreikių, o su broliu apie tai būtų buvę keista kalbėtis.

Pažvelgusi pro langą, Ema išvydo ateinantį Darių. Širdis pradėjo daužytis kaip pašėlus.

– Einu į tualetą, – nelaukdama uždarė duris.

Ema skuodė laiptais žemyn taip greitai, kad nepajuto kaip įpuolė Dariui tiesiai į glėbį.

– Labas, strazdanėle, taip stipriai manęs pasiilgai? – šypsojosi Darius.

– Tu net neįsivaizduoji, kaip, – tarė bučiuodama šiltas lūpas.

– Tikiuosi, dabar visada taip mane pasitiksi? – žiūrėjo apstulbęs.

– Nesitikėk, – erzindama krimstelėjo ausį. – Mano brolis atvažiavo, nori su tavim susipažinti, – išbėrė greitai.

– O... – ištarė Darius. – Aš maniau, kad tu nuo Olenos bėgi, – nusijuokęs pabučiavo. – Žinai, jei nori, kad palikčiau gerą įspūdį tavo broliui, tai duok man keletą minučių atsigauti nuo tokio mielo sutikimo, – giliai atsiduso nužvelgdamas Emą nuo galvos iki kojų.

Susikibę už rankų kopė laiptais aukštyn, tačiau pasiekę kambarį atitraukė vienas nuo kito rankas. Kambaryje Elisas sėdėjo prigludęs šalia Olenos, kažką rodydamas savo kompiuterio ekrane.

– Ką veikiat? Tik nesakyk, kad aiškini Olenai, kaip reikia programuoti? – Ema susižvalgė su Dariumi.

Vyras lėtai atsistojo ir, rūščiai žvelgdamas į Darių, ištiesė ranką.

– Labas, aš Elijas – Emos brolis, – tarė pabrėžtinai.

– Labas, o aš Darius – jos vaikiną, – nepasimetė jaunuolis.

– Gerai, turėsime laiko susipažinti, – paėmė sesę už rankos ir pasisodino prie savęs.

Pradžią buvo sunki, Elijas nesiliaudamas kamantinėjo vaikiną, o šis kantriai atsakinėjo į klausimus. Įtampa darėsi nebepakeliamą, Emai atrodė, kad pateko į žodžių mūšį, kuriame nei vienas nesiruošė pasiduoti. Sunerimusi susižvalgė su Olena – skubiai reikėjo kažką daryti.

– Gal einam nusipirksim alaus ar šiaip ko nors, negi sėdėsime visą vakarą kaip teismo posėdyje? – paklausė Olena, ranka braukdama Eliaui per šlaunį.

Elijas, kilstelėjęs antakius, atvirai nužvelgė merginą ir šyptelėjęs lėtai atsistojo. Suėmęs ranką, prisitraukė prie savęs įžūlią mergiotę.

– Gerai, princese, rodyk man kelią, – nusivedęs prie durų, pasisuko į Ema. – Jūs irgi einat kartu, – paliepė įsakmiai.

Grįžus iš parduotuvės, Olena, skubėdama išsklaidyti įtampą, atidarė tekilos butelį ir papilstė į stiklines. Netrukus vyrai pagaliau rado bendrą kalbą ir nepaliaudami diskutavo apie programinės įrangos kūrimą. Draugės klausė nieko nesuprasdamos ir pasijuto pradedančios nuobodžiauti. Ema sėdėjo svajingai nusiteikusi, kojas užsikėlus ant lovos ir, jaukiai pasirėmusi į brolių, stebėjo kitoje pusėje sėdintį vyrą, vien savo žvilgsniu varantį iš proto.

– Dariau, ar gali paduoti man stiklinę? – paklausė Ema.

Jis kaipmat pašoko nuo lovos vykdyti prašymo ir Ema nieko nelaukdama priėjo prie vaikino. Pasistiebusi pabučiavo, užtruko kiek ilgiau nei buvo planavusi, todėl kai atsitraukė, pajuto pagalyvės smūgį į nugarą. Pasisukusi išvydo brolių, rankose laikantį kitą pagalyvę.

– Kol aš esu čia, nieko panašaus daugiau nenoriu matyti, supratai? – lėtai pasakė Elijas.

Ema pakėlus pagalyvę nuo grindų, ją apkabino ir lėtai artindamasi prie brolio, primerkė akis.

– O kas, jei aš nesutiksiu? – paklausė bandydama nuslėpti šypsena.

– Tada rytoj skrisi su manimi į Londoną.

– Net nesiruošiu, – metė į brolių pagalvę ir pribėgusi šoko ant jo parversdama ant lovos. Juodu grūmėsi šaukdami ir juokdamiesi kaip vaikystėje. Brolis siaubingai nekentė kutenimo, todėl Emai dažniausiai pavykdavo laimėti grumtynes. Netrukus pasigirdo beldimas į duris, jas buvo užrakinę, nes bendrabutyje buvo nevalia turėti alkoholio. Beldimas nesiliovė, todėl tapo aišku, kas užsuko į svečius. Nulipusi nuo besijuokiančio brolio, rankos mostu parodė Olenai slėpti gėrimą ir nuėjo atrakinti durų.

– Ar jūs žinot, kiek valandų? Klykaujat kaip bepročiai, visas penktas aukštas skamba. Varyk savo draugus lauk, aš per naktį nelauksiu, kol jie išeis, – įprastu tonu purkštavo bendrabučio budėtoja.

– Gerai, Liudmila, jie tuoj išeis, – nusivylusi atsiduso Ema.

Liudmila užtrenkė duris ir nušlepsėjo ilgu koridoriumi.

– *Blemba*, aš niekur nenoriu eiti, – supyko Olena.

– Tai neik, – šypsodamasis tarė Elisas, prisitraukdamas prie savęs suirzusią merginą.

Paėmusi pagalvę nuo lovos, Ema trenkė broliui per nugarą.

– Dar kartą tai pamatysiu, turėsi pasilikti bendrabutyje su manimi per amžius, – pasakė šaipydamasi.

– Nepriversi, maže, – juokėsi Elijas.

– Gerai, kad jums linksma, bet mums su Darium jau reikia nešdintis, – širdo Olena.

– Nebent mes sugrįžtume, – nerūpestingai pasiūlė Darius.

– Ir kaip tu tai žadi padaryti, gudruoli? – paklausė Olena.

– Kitoje pusėje yra laiptinės stogelis, ant jo užlipus patektume per langą į tualetą ir galėtume nepastebėti ateiti į kambarį, – išdėstė planą vaikinai.

– O tu, žiūriu, gerai pažįsti bendrabutį. Ar esi jau turėjęs tokių nuotykių? – griežtai paklausė Elijas.

– Gyvenu panašiam bendrabutyje, be to, esu geras strategas, tik tiek, – atkirto nesutrikęs.

– Tai ką, bandom? – paklausė Ema norėdama išsklaidyti įtampą.

– Tai aišku, kad bandom, kitaip mums su katuku teks eiti į barą, nes namo eiti visai nenoriu. Ar ne, Dariau? – pamerkę akį Olena.

– Nešdinkitės, – Ema pravėrė duris. – Eikit tiesiai prie laiptinės stogelio.

Draugams išėjus, Ema apkabino brolių. Glausdamasi mėgavosi, kad vėl drauge gali leisti vakarą. Pastaruoju metu tokių vakarų buvo labai mažai ir Emai buvo liūdna, kad laikas nenumaldomai senka.

– Tu tikrai nieko prieš, kad jie pasiliks nakvoti? – paklausė Ema.

– Ne, mažė, – brolis priglaudė skruostą prie galvos.

– Sakyk tiesą, ką galvoji apie Darių, – laukė nekantraudama.

– Man norisi jam užvožti kiekvieną kartą, kai matau, kaip jis į tave žiūri.

– O kaip jis į mane žiūri?

– Kaip neišsilakstęs gyvulys, – piktai tėsėkė Elijas.

– Hmm, tai va, ką reiškia tavo žvilgsnis, kai tu žiūri į Oleną, – nusijuokė Ema.

– Nieko panašaus, mažė, tai visai kas kita.

– Nenusišnekėk, Elijau. Ji kaip gyvatė visą vakarą aplink tave rangosi, o tu nori pasakyti, kad to nepastebi?

– Aš pastebiu tik tai, ką noriu pastebėti, ir leidžiu tik tiek, kiek noriu leisti. Ema, aš nebe paauglys jau seniai.

– Broli, aš ir nebe paauglė, jei nepastebėjai. Teks tau susitaikyti, kad myliu dar vieną vyrą be tavęs ir Mato.

– Ema, ar tu esi tikra, kad jį myli? Tu jį labai trumpai pažįsti.

– Taip, Elijau, žinau, ką jaučiu. Nieko panašaus nesu jautusi, na gal tik kartą paauglystėje, – nervingai nusijuokė. – Todėl man labai svarbi tavo nuomonė. Labai noriu, kad tau jis patiktų kaip man.

– Taip, kaip tau, tai jis man tikrai nepatiks, mažė, – nusišaipė Elijas. – Bet negaliu sakyti,

kad jis man visai nepatinka. Tiesiog jis kažkoks keistas, atrodo, kad kažką slepia. Nežinau, gal man tikrai paranoja.

– Tai jau tikrai tau paranoja, jis tiesiog nori padaryti tau gerą įspūdį, labai stengiasi.

– Nežinau, Ema, gal ir taip, bet... nesvarbu, – nutilo brolis. – Ką turėjai omeny sakydama, kad paauglystėj buvai įsimylėjusi? – suraukė antakius brolis.

– Tu jį puikiai pažįsti. Jis buvo mano vaikiška meilė, Elijau, ir iš viso neklausinėk, – susigėdusi nuleido akis.

– Tik nesakyk, kad apie Matą kalbi? – nusikvatojo brolis.

– Užsičiaupk, nieko tau nesakysiu, – ranka užspaudė brolio burną. – Geriau klok, ką galvoji apie Oleną?

– Hmm, su ja lengva bendrauti, – išsišiepė brolis. – Ir su ja galima būtų smagiai praleisti laiką.

– Ką nori tuo pasakyti? – suraukė nosį Ema.

– Ne tavo reikalas, mažė. Einam, jie gal jau išėjo nesulaukę mūsų.

– Tu norėjai pasakyti, kad būtų smagu su ja pasidulkinti? – nepasidavė Ema.

– Man nepatinka šitas žodis, Ema.

– O koks patinka? Permiegoti?

– Iš tavo lūpų – joks. Nutilk, kol nesugrūdau pagalvės tau į gerklę. ◇

~ 6 dalis ~

Tarsi vagys, brolis su sese, tyliai nusėlinę į antrą aukštą, apsidairė, ar neateina budėtoja.

Pravėrę tualetą langą, išsiropštė ant stogelio.

– Kur jūs taip ilgai? Jau galvojau, kad mus palikot ant ledo, – sušnypštė Olena.

– Grįžom pasiimti paklodės, pagalvojom, kad reiks kažkaip jus užkelti, – sukuždėjo Ema.

Elijas nuleido žemyn paklodę ir laukė, kol Darius padės Olenai tvirtai įsikibti į audinį. Įsliuogusi atgal į tualetą, Ema nuėjo pažiūrėti ar niekas neateina. Koridoriuje buvo tylu. Grįžusi prie lango stebėjo, kaip brolis su Olena tvardosi garsiai nenusikvatoję, kai ją už rankų traukė aukštyn. Tuo tarpu Darius, be didelių pastangų, įsikibdamas į lietvamzdį, užkopė aukštyn. Pro šalį eidami studentai švilpė ir plojo stebėdami tokį reginį. Springdami juoku, drauge pasileido bėgti į kambarį, kol niekas neužklupo.

– Aš vos nenumiriau iš baimės, kol mane užkėlei. Negaliu pakęsti aukščio, – vis krizeno Olena.

– Princese, aš tikrai nebūčiau tavęs paleidęs, – apkabino ją Elijas.

Ema nususuko nuo jų ir pažvelgė į Darių, kuris stovėjo vos per žingsnį ir žiūrėjo pakėlęs antakius, rankas susikišęs giliai į kišenes. Ema įskaitė jo žvilgsnyje klausimą – Darius geidė prie jos prieiti. Apgailestaudama, papurtė galvą į šalis ir tyliai nusijuokė, kai jis giliai atsiduso. Matė jo veide nusivylimą, bet ne pyktį.

– Einu į tualetą, prie to paties apsidairysiu. Netriukšmaukit, – paliepė Elijas.

Vos tik jis uždarė duris, Darius žengė žingsnį prie Emos ir stipriai suspaudė glėbyje.

– Žinai, šiandien man tikras valios išbandymas būti visą dieną su tavimi ir negalėti tavęs paliesti.

– Tau puikiai sekasi, – tarė bučiuodama kaklą.

– Man tavo brolis patinka, bet jei jis pasiliks pas tave dar vieną naktį, bijau, kad jį nudėsiu, – palinko prie lūpų Darius.

– Nedrįsk, nes tada aš turėsiu tave nudėti, – sukuždėjo Ema.

– Nėpyk, strazdanėle, tiesiog galvoju, kas bus trečias, kuris tave nuo manęs saugos. Olena visada būna su mumis, dabar ir tavo brolis, – nusijuokė nusėdamas bučiniiais merginos veidą.

– Ei, aš, jeigu ką, dabar tyliu ir jums netrukdu, taip kad negaišk tų kelių sekundžių, kurios tau liko, – nusišaipė Olena.

– Neliko nė vienos sekundės, – šaltai tarė Elisas uždarydamas duris. – Trečią kartą nekartosiu. Ema, nenoriu to matyti, kitaip – dievaži, išmesiu jį pro langą.

Ema matė, kaip iš pykčio įsitempia Dariaus žandikaulis, bet jis susitvėrė. Lėtai braukdamas plaštakomis Emos rankomis žemyn, suėmė pirštus ir priglaudė prie lūpų. Pabučiavęs, paleido merginos rankas ir nuėjo prie stalo, visiems į stiklines įpylė tekilos ir nieko nelaukęs išgėrė savąją.

– Eliauj, kurioj lovoj tu miegosi? – paklausė Olena norėdama išsklaidyti įtampą.

– Tu miegosi Emos lovoje, Darius Irinos, mes su Ema ant čiužinio, – pasakė pikčiau nei derėjo.

– Smagumėlis... – iškošė Olena pro sukąstus dantis.

– Bet tu gali miegoti kartu su mumis ant čiužinio, jei nori, princese, – šypsojosi Elijas, nekreipdamas dėmesio į įžeistą Olenos savimeilę.

– Aš pagalvosiu, – mergina bandė suvaldyti šypseną.

Pakibusi virš universiteto stogo, už lango kabojo pilnatis, ryškiai apšviesdama pailsusį miestą. Ema pažvelgė į laikrodį, jau buvo gerokai po vidurnakčio. Jautė, kad nuovargis ima viršų, net nepastebėjo kaip, atsirėmusi į brolio petį, pradėjo snausti. Visi kalbėjo kiek įmanoma tyliau, kad niekas neišgirstų, jog kambaryje yra daugiau nei du žmonės.

– Maže, einam miegoti, tu visai leipėji, – brolis paglostė skruostą.

– Nenoriu, – Ema bandė prieštarauti.

– Tuoju paruošiu čiužinį, – nesileido į kalbas Elijas.

– Bet tu greitai išvažiuosi, nenoriu dar miegoti.

– Netrukus vėl susitiksim, po mėnesio grįšiu ir būsiu visą savaitę.

– O tu nenori visam laikui grįžti į Lietuvą? Čia taip pat galėtum dirbti.

– Ne, Ema, kol kas negaliu, turiu nebaigtų darbų, bet tu visada gali persikelti pas mane.

– Jai nebūtina niekur važiuoti, Ema čia turi savo gyvenimą, – įsiterpė Darius.

– Ir kokį ji gyvenimą čia turi? – griežtai paklausė Elisas.

– Ji turi mane, – metė iššūkį Darius.

– Tu save pervertini, – nusišaipė Elisas.

– Gal jau užteks šitaip elgtis, rimtai, jau užknisot, – Ema nusivylė, kad jie niekaip negali susidraugauti.

– Nepyk, maže, daugiau nieko nesakysiu. Einam miegoti, nuvarei mane nuo kojų tampydama po miestą, – apkabindamas sesę sutaršė plaukus.

Ema jautėsi mieguista, todėl nebenorėjo priešintis ir nuslinko persirengti patogesniais drabužiais. Elisas išjungė šviesą, bet pilnatis buvo tokia ryški, kad lengvai apšvietė mažą kambarėlį be užuolaidų. Užlindusi už žemos spintos, Ema apsimovė violetines tampres ir marškinėlius su *Nirvanos* vokalistu nuotrauka.

Olena su Elijumi sėdėjo ant lovos ir, palinkę vienas prie kito, tyliai kalbėjosi. Ema susimąsčiusi pasiėmė nešiojamąjį kompiuterį, ilgai dvejavo ir parinko miegui ramesnę muziką. Nuskambėjus pirmiems dainos akordams, nuslinko prie lango. Prieš akis atsivėrė nuostabus vaizdas: įvairiomis spalvomis švytėjo naktinis Vilnius, upė mirgėjo paskendusį šviesų spinduliuose. Mergina kaip gyva nieko gražesnio nebuvo mačiusi. Žvelgdama į naktinį miestą, pajuto, kaip tvirtos rankos apsiveja liemenį. Atsirėmusi į plačią krūtinę ir tirpdama iš malonumo, žvelgė, kaip Geležinio vilko tiltu nepailsdamos lekia mašinos.

– Pasiilgau tavęs, – į ausį pakuždėjo Darius.

– Aš tavęs irgi, – šypsojosi Ema.

– Įdomu, kaip greitai tavo brolis išmes mane pro langą? – sukrizeno vaikinai.

– Nebijok, berniuk, aš tave apginsiu, – pasuko galvą į šoną.

Dariaus akys spindėjo naktyje tarsi juodasis oniksas.

– Aš suplanavau mums kelionę. Pažadėk, kad praleisi laiką tik su manimi, Ema. Be Olenos, brolio, Irinos ar dar kokio prielipos.

- Ir kada spėjai suplanuoti kelionę? – paklausė Ema, svajingai žvelgdama į vyrą.
- Aš jau kuris laikas apie tai galvoju...
- Kiek truks mūsų kelionė?
- Kiek norėsi, strazdanėle.
- Hmm, kur mes važiuosim?
- Nesakysiu, mažute, – sukuždėjo Darius bučiuodamas kaklą. – Pažadėk, kad važiuosi su manimi.

Ema tylėjo prisiminusi Olenos žodžius apie gyvenimą. Mąstė apie netinkamus sprendimus ir pasekmes. Su Dariumi jautėsi saugi, žinojo, kad jis negali jos įskaudinti, tikėjo tuo.

- Ema, eik miegoti! – suriaumojo Elisas.

Darius atsitraukęs, sugriebė merginą už rankos ir žvelgė juodo onikso akimis, vis dar laukdamas atsakymo.

- Pažadu, – sukuždėjo Ema šypsodamasi ir, nuėjusi, susirangė ant čiužinio. ◇

~ 7 dalis ~

Išaušus rytui, Ema mieguistomis akimis apsidairė aplinkui – buvo neįprastai tamsu. Už lango garsiai pliaupė lietus. Ant stalo stovėjo pusiau nugertas tekilos butelis. Vakare niekas nenorėjo padauginti alkoholio ir kiekvienas tam turėjo savų priežasčių. Elijas negėrė norėdamas išlikti budrus, Darius nenorėjo susimauti, Olena tikėjosi aštresnių pojūčių, o Ema tiesiog negalėjo pakesti tekilos skonio. Pasisukusi į šoną nužvelgė kietai miegantį broį, šalia kurio jaukiai įsitaisiusi snaudė Olena. Ema tyliai nusijuokė matydama tokį reginį.

– Iš ko juokiesi, strazdanėle? – sukuždėjo Darius.

Ema krūptelėjo nuo garso. Kaip bebūtų keista, buvo visai jį pamiršusi. Pakilusi, išvydo Darių, gulintį ant pilvo, smakru pasirėmusį į rankas.

– Kodėl nemiegi? – paklausė sutrikusi, suprasdama, kad tikriausiai atrodo baisiai ir nevalingai perbraukė rankomis per plaukus.

– Negaliu miegoti, kai tu esi taip arti, strazdanėle. Man reikia tavęs.

Kad nepažadintų brolio, labai atsargiai nusiritusi nuo čiužino, Ema tyliai nuslinko pas vaikiną. Nieko nelaukdama panėrė po antklode ir jaukiai įsitaisė mylimo vyro glėbyje. Kurį laiką gulėjo glausdamiesi ir mėgavosi vienas kito artumu.

– Bėk atgal pas brolių, mažute, – sukuždėjo Darius bučiuodamas kaklą.

– Kodėl? – nusistebėjo Ema.

– Nes aš ne geležinis, Ema, – tai taręs prisispaudė visu kūnu, leisdamas pajusti erekciją.

– Ooo... – susiprato Ema. – Sakei, kad esi ne geležinis, bet nesi jau toks ištižęs, – susijuokė garsiau nei norėjo.

– Ema, neerzink manęs, – tarė sunkiai alsuodamas Darius. – Neversk jaustis gyvuliu, nes bijau, kad man jau nelabai rūpi, kad esam ne vieni.

– Šš berniuk, valdykis, – Ema šypsodamasi atitraukė nuo jo, bet Darius vėl prisitraukė merginą prie savęs. – Aš maniau, kad nori, jog išeičiau? – paklausė linksmindamasi.

– Niekada to nenorėjau, – šnabždėjo Darius į lūpas.

Pasigirdo čiužinio šlamesys, Ema sustingo iš baimės manydama, kad pažadino brolių. Bijojo net pajudėti, sulaikiusi kvapą, gulėjo prispaudusi galvą Dariui prie skruosto.

– Ema, netgi aš nedrįsčiau šitaip nervinti Elijaus, – tyliai susijuokė Olena.

Lengviau atsikvėpusi, Ema greitai pabučiavo Darių ir išsiropštė iš lovos. Lėtai susirangiusi ant čiužinio, iki pečių užsitempė antklodę.

– Maže, aš, dievaži, vieną dieną tave nudėsiu, – vis dar užsimerkęs sumurmėjo Elijas. Pasivertė ant šono, apkabinęs sesę prisitraukė artyn ir vėl nugrimzdo į sapną.

Visi pabudo prieš vidurdienį. Jau nebelijo, bet saulės nesimatė pro tankius, permirkusius debesis. Oras puikiai atspindėjo Emos su broliu nuotaikas. Kiekvieną kartą atsisveikinant nusmelkdavo nevilties jausmas, kaip vaikystėje, kai juos išskyrė. Olena išskubėjo į namus, nes Linas nepailsdamas vis skambino, grasindamas atvažiuoti. Praradę gerą nuotaiką, trise nuėjo į senamiestį ko nors užkasti. Sėdėjo jaukioje itališkoje šeimos užeigoje ir kol laukė užsakymo, nepratarė nė žodžio. Pietums įpusėjus, Ema rankiojo nuo picos gražgarstės lapus ir plėšė juos į mažus gabalėlius net neketindama paragauti. Elijas, ramiai

kramtydamas picą, negyvu žvilgsniu spoksojo pro langą.

– Su jumis šiandien žiauriai linksma, – Darius pabandė išsklaidyti slegiančią tylą.

– Taveš čia niekas nelaiko, – neatsigręždamas sumurmėjo Elijas.

– Tu klysti, – Darius švelniai suspaudė Emos ranką.

Elijas atsisukęs įsistebeilijo į susikibusias rankas.

– Man jau laikas važiuoti, – tarė ramiai.

Ema nė neparagavusi picos, pastūmė tolyn lėkštę ir verksmingai sužiuro į brolių.

Grįžus į bendrabutį, Elijas pasiėmė daiktus ir nuėjęs į automobilį aikštelę, nusviedė juos ant galinės visureigio sėdynės.

– Kur tu paliksi mašiną? – atsirėmusi į visureigį paklausė Ema.

– Oro uosto aikštelėje, Matas paskui ją pasiims.

– Kada jis atvažiuos?

– Šią savaitę. Paskambins tau, sakė nori tave pamatyti.

– Gerai... Aš jo labai pasiilgau, – tarė liūdnai.

– Neliūdėk, maže, greitai susitiksim, – brolis apkabino Emą ir sūpavo bandydamas nuraminti. Taip stovėjo kelias minutes, kol, nenorom paleidęs iš glėbio sesę, priėjo prie Dariaus.

– Saugok ją, – tarė griežtai.

– Saugosiu, – pažadėjo Darius.

Pabučiavęs sesę į kaktą, Elijas sėdo į automobilį ir skubiai pajudėjo iš aikštelės. Ema žvelgė, kaip raudonas visureigis pradingsta už posūkio ir pajuto, kaip per skruostus ritasi šiltos ašaros. Norėdamas paguosti, Darius prisitraukė merginą artyn ir stipriai apkabino.

– Neverk, strazdanėle, jis grįš po mėnesio. Nespėsi pamatyti, kaip praeis laikas.

– Žinau, – Ema tarė verksmingai, – bet negaliu pakęsti to jausmo, kai pusę gyvenimo mes tik tai ir darome, vis atsisveikinam, – išspjovė žodžius.

– Nusiramink, mažute, einam į kambarį, – pabučiavo merginai smilkinį ir jau ketino vestis į vidų, bet sustojo. – Beje, kas tas Matas? – nekantriai laukė atsakymo.

Paminėjus Mato vardą, Emos širdį užliejo jauki šiluma. Jis buvo labai ypatingas žmogus jos gyvenime – nepajuto, kaip nusišypsojo. Elijaus geriausias draugas, kurį pažinojo nuo vaikystės, vienintelis sugebėdavo pralinksminti Ema, kai ji būdavo nusiminusi. Savo tvirtu charakteriu ir nepaliaujamu entuziazmu, Matas žavėjo merginą – paauglystėje buvo beviltiškai jį įsimylėjusi. Laikui bėgant, paauglišką meilę pakeitė brandesnis, ištikimos draugystės ir besąlygiško pasitikėjimo, jausmas.

– Jis Elijaus geriausias draugas, – šypsojosi Ema.

– Aišku, – Darius žiūrėjo prisimerkęs. – Tik neaišku, kodėl jis nori tave pamatyti?

– Todėl, kad aš nuostabi ir nepakartojama, ir jis mane dievina, – erzindama iškišo liežuvį.

– Ema, nejuokinga, aš rimtai klausiu, – subjuro Darius.

– Aš jį pažįstu nuo vaikystės, ką aš tau galiu daugiau pasakyti?

– Šūdas, – persimainė Darius.

– Neturėtum taip reaguoti, – Ema žiūrėjo į jį sutrikusi.

Darius kilstelėjo smakrą, rodydamas jai kažką už nugaros. Pasisukusi išvydo ramiai taku ateinančią Iriną.

– Labas, mažučiai, ką čia veikiat? – šypsojosi ši.

– Labas, Ira, nieko neveikiam, einam į kambarį,
– Ema pažvelgė į Darių ir nusikvatojo pamačiusi jo veido išraišką.

– Einam, parvežiau iš namų: mišrainės, vištienos, keptų bulvių. Pavalgysim, – nekreipdama į juos dėmesio tarškėjo Irina.

– Tu tikriausiai nebenori su mumis eiti? – Ema juokdamasi paklausė Dariaus.

– Noriu. Šį kartą bent jau niekas manęs nevaikys, be to, pati girdėjai, vištiena su mišraine... Kaip galėčiau atsisakyti, – nusišaipė Darius. ◇

~ 8 dalis~

Dienos lėkė nenumaldomu greičiu. Savaitgalį Olena išvažiavo pas mamą, todėl Irina pakvietė Emą pavakaroti prie tvenkinių, su draugais pagurkšnoti alaus. Ema nedvejodama sutiko – Darius turėjo kažkokių planų, o leisti vakarą be jo, nenorėjo. Prie tvenkinių grupelėmis būriavosi jaunimas. Nors spalį jauėjo pabaigą, tačiau vakaras vis dar dvelkė šiluma. Visi mėgavosi oru suprasdami, kad tai paskutiniai pasisėdėjimai gamtoje. Apsidairiusi Ema pastebėjo, kad netoli jų ramiai šnekučiuojasi pora nematytų jaunuolių. Savo išvaizda jie išsiskyrė iš kitų: apsivilkę sniego baltumo tvarkingai išlygintais marškiniais, madingomis kelnėmis ir avintys brangiais golfo bateliais. Šviesiaplaukis vilkėjo mėlyną kardiganą, o kitas jaunuolis – juodą. Pastarasis vaikiną atrodė vyresnis, plataus žandikaulio ir griežto veido, pernelyg neišsiskiriantis, ko negalima buvo pasakyti apie šviesiaplaukį. Aukštas, dailiai sudėtas, veide švietė pašaiپی šypsena, o jo blyški oda bylojo apie tai, kad jis ne itin mėgsta išeiti iš namų, bent jau dienomis. Pailgas veidas, tiesi nosis ir užburiančios, safyro mėlynumo akys, nesąmoningai traukė žvilgsnį. Jų kalbos maniera rodė, kad yra iš pasiturinčios šeimos ir buvo labai keista, kad jie leidžia

drauge laiką su maištaujančiais studentais.
Buvo akivaizdu, kad jie yra vietiniai – vilniečiai.
Ema stebėjo, kaip kelios merginos,
nužvelgusios šviesiaplaukį jaunuolį,
krizendamos kažką šnabždasi ir viena, išdrįsusi
prisiartinti prie vaikiną, pamėgino jį užkalbinti.
Jaunuolis abejingai mostelėjo ranka, valdingai
pavarydamas merginą į šalį ir, nenuleisdamas
nuo Emos veriančio žvilgsnio, kažką pasakė
draugui. Tamsiaplaukis vaikiną laikė rankoje
du butelius alaus. Ema nususuko, nes jie
daugiau nekėlė susidomėjimo, šiuo metu norėjo
būti kitoje vietoje ir su kitu žmogumi. Kambario
draugėms gurkšnojant alų, prie jų prisitartinę
abu vyrai ir nekviesti atsisėdė šalia.

– Sveika, – tarė šviesiaplaukis. – Tavo plaukai
taip ryškiai liepsnoja naktį, kad mus priviliojo
prie ugnies.

Ema užvertė aukštyn akis išreikšdama
nepasitenkinimą, dar niekada nebuvo girdėjusi
tokių nesąmonių.

– O tu per arti neatsisėsk, o tai dar sudegsi, –
tarė griežtai.

– Hmm, o tu pavojinga, man patinka, –
šyptelėjo šviesiaplaukis.

– Jūs mums nematyti, ką jūs čia veikiat? – paklausė Irina.

– Mes netoli gyvenam, pamatėm jus ir nusprendėm susipažinti, – atsakė tamsiaplaukis jaunuolis.

– Aš čia netoli, Užupyje, turiu butą. Gal norėtum pas mane į svečius užėti, ugnine mergaite? – pavojingai viliojančiu balsu paklausė šviesiaplaukis.

– Aha, bėgu, tu eik pirmas, aš tave pasivysiu, – kandžiai atšovė Ema.

– Cha cha cha, – pilna gerkle nusikvatojo jaunuolis. – Tu man vis labiau patinki.

– Jei būtum bent tiek protingas, kiek gražus, suprastum, kad tau laikas nešdintis kabinti kitų panų, – Ema, nerodydama jokio susidomėjimo, nususuko.

– Tai vis dėl to, aš tau gražus? – šypsojosi šviesiaplaukis.

– Dėl Dievo meilės, tu niekada nepasiduodi? – Ema nuobodžiaudama atlošė aukštyr galvą.

– Nežinau tokio žodžio, – staiga surimtėjęs susižvalgė su draugu.

– Tai ir sėdėk, aš pati išeisiu, – jau ruošėsi atsistoti, bet šviesiaplaukis tįmptelėjo ją už rankovės, pasodindamas atgal.

– Klausyk, mes kažkaip ne taip pradėjom pažinti, aš buvau naivus tikėdamasis, kad tokia gražutė kaip tu neturės vaikino, bet vis tiek įkalbėjau draugą prieiti prie tavęs. Neik niekur, prašau, – žavingai nusišypsojo. – Aš prižadu, nekibsiu prie tavęs, tik išgerkim alaus kartu ir pakalbėkim. Nenoriu eiti namo vienas, o ir mano draugas, kaip matau, su tavo drauge pasiplovė.

Ema atsisukusi į tą pusę, kur žvelgė šviesiaplaukis, nustėro – nei Irinos, nei rudaakio vyro niekur nesimatė. Negalėjo patikėti, kad ji ir vėl taip pasielgė, Ema siaubingai nusivylė.

– Gerai, – pagiežingai tarė Ema. – Išgerkim, ji kurį laiką tikrai negrįš, – apsidairė vis dar vildamasi atrasti draugę. – Tik man alus beveik baigėsi, – palingavo pustuštį butelį.

– Imk mano, aš dar turiu, – ištiesė atidarytą brangaus alaus butelį.

Ema suspaudė siūlomą alaus butelį ir priglaudė prie lūpų. Taip pyko ant Irinos, jog nusprendė, kad niekada daugiau su ja niekur neis ir galvoje rinko žodžius, kuriais jai išsakys savo

priekaištus. Jaunuolis Emai kažką pasakojo, bet ji nesiklausė, norėjo grįžti namo ir susirangius lovoje su knyga laukti pirmadienio, kad vėl galėtų pamatyti Darių. Svarstė, ar nereikėtų jam paskambinti, kad ateitų jos pasitikti, bet prisiminė, kad Darius kažkur išvyko ir grįš tik rytoj. Nurijusi dar keletą gurkšnių alaus pajuto, kokia yra pavargusi, tikriausiai jau buvo vėlu, net nežinojo, kiek valandų. Atrodė, tarsi grimztų į sapną, vis bandė atsistoti, tačiau buvo labai sunku. Šiaip ne taip pakilusi susverdėjo, bet nenukrito, nes kažkas apglėbė per liemenį. Ema tarsi per sapną girdėjo vyro balsą viliojančiai kviečiantį atsiremti. Taip ir padarė. Buvo taip lengva, tarsi sklęstų oru. Judėdama matė didingai stovintį Užupio angelą su trimitu – jis tarsi pakilo į orą ir slinko greta Emos.

– Kur mes einam? – paklausė Ema.

– Į rojų, mažyte, – atsakė angelas. ◇

~ 9 dalis ~

Akys nenorėjo atsimerkti, Ema jautėsi tokia pavargusi, tik niekaip negalėjo prisiminti, kodėl, kaip ir nesuvokė, kur yra. Mintys buvo išsidraikiusios, mėgino jas surinkti. Jautė, kaip krūtinę sukausto panika, širdis daužosi kaip pamišusi. Ema siaubingai bijojo, tik neprisiminė baimės vardo. Pabandė nusiraminti, reikėjo surasti save. Lėtai atsimerkus, saulės šviesa skausmingai pervėrė akis. Užsidengusi jas, pabandė sulėtinti kvėpavimą ir atitraukė rankas. Priešais išryškėjo sidabro spalvos spindintys apskritimai, besiraizgantys ant baltų strypų. Ilgai žiūrėjo, kol pagaliau suprato, jog tai įmantrus šviestuvus. Plėšiantis skausmas bjaurojo jos kūną; tarsi bauginantys vaiduokliai, pradėjo grįžti prisiminimai. Ema, nebegalėdama suvaldyti panikos, suprato, kad yra ne bendrabutyje, ne savo lovoje. Greitai atsisėdus, kūną perskrodė aštrus dieglys, galva, rodėsi, neatlaikys spaudimo. Ema, desperatiškai gaudydama orą, bijojo net krustelėti. Žiūrėjo tiesiai prieš save, viskas buvo taip skaisčiai balta, kad norėjosi prisimerkti. Ant baltutėlės sienos kabojo netaisyklingos formos veidrodis sidabriniais rėmais, šalia stūksojo balta komoda ant kurios gulėjo vienišas sidabro spalvos roleksas. Lėtai pasukusi galvą, mergina

sustingo, negalėjo patikėti tuo, ką mato. Šalia jos išsidrėbęs, ramiai miegojo šviesiaplaukis jaunuolis. Norėjo klykti iš nevilties, bet iš siaubo vos pajėgė kvėpuoti. Buvo nuoga, jis taip pat. Per skruostus ritosi ašaros, niekaip negalėjo suprasti, kaip čia atsidūrė. Galvoje kaip šmėklos, protarpiais pasirodydavo padriki prisiminimai, bet jų negalėjo surinkti į bendrą dėlionę. Sunkiai išsiropštusi iš baltutėlių patalų, kuriuos bjaurojo išsibarsčiusios kraujo dėmės, blaškydamasi po kambarį, ieškojo drabužių. Rengėsi skubėdama, bet rankos, tarsi išdavikės, neklausė. Ema jautėsi visiškai bejėgė, negalėjo suvaldyti vis stiprėjančios panikos.

– Kur susiruošei, mažyte? – pasigirdo mieguistas balsas.

Ema nustėro išgirdusi klausimą. Pakėlusį akis, žvelgė į žmogų, kaip niekur nieko susinėrusį rankas už galvos, gulintį ir besišypsantį.

– Ei, ar girdi? Sugrįžk į lovą, – kvietė šviesiaplaukis nė kiek nesidrovėdamas savo nuogumo.

– Kaip aš čia atsiradau, ką tu padarei? – Emos balsas gergždė, tarsi pamiršęs, kaip turi skambėti.

– Nedariau nieko, ko tu nenorėjai, – šypsojosi jaunuolis. – Tik nepasakok, kad nieko neatsimeni? – atsisėdęs paplekšnojo ranka per patalus, kviesdamas Ema sugrįžti.

– Atsimenu, kad kartu gėrėm alų. Kaip čia atsidūriau, nežinau.

– Nieko sau, na ir stipriai tave užvilko, – nusišaipė vaikinas.

– Užvilko? Nesuprantu tavęs.

– Įtariu, kad aluje tikriausiai buvo šis tas, kas tave pralinksmino, – nė kiek nesutrikęs pasirąžė ir pasukiojo sustingusį kaklą į šalis.

– Tu mane apsvaigina?! – Ema suriko taip garsiai, kad net gerklę suskaudo. – Ir... ir... – su siaubu žiūrėjo į kraujo dėmėmis suteptą paklodę. – Ir išprievartavai mane, – sušnabždėjo.

– Nedramatizuok, ugnine mergaite, tu pati manęs norėjai, – nebe taip užtikrintai tarė jaunuolis. – Vakar elgeisi kaip pašėlusis, nei vienas vyras nebūtų atlaikęs tokio spaudimo.

– Tu gal tyčiojiesi iš manęs, – Ema negalėjo patikėti, ką girdi.

– Aišku, dėl to, kad buvai nekalta, negerai čia gavosi, bet, kita vertus, gali padėkoti man. Nemanai, kad kažkaip nebemadinga tokiuose metuose būti mergaite?

– Tu nesveikas iškrypėlis, nekenčiu tavęs! – šaukė verkdamą.

– Na jau, vakar kitaip kalbėjai. Beje, kas tas Darius? – nervingai persibraukė pirštais šviesius plaukus.

Kai Ema jau manė, kad blogiau ir būti nebegali, Dariaus vardas tarsi botagas kirto per širdį, jautėsi lyg būtų gavusi smūgį į saulės rezginį.

– Aš eisiu į policiją, girdi?! – suriko Ema.

Šviesiaplaukis staiga pašoko iš lovos ir prisiartinęs stipriai pastūmė merginą. Ema visu kūnu trenkėsi į sieną galva kliudydama veidrodžio rėmą, pajuto aštrų skausmą pakaušyje. Jis laikė plaštakomis prispaudęs Emos pečius ir žiūrėjo paklaikusiomis akimis.

– Tu nori problemų? Jei eisi į policiją, turėsi, ar supratai? – iškošė lediniu balsu, kuriame vos jautėsi panikos šešėlis.

Ema žiūrėjo į jį išplėtusi akis ir negalėjo patikėti, kad visa tai vyksta su ja.

– Tu nežinai, kas yra mano tėvai, todėl, jei nenori susigadinti savo gyvenimo, geriau užčiaupk savo žavią burnytę, – grasino jaunuolis.

– Tu tikrai nieko nesupranti, kvaily, tu jau sugadinai man gyvenimą, – tarė Ema abejingai.

– Tu pati to norėjai, prašei, kad tave išdulkinčiau. Nežinojau, kad „ratai“ tave taip nuneš, be to, pats buvau apsvaigęs, – išplėtęs šnerves kalbėjo jaunuolis.

– Žinoma, svarbu, kad pats atrandi sau pasiteisinimą, esi tikras šaunuolis. Tavimi tėvai tikriausiai labai didžiuojasi, – mergina pagiežingai išspjovė žodžius.

Ema buvo tokia išsekusi ir jei šviesiaplaukis nebūtų jos laikęs, būtų tiesiog susmukusi ant žemės. Pasisodinęs merginą ant lovos, vaikiną atsisėdo šalia. Abu sėdėjo spengiančioje tyloje, žvelgdami į niekur.

– Žinai, – tarė šviesiaplaukis. – Viskas kažkaip negerai gavosi. Tu man tikrai patikai, nesuprantu, ką veikei su tais valkatomis. Aš nebūčiau taip pasielgęs, ne aš tave apsvaiginau, bet tu... – nutilo ieškodamas žodžių.

– Tai, kad ieškai sau pasiteisinimo, nekeičia fakto, kad išprievartavai nuo narkotikų apsvaigusią merginą, – Ema žiūrėjo į sidabro spalvos golfo lazda, kabančią ant baltos kaip sniegas sienos.

– Nesakyk taip, juk pati to norėjai, – tarė bereikšmiu balsu.

– Kartok sau tai tol, kol pats tuo patikėsi, – pasakė negyvu balsu ir atsistojo.

– Išeini? – jaunuolis paklausė tyliai.

– Taip, – sukuždėjo mergina.

Pašokęs, sugriebė Emą už rankos.

– Palauk, aš tave parvešiu. Kur tu gyveni? – paklausė rankomis spausdamas jos plaštaką.

– Tu gal juokauji? – negalėjo patikėti, kad jis elgiasi taip, tarsi nieko nebūtų įvykę. – Paleisk mane, – bjaurėdamasi ištraukė ranką.

– Pasakyk man savo numerį, – nepasidavė šviesiaplaukis.

Baisėdamasi jo cinizmu, Ema, sugniaužusi kumščius kiek leido jėgos, smogė jaunuoliui į krūtinę. Nepajutusi palengvėjimo vėl užsimojo.

Jis stovėjo nė nebandydamas sutramdyti įsišėlusios merginos ir tik Emai pratrūkus raudoti, suspaudė ją glėbyje, norėdamas numaldyti jos įniršį.

– Aš nebūčiau tavęs lietęs, bet tu pati manęs norėjai, – sutrikusiu balsu vėl bandė teisintis.

– Aš nedariau to sąmoningai, – kūkčiodama išlemeno žodžius.

– Aš ne iš karto supratau, kad esi apsvaigusi, maniau, kad apgirtai nuo alaus... – vos girdimai tarė šviesiaplaukis, raminausiai glostydamas merginai nugarą.

– Pasitrauk! – sušuko Ema ir atsistūmusi, tekina išpuolė iš buto.

Nesuvokdama, iš kur išeina, skuosdama laiptais į apačią, bandė nenukristi. Pinantis kojoms, žvelgė į Užupio angelą, atsukusį jai nugarą. Taip, kaip juo ankščiau žavėjosi, dabar nekentė jo visa savo siela. Nuslinkusi į parką, sėdėjo ant kranto į šaltą Vilnelę įmerkusi kojas ir bandė priversti savo atmintį sugaudyti prisiminimus. Kad ir kaip stengėsi, galvoje pralėkdavo tik vakarykštės dienos nuotrupos.

Nenorėjo eiti namo, nes dėl visko kaltino Iriną, kad paliko ją vieną su tuo šunsnukiu, bet

nebegalėjo čia ilgiau pasilikti. Ema jautėsi tokia purvina, norėjo kuo greičiau nusiplauti visą purvą nuo savęs, nors žinojo, kad nepavyks, vos susilaikė nešokusi į upę. Grįžusi nerado Irinos namuose. Ilgą laiką stovėjo duše po tekančiu vandeniu, nepaliaudama verkė, bet su besibaigiančiomis ašaromis palengvėjimo nesulaukė. Jautėsi sunki tarsi akmuo, negalintis pajudėti iš vietos. Siela buvo subyrėjusi į mažas šukeles ir reikėjo tik menko vėjelio, kad jas išnešiotų.

Po poros dienų su Irina turėjo audringą pokalbį. Ema ant draugės siaubingai pyko, buvo lengviau susirasti matomą priešą, kad neišprotėtų. Telefonas vis įkyriai skambėjo, bet jo net nepalietė. Nenorėjo girdėti Dariaus balso, nebūtų pajėgusi nieko paaiškinti. Jis buvo atėjęs, tačiau Ema privertė Iriną pameluoti, kad ji išvykusi į namus. Neapsikentusi nuolatinių Dariaus skambinėjimų ir žinučių, pasiryžo prabilti:

9.02 val. Darius: – Kur tu?! Kodėl neatsiliepi???
Varai mane iš proto, meldžiu, atsiliepk. Irina sakė, kad išvažiavai. Gal kažkas nutiko??? –
rašė pridėdamas liūdną veidelį.

10.15val. Ema: – Labas, buvau užimta ir garsą išjungiau.

10.16 val. Darius: – Ar atsiliepsi dabar?

11.23 val. Ema: – Negaliu.

11.24 val. Darius: – Kodėl??? Prašau, nekankink manęs, aš nebežinau, ką galvoti.

14.45 val. Ema: – Aš tau parašysiu, kai grįšiu į Vilnių.

14.45 val. Darius: – Kodėl man atrodo, kad bandai manimi atsikratyti?

14.55 val. Ema: – Nežinau, kodėl tau taip atrodo.

14.56 val. Darius: – Ema, po velnių, kas darosi???

15.05 val. Ema: – Nieko, aš dabar su savo šeima. Susitiksime, kai grįšiu.

15.06 val. Darius: – Pasiilgau tavęs, strazdanėle, – sakinio gale pridėjo bučiuojantį veidelį.

15.32 val. Ema: – Grįšiu kitą savaitę.

15.33 val. Darius: – Tu mane žudai...

Širdį sukaustė veriantis skausmas, Emai buvo nepakeliamai sunku meluoti. Nekėlė kojos iš

kambario, kad nesusitiktų kur nors Dariaus, bijojo, kad jis galėjo ja nepatikėti. Kaip niekada gyvenime jautėsi išsekusi, norėjo tik gulėti lovoje ir verkti. Beveik porą savaitių nėjo į paskaitas, su niekuo nekalbėjo; kas užeidavo į kambarį, pamatę ją skubėdavo kuo greičiau išsinešdinti. To jai ir reikėjo, kad visi paliktų ramybėje, tik Olena nepasidavė. Kamantinėjo draugę, kol ištraukė kiekvieną smulkmeną to, ką ši sugebėjo prisiminti. Papasakojo, ką žinojo iki tol, kol atsibudo pas šviesiaplaukį bute. Tik nepajėgė pasakyti, ką regėjo užmerkusi akis. Sapnuose sugrįžo tos nakties vaizdiniai, regėjo jo šviesius plaukus slystančius nuogu kūnu, prisiminė tą skausmą jam judant ir kaip surėkė, o jis delnu užspaudė burną. Nekentė savęs už tai, nebenorėjo nieko prisiminti, todėl bijojo užmigti. Mergina sėdėjo lovoje ir bandė nugalėti nuovargį, bet atmintis išdavikė nusprendė pakankinti.

– Tu negali šitaip savęs žudyti. Atrodai siaubingai, nieko nepakeisi, tai jau įvyko ir taškas. Turi gyventi toliau, aš galiu tau padėti, – bandė įtikinti Olena.

– Ko tu iš manęs tikiesi, kad vėl lėksiu į Užupį išgerti alaus ir džiaugsiuosi gyvenimu? – sušnypštė Ema, trindama patinusias akis.

– Nebūtina tau ten eiti, geriau einam į koki barą, prisigersim, o tada parodysi man, kur jis gyvena, eisim pas jį ir subaladosim.

Ema pratrūko isteriškai kvatotis. Nežinojo, džiaugiasi ar nekenčia, kad Olena jos nepalieka, bet suprato tik vieną, kad nori išlipti iš to mėslo, kuriame lindėjo pastarąjį laiką.

– Tu dar didesnė pamišėlė už mane, Olena. Tik mes su tavimi sugebam įsivelti į tokį šūdą.

– Nepergyvenk, išplauksi. O dabar eik, nusiprausk, kad atrodytum kaip žmogus. Reikia tave ištraukti į miestą, nes visai baigi čia supūti.

Merginos tylėdamos ėjo centrine miesto gatve, Olena bijojo ką nors pasakyti, kad Ema nepultų atgal į bendrabutį, o ši neturėjo ką pasakyti. Viskas atrodė svetima, nebejuto tos euforijos, kuri ją užliedavo bastantis Vilniaus gatvėmis.

– Į koki barą norėtum eiti? – Olena bandė išjudinti draugę.

– Man vis vien, – abejingai atšovė.

– O man ne, būk gera, atsigauk šiek tiek, taip pasiilgau savo linksmosios draugės.

– Šiuo metu tu per daug iš manęs prašai.

Taip niekur ir nenuėjo. Ema gąsdino žmonės susibūrę vienoje vietoje, todėl, nusipirkusios alaus, patraukė link gynybinės senamiesčio sienos ir atsisėdo atokiau, kad jų niekas nepastebėtų. Draugės vakarojo, kol visiškai sutemo. Ema išsikalbėjusi jautė palengvėjimą, kad turi kantrią klausytoją, kuri ją supranta. Jau buvo vėlu, mergina nerodė didelio noro grįžti į bendrabutį, todėl Olena pasiūlė važiuoti pas ją pernaktvoti. Eidamos siauromis gatvėmis, išvydo atžingsniuojantį Laurį su draugais. Kaip visada nerūpestingas ir visa siela atsidavęs gyvenimui, Lauris mojo ranka kviesdamas prieiti.

– Sveika, princese, ką čia veiki? Gal einam su mumis į „Biksų“ barą, ten gera muzika šiandien, pašoksim?

– Kad aš nenusiteikus šiandien šokti, – suniurnėjo Ema.

– O be reikalo, vis tiek į barą jau nebeįeisi, tai reiks kažkur naktį prastumti, varom pašoksim, – nepasidavė vaikinai.

– Einam, Ema, – paprašė Olena. – Nesinori važiuoti namo, gal Dariaus nesutiksim.

– Ko tokio? Dariaus? Mes neseniai ėjom pro barą, jis ten labai audringai su kažkokia merga santykius aiškinosi, – nusikvatojo Lauris.

Ema juto lyg vėl būtų gavusi smūgį į pilvą, Laurio žodžiai taip stipriai sudavė, kad net susigūžė.

– Ką čia nusišneki! – sušuko Olena.

– Aš rimtai, man atrodo, kad jis su savo pana susipyko, – pasvarstė Lauris.

Olena žiūrėjo į Emą išplėtusi akis ir dvejojo, nežinodama, ką daryti.

– Einam, pažiūrėsim, – nukirto Ema.

– Einam, princese, pasilinksminsim, – vaikinai, apkabinę Emą, nusivedė baro link.

Olena žvilgčiojo į draugę kaip į pamišėlę, tačiau Ema nekreipė dėmesio. Nebejaudė nei baimės, nei pykčio, tiesiog ėjo ramiai pasitikti dar vieno smūgio. Šalia baro su alaus bokalais rankose būriavosi jaunuoliai, vieni atsipalaidavę rūkė, kiti, paveikti išgerto alaus, energingai gestikuluodami bendravo. Baras skendėjo prietemoje, o kampe kabantis televizorius rodė futbolo varžybas, tik garso nesigirdėjo, nes griaudėjo roko muzika. Praėję pro vakarojančius

žmones, mediniais laiptais nusileido į rūšį. Blankių šviesų šešėliuose šoko ir bandė susikalbėti minia besilinksminančio jaunimo. Ema vikriai nardydama tarp žmonių nuėjo į tolimesnę patalpą ir nustėjo išvydusi Darių, už pečių laikantį verkiančią merginą. Nežinojo, ką daryti, prieiti artyn ar bėgti lauk, bet jis pasuko galvą ir pažvelgė į ją. Dariaus žvilgsnis visiškai pakirto kojas, Ema pajuto, kad turi nešdintis, apsisukusi pasileido bėgti link laiptų. Lėkdama meldė Dievo, kad Darius jos nesivytų. Bet ir ši kartą Emos Dievas neišgirdo – nespėjus peržengti durų slenksčio, Darius sugriebė už rankos.

– Nepabėk, prašau, – meldė vaikinąs.

– Paleisk, aš noriu išeiti, – bandė ištrūkti iš gniaužtų.

– Gerai, einam į lauką, tu nepyk, tik išklausyk mane, – balse girdėjosi panika.

– Nemanai, kad tau jau per daug tą patį vakarą aiškintis su dviem panom? – sušnypštė Ema.

– Bet tai viskas dėl tavęs, Ema, aš turėjau tau anksčiau pasakyti, tik nežinojau, kaip, – kalbėjo susijaudinęs.

– Ką gi, dabar turi puikią progą tai padaryti, – pasakė supratusi, kad niekur nuo tiesos nepabėgs. – Einam į skverą, bijau, kad man bus būtina prisėsti, – užtrenkusi baro duris, karingai nužingsniavo.

Ėjo greitai, pyktis suteikė jėgų; taip niršo, tik nežinojo, ant ko labiau: ant Dariaus ar ant savęs, kad jaučiasi pati jam nusikaltusi. Nors tai, kas tą naktį įvyko, buvo padaryta prieš jos valią, bet vis tiek Ema buvo įsitikinusi, kad yra už tai atsakinga. Nužingsniavusi į skverą, klestelėjo ant suoliuko ir susinėrė rankas ant krūtinės. Darius nedrąsiai atsitūpė priešais merginą ir uždėjo rankas jai ant kelių. Jo prisilietimas buvo toks skausmingai mielas, bet Ema negalėjo sau leisti atsakyti jam tuo pačiu, todėl dar tvirčiau suspaudė susivijusias rankas.

– Kai tave pirmą kartą pamačiau, negalėjau atsižavėti, kaip lengvai bendravai su mano draugais: buvai tokia miela, tokia žavi, kad nedrįsau tau pasakyti nė žodžio, o ir nebūčiau net pagalvojęs, kad neturi draugo. Kai grįžęs iš lauko pamačiau, kad tavęs nėra prie stalo, supratau, kad turiu dar kartą tave pamatyti, kad turiu įsitikinti, ar tikrai neturiu jokių šansų. Tada tikrai žinojau, kad tavęs geidžiu, o dabar tikrai galiu pasakyti, kad tave myliu. Ar girdi, Ema, myliu tave.

Emos kūną krėtė drebulys, o mintyse kaip paklaikusi šaukė: „kodėl?!“ Visiškai sutrikusi, žiūrėjo į Dariusį ir bandė nepravirkti.

– Ema, prašau, netylėk.

– Kas ta mergina bare? – paklausė virpančiu balsu.

– Ji... ji buvusi mano mergina.

– Buvusi? Tai kodėl ją guodei?

– Nes... – nutilo Darius ir atsistojo. – Nes aš jai šiandien pasakiau, kad ją palieku.

Ema iškvėpė iš plaučių orą, kurį buvo sulaikiusi kol laukė atsakymo.

– Prašau, nesmerk manęs, aš nenorėjau tavęs įskaudinti, nenorėjau ir jos įskaudinti, bet nieko negalėjau padaryti. Mano jausmai tau yra tokie stiprūs, kad negalėjau kitaip pasielgti. Niekada nesu jokios moters mylėjęs taip stipriai kaip myliu tave. Meldžiu, neatstumk manęs, – kalbėjo vis labiau panikuodamas.

– Praėjo mėnuo, kai mes pirmą kartą susitikom, – sukandusi dantis tarė Ema. – O tu tik dabar su ja išsiskyrei?

– Ji buvo išvykus į Graikiją pas tėvus, negalėjau jai pasakyti telefonu, kad skiriamės, taip būtų neteisinga.

– O tu tikras riteris, Dariau, tik šarvų trūksta, – Ema išspjovė žodžius.

– Gali pykti, keik mane jei nori, aš to nusipelniau, tik prašau, duok man šansą, aš daugiau niekada nieko nuo tavęs neslėpsiu, man tavęs reikia... Ema, myliu tave, – maldavo Darius.

Nieko nesakiusi mergina atsistojo ir nuėjo link baro, Darius sekė iš paskos. Pati nesuprato, kodėl ten ėjo, gal tikėjosi pamatyti Dariaus merginą, gal norėjo sužinoti, ką ji pasakys, bet nulipusi žemyn, jos niekur nerado. Apsisukusi nuėjo ilgu koridoriais link tualetų, susirangiusi ant grindų prisiglaudė prie šaltos sienos, apkabino kelius rankomis ir klausė, kaip rūšio skliautais aidi muzika. Darius atsisėdo šalia, tačiau nepratarė nė žodžio. Nežinia, kiek laiko taip išsėdėjo, bet klubas jau ruošėsi užsidaryti. Išėjusi į lauką, Ema patraukė link troleibusų stotelės, Olena jau seniausiais buvo pradingusi, nusprendusi, kad jai bus saugu su Dariumi.

– Palauk, neignoruok manęs. Nekankink taip žiauriai, – meldė vaikiną.

– Aš važiuoju namo, – nukirto Ema.

Įlipusi į troleibusą, sudribo ant sėdynės. Lauke jau švito. Buvo vėsu, todėl stipriau susisiautė švarkelį. Darius nebyliai atsisėdo priešais.

– Nesielk taip su manimi, pasakyk ką nors, – beviltiškai maldavo.

– Pranyk, – sukuždėjo Ema.

– Ką? – išplėtė akis Darius.

– Prašau, pranyk iš mano gyvenimo, Dariau, – tarė ramiu balsu, nors viduje klykė iš sielvarto.

– Tu tikrai to nori? – paklausė šaltu balsu.

– Taip, noriu, – atsakė kiek pajėgdama ramiau.

– Kodėl taip elgiesi? Kai išvažiavai namo, supratau, kad nebenori manęs matyti. Tai dėl Mato? Mačiau, kaip apsidžiaugei, kai sužinojai, kad jis pas tave atvažiuos, – vis labiau niaukėsi Darius.

Ema sutriko išgirdusi Mato vardą, nesuprato, kodėl jis jį prisiminė, ta mintis atrodė visiškai absurdiška, bet dabar ji Emai tiko.

– Taip, dėl Mato, – tarė plyštančia širdimi. – Nenoriu tavęs ir niekada nenorėjau, – pati

krūptelėjo dėl ištartų žodžių. – Pranyk, Dariau! –
sušuko garsiai.

Matė, kaip jis stipriai sugniaužė kumščius
žiūrėdamas į ją, tarsi Ema būtų baisiausia
žmogysta pasaulyje.

– Tu žaidi su vyrais kaip su lėlėmis, o kai tau jie
atsibosta, išmeti kaip šiukšles. Ema, tu tikras
šėtonas, – tai pasakęs, Darius pakilo ir,
troleibusui sustojus, išlipo lauk.

Ema žvelgė, kaip užsiveria troleibuso durys,
kaip Darius stovi tarsi suakmenėjęs, atsukęs
nugarą. Norėjo šokti iš paskos, verkdama
maldauti, kad jai atleistų, kad nepaliktų, kad
apkabintų ir paguostų, bet sėdėjo suakmenėjusi
ir juto, kaip per skruostus ritasi neklusnios
ašaros. ◇

~ 10 dalis ~

Niekas Emos čia nebelaikė, netgi mylimasis Vilnius nebeatrodė tok žavingas; ji ir vėl bandė pabėgti nuo savęs. Tai buvo taip neišmintinga, juk jau kartą to padaryti nepavyko, bet širdis šaukėsi paguodos. Troško pamatyti savo vienintelį vyresnįjį brolį, mylintį ją besąlygiškai. Kai būdavo nusiminusi nieko neklausinėdavo, tik stipriai apkabindavo ir sūpuodavo, kol nurimdavo. Jis turėjo grįžti į tėvų namus lapkričio viduryje, Emai buvo labai sunku jo laukti. Bandydama pasislėpti nuo tėvų priekaištų ir nuolatinių kamantinėjimų, visas dienas lindėjo užsidariusi kambaryje. Ir Matas buvo kažkur išvykęs, nors ir labai troško jį susitikti, bet žinojo, kad pamatęs ją, supras, jog kažkas nutiko, todėl Ema lengviau atsikvėpė žinodama, kad nereikės bent jau jam meluoti ir teisintis. Su Elijumi stengėsi susirašinėti žinutėmis, kad jis nesuprastų, kokia ji sutrikusi, tačiau jis kaip įprastai permatė sesę kiaurai ir neklausydamas nuolatinių atsikalbinėjimų ir vėl paskambino.

– Maže, kas darosi? Nesuprantu, kodėl grįžai namo? Tai, ką kartoji man visą savaitę, manęs neįtikina.

– Elijau, nebenoriu mokytis, suprask, kad visišką nesąmonę pasirinkau, aš tiesiog persigalvoju, – bandė suvaldyti virpantį balsą.

– Ką bandai apgauti, Ema, juk su manim kalbi, jaučiu, kad kažkas nutiko? – nepasidavė Elijas.

– Man tavęs labai trūksta, broli, – pakuždėjo braukdama krentančias ašaras.

– Maže, aš jau rytoj vakare parskrendu, greitai pasimatysim.

Ema tylėjo, stipriai sukandusi lūpą, nepajėgė pratarti nė žodžio, nes rauda taip stipriai plėšė gerklę, kad net skaudėjo.

– Jaučiu, kad kažkas negerai. Kad tik galėčiau šiandien grįžti... – nutilo brolis kažką mąstydamas.

– Elijau, nereikia, nesugalvok pirkti bilieto, juk rytoj grįši, – susitvardžiusi bandė įtikinti.

– Maže, nežinau, kas darosi, ir nekamantinėsiu, bet jaučiu, kad esi labai susijaudinusi ir miegoti neisi, todėl pažaisk su manim, – nerūpestingai pasiūlė brolis.

– Elijau, nemanau, kad man šiandien kas nors gausis, aš tau tik trukdysiu, – tarė

šniurkščiodama.

– Neatsikalbinėk, maže. Įsijunk kompiuterį ir dėkis ausines. Girdi? Aš jau pasijungiau.

– Gerai jau, gerai, – nepajuto, kaip nusišypsojo.

Kai Ema būdavo nusiminusi ir Elisas negalėdavo būti šalia, tada abu visiškai pasinerdavo į virtualų pasaulį. Kartais taip žaisdami išsėdėdavo visą naktį, kol nuovargis juos įveikdavo. Ema žinojo, kad ir šį kartą brolis nusprendė ją išvarginti, kad atitoltų nuo savo rūpesčių ir, paryčiais atsigulusi, išmiegotų visą dieną. Emai tai tiko, dievino savo brolių, jis visada žinojo, kaip ją nuraminti. Ir šį kartą žaidė iki ryto – Ema jautė, kad daugiau nebepajėgia susikaupti.

– Maže, daryk portalą į Dalaraną.

– Eik sau, Elisau, mane tuoj ištiks koma, nebegaliu, – pasilenkusi priglaudė galvą prie stalo.

Elisas tyliai nusijuokęs, pats garsiai nusižiovavo.

– Bėk į lovą, maže, kai atsibusi, aš jau būsiu grįžęs.

– Eljau, tu tik nepramik skrydžio, gerai? – pajuto kaltę, kad per ją nepailsės.

– Nebijok, nepramigsiu, dabar bėk ilsėtis.

– Iki, Eljau, – vėl pajuto gerklėje kylantį ašarų gumulą.

Išjungusi kompiuterį, nuslinko prie lovos ir su visais drabužiais palindo po antklode. Nemanė, kad galės užmigti; vos tik baigė kalbėti su broliu, į galvą vėl pradėjo grįžti įkyrios mintys ir siaubą keliantys vaizdiniai. Ema vis dar nediršo miegoti tamsoje, žvelgė į žydrą lempą ir bandė suvaldyti kvėpavimą. Ilgai žiūrėjo į akinančią šviesą, kol jėgos ją apleido. Nubudusi sunkiai praplėšė akis, niekaip negalėjo suprasti, kur esanti. Už nugaros išgirdo gilų kvėpavimą, iš siaubo nustėro, negalėdama pajudėti. Buvo tamsu – kažkas išjungė šviesą. Bandė pasisukti, bet kūnas neklausė. Pagaliau Ema suvokė, kad yra tėvų namuose ir kad niekas negali jos nuskriausti, sudvejojo, ar tik ji nesapnuoja. Įsikandusi į lūpą, sudejavo pajutusi skausmą. Prisivertusi pajudėti, lėtai pasivertė lovoje. Žvelgė tamsoje į miegantį vyrą ir negalėjo patikėti, kad jį mato. Pajutusi neapsakomą palengvėjimą, prigludo prie brolio ir stipriai apkabino. Elijas buvo toks išvargęs, kad tik trumpam pramerkė akis, apkabinęs, priglaudė

veidą sesei prie peties ir vėl nugrimzdo į miegą. Ema gulėjo desperatiškai įsitvėrusi broliui į ranką, kuria buvo ją apglėbęs ir pajuto svaiginantį lengvumą, tarsi pastarąjį laiką ją spaudęs milžiniškas akmuo būtų nusiritęs nuo kūno. Jei Elisas sugrįžo, vadinasi, miegojo ilgiau nei tikėjosi. Pasukusi galvą į miegantį brolių, giliai įkvėpė ir užsimerkė.

Ema atsisėdo lovoje ir pasiražė, bandydama išjudinti sustingusį kūną – seniai jau taip gerai nemiegojo. Staiga, prisiminusi Eliją, pasisuko pažiūrėti. Lovoje nieko nebuvo, suspaudė širdį supratęs, kad tai buvo tik sapnas. Nenorėdama tuo patikėti, pašoko iš lovos ir pasileido tekina į jo kambarį. Nedvejodama pastūmė duris ir sustojo, stebėdama, kaip Elisas traukia iš kelioninio krepšio daiktus. Pamatęs sesę, nusišypsojo ir ištiesė rankas kviesdamas į savo glėbį. Visu stiprumu prasiveržė visą tą laiką slėptas skausmas, Ema prisispaudė prie brolio krūtinės ir leido ašaroms nevaržomai tekėti. Ilgai taip stovėjo, kol mergina pajuto, kad nebegali verkti, žinojo, kad išgąsdino jį, bet Elisas buvo vienintelis žmogus, iš kurio troško paguodos. Nieko nesakęs, nusivedė sesę prie lovos ir atsisėdęs prisitraukė šalia. Giliai atsidususi, Ema priglaudė galvą prie brolio krūtinės ir nieko nereginičiomis akimis žvelgė į sieną. Glaudėsi geisdama paguodos ir

mėgavosi žinodama, kad pagaliau yra nebe viena su savo demonu.

– Juk supranti, kad negalėsiu padėti, jei nežinosiu, kas tau atsitiko? – tyliai paklausė brolis.

– Neklausinėk, aš tik pasiilgstu draugų, likusių Vilniuje, todėl man ir liūdna, – išsisukinėjo Ema.

– Aš tave puikiai pažįstu, dėl draugų taip neverktum. Mane iš proto varo tavo tuščias žvilgsnis. Prašau, mažė, pasakyk man, kas tau neduoda ramybės, juk žinai, kad gali manimi pasitikėti.

– Elėjau, patikėk manim, tu tikrai nenori to išgirsti, – tarė verksmingai.

– Noriu, Ema, kalbėk, kas nutiko Vilniuje? Tai dėl Dariaus, jis tave nuskriaudė? – įsitempė brolis ir, atsitiesęs, delnais suėmė sesers veidą.

– Nekalbėk man apie jį, – pravirko Ema.

– Ema, aš jį užmušiu, – Elėjus stipriai sukando dantis.

– Jis nieko man nepadare, tai aš jį įskaudinau, – kalbėjo vis labiau verkdamas.

– Maže, prašau, nebekankink manęs, pasakyk tiesą, aš turiu žinoti.

Ema žiūrėjo į brolio žalias akis, tokias pat prigesusias kaip jos, ištiesė ranką ir braukė per kaštoninius plaukus, jausdama begalinę kaltę, kad tai, ką ruošiasi pasakyti, jį labai įskaudins. Atsitraukusi, apkabino rankomis kelius ir giliai įkvėpė.

– Aš išgėriau alaus, kurį man davė vienas šunsnukis, ten buvo priberta narkotikų, apsvaigau ir jis mane išprievartavo. Paskui, nieko nepaaiškinusi, išsiskyriau su Darium, – išbėrė žodžius taip greitai, kad nežinojo, ar Elijas bent ką nors suprato.

Išplėtęs nefrito akis, Elijas stebeilijosi į sesę; atrodė, kad ištarti žodžiai pakibo ore. Ema matė, kaip jo žandikaulis įsitempė stipriai sukandus dantis, veide keitėsi emocijos, kurios buvo tokios ryškios ir taip aiškiai įskaitomos, kad ji pasigailėjo viską pasakiusi. Elijas čiupo sesę į glėbį ir taip stipriai suspaudė, kad net pritrūko oro. Jis kaip visada bandė paguosti ją sūpuodamas glėbyje, tik dabar Ema nežinojo, kam labiau reikėjo paguodos, jai ar broliui.

Elijas atsargiai, bet ryžtingai klausinėjo, kas tas šviesiaplaukis ir kur jį rasti, bet Ema atsisakė apie jį kalbėti, maldavo, kad paliktų viską, kaip

yra, ir neverstų vėl prisiminti. Brolis nusileido, bet Ema matė, kaip jis dėl to kenčia, todėl nebežinodama, kaip jį nuraminti, bandė vaidinti, jog jaučiasi gerai ir kad baigia išbristi iš nevilties liūno. Savaitei einant į pabaigą, sugalvojo savo kambaryje daryti remontą ir paprašė brolio padėti. Nors labai mėgo savo kambario žydras sienas, ant kurių buvo nutapytos fėjos, sklandančios tarp milžiniškų pienės pūkų, tačiau dabar jos siaubingai erzino. Čia jausdavosi saugiai, bet suprato, kad vaikystė praėjo kaip pasakiškas sapnas, todėl nusprendė išstumti iš atminties viską, kas dabar atrodė pasibaigę ir nuklydę į užmarštį. Elisas priešinosi, matydamas, kad sesuo išsirinko ryškiai raudonus sienų dažus, bet tąkart Ema jautė, kad ši spalva geriausiai atspindi jos vidų. Didžiuliame name, kuriame gyveno, Emos kambarys buvo mažiausias ir nors broliui išsikrausčius gyventi į Londoną tėvai primygtinai siūlė persikelti į jo kambarį, Ema kategoriškai atsisakė – niekada nemėgo didelių erdvių. Jos nedidelė raudonmedžio lova, melsva komoda ir tamsiai mėlynas lininis sėdmaišis užėmė didžiąją dalį kambario erdvės. Norėjo visko atsikratyti, bet negalėjo prašyti tėvų, kad dėl jos išlaidautų, kai juos taip nuvylė.

– Spalva pakenčiama, bet kambarys dabar atrodo dar mažesnis, – raukėsi Elisas

žiūrėdamas į raudonas sienas.

– O man patinka, – tarė bandydama nuslėpti nusivylimą.

– Reiktų nupirkti didelį šviesų paveikslą, kuris bent kiek užgožtų tą raudonumą.

– Ne, Elijau, nereikia, man patinka, kaip yra, – Ema dirbtinai šypsodamasi žiūrėjo į sienas, slėpdama pyktį, kurį jai kėlė ta spalva.

– Gal tu ir teisi, šios sienos prarytų paveikslą, – atsiduso brolis. – Žinai, po savaitės turiu grįžti į Londoną.

– Žinau, – tarė neslėpdama liūdesio.

– Ar tu tikrai nenori su manimi skristi?

– Tikrai ne, – bandė atsakyti įtikinamai, nors visa širdimi troško vykti kartu. Nenorėjo broliui būti našta. Jis ir taip visada ja rūpinosi, nors buvo tik ketveriais metais vyresnis.

– Aš tavęs nepaliksiu, – pažadėjo brolis, spoksodamas į erzinausiai raudoną sieną. ◇

~ 11 dalis ~

Elijas visas likusias dienas nedavė sėsei ramybės: vedėsi į kiną, boulingą, ledo areną, vežė į artimesnius miestus, kad prablaškytų, daug keliavo, kol grįždavo namo mirtinai išvargę. Gruodžio pradžioje temperatūra jau buvo nukritusi žemiau nulio. Elijas žinojo, kaip Ema nemėgsta šalčio, bet nepasidavė jos atsikalbinėjimams ir tempėsi į lauką. Šį kartą važiavo į girią, ten visada būdavo smagu vasarą stovyklauti, bet žiemą neatrodė protinga bent valandai apsistoti miške. Vyras išėmė iš visureigio bagažinės sausas beržines malkas ir sudėliojo į laužavietę taip, kad greičiau galėtų įkurti ugnį. Beržo žievė spragsėjo raitydamasi, priversdama liepsną vis aukščiau šokinėti. Gaivus žiemos oras, kvepiantis pušies spygliais, susimaišė su laužo dūmais. Giliai į plaučius įtraukusi oro, Ema užsimerkė jausdama malonumą. Pagaliau, po tiek kankinančių savaičių pajuto, kad yra gyva ir kad kvėpuoja.

– Ačiū, Elijau, kad esi mano brolis, – vis dar užsimerkusi šypsojosi mergina.

– Aš čia niekuo dėtas, dėl to kaltink tėvus, – brolis ištiesė delnus virš ugnies, kad kiek sušiltų sustingę pirštai.

– Tu žinai, ką aš turėjau omenyje, – parodė broliui liežuvį.

– Aš ir tave myliu, mažė, – Elisas apgaubė sesers pečius pledu ir apkabino.

– Tu tikrai negali pasilikti iki švenčių? – paklausė nuliūdusi, saugiai atsirėmusi į brolio krūtinę.

– Man labai svarbu nueiti į tą darbo pokalbį, jei galėčiau, tikrai pasilikčiau. Aš tau pažadu, kad per Kalėdas būsiu namie, tiesiog dabar neturiu kitos išeities.

– Nepyk, kad aš tokia savanaudė, – sumurmėjo kaltai.

– Nenusišnekėk, Ema. Aš iš proto kraustausi negalėdamas tau padėti. Jeigu tu tik man pasakytum, kur to šunsnukio ieškoti...

– Prašau, nepradėk ir vėl to paties! – įniršusi atstūmė brolį.

– Ema, bet tu elgiesi kvailai, jis nusikaltėlis, gal dabar su kitomis merginomis taip pat elgiasi! – pratrūko Elisas.

– Dėl Dievo meilės, tik nepradėk dabar apeliuoti į mano sąžinę, nori tikėk, nori ne, bet man nusišikt, ką jis su kitomis darys! – kūną krėtė

drebulys, Ema norėjo klykti iš pykčio ir nevilties.

– Nepyk, mažė, aš neturėjau to sakyti, nusiramink. Viskas bus gerai, girdi, aš su tavimi, viskas bus gerai...

Elijas apkabinęs sesę vis kartojo raminančius žodžius. Ema beprotiškai norėjo juo tikėti, visa širdimi to troško. Atsitraukusi, priėjo prie laužo ir žiūrėjo, kaip pamažu nyksta nekurstomos liepsnos.

– Elijau, kur Matas? Maniau, kad atvažiuos su tavim pasimatyti? – buvo išsiilgusi draugo geros nuotaikos.

– Matas porai savaitių išskrido į Norvegiją. Jis labai norėjo tave pamatyti, bet buvo suplanavęs kelionę.

– Ką jis ten veikia? – nusiminė Ema.

– Jis ten darbo reikalais.

– Tu juk jam nieko nesakei? – žiūrėjo, kaip brolis mauna ant šakelės zefyrą.

– Ne, mažė, nesakiau. Bet, gal reiktų, – pažvelgė pakėlęs antakius.

– Nedrįsk, Elijau, – Ema susigūžė nuo minties, kad Matas viską sužinos.

– Gal jis sugebėtų iš tavęs ištraukti tiesą, – jausdamasis visiškai bejėgis, nunarino galvą.

Mergina tylėdama žvelgė į ugnį, nebenorėjo ginčytis. Elisas įmetė į laužą zefyrą ir apkabino sesę. Abu stovėjo tarsi suakmenėję ir stebėjo, kaip liepsnos praryja baltą cukraus saldėsį, paversdamos jį juoda varvančia smala.

Brolio pastangos ją prablaškyti trumpam padėjo užsimiršti. Tik savaitei einant į pabaigą darėsi vis baisiau, naktimis sugriždavo košmarai, Ema jautė, kad nepajėgs išsikapstyti, jei išvažiuos Elisas. Skrydžio išvakarėse, mama paruošė šventinę vakarienę. Pailgą ažuolinį stalą užklojo balta satino staltiese, o į gėlėto porceliano lėkštes vaikams įdėjo po šokoladinį saldainį – taip darydavo vaikystėje, kai jie nekantraudami laukdavo vakarienės. Ant stalo, nukrauto gėrybėmis, garavo jautienos troškinys, šalia buvo padėta lėkštė, sklidina griežinėliais pjaustytų šviežių agurkų – vienintelės daržovės, kurią Ema su broliu labiausiai mėgo. Susėdo kaip kažkada, kai buvo nerūpestingi vaikai, tik šį kartą ore tvyrojo įtampa, kurią dar labiau pagilino tylą. Niekas nežinojo ką pasakyti, tik mama bandė gelbėti padėtį bandydama visus

užkrėsti savo entuziazmu, bet galiausiai pamačiusi vaikų rūškanus veidus, pasidavė. Pasibaigus vakarienei, Ema atsistojo nurinkti indų; eidama į virtuvę pajuto stiprų šleikštulį ir nespėjusi nulėkti prie kriauklės, apsvėmė čia pat ant mamos numylėto balto, dirbtinio kailio kilimo. Juto, kaip svaigsta galva, kol akyse staiga aptemo. Pabudo pakeliui į ligoninę, Elijas važiavo labai greitai, girdėjo, kaip mama prašė stabdyti, kad neužsimuštų. Ligoninės priimamajame teko gerą valandą pasėdėti koridoriuje, drauge su sužalotais ir aimanuojančiais žmonėmis. Emai norėjosi atsistoti ir išeiti, tik kojos neklausė, jautėsi visiškai bejėgė. Netrukus pasirodė pusamžis gydytojas, senas mamos draugas. Klausydamas nervingo mamos monologo, išblukusiomis akimis, tiriamai žvelgė į Ema ir, linksėdamas galva, stumtelėjo sidabrinius akinių rėmus prie akių. Nusivedęs merginą į kabinetą, smulkiai išklausinėjo ir apžiūrėjęs pakvietė seselę, kad paimtų kraujo ir šlapimo tyrimams. Koridoriuje ilgai kalbėjosi su mama, o gavęs tyrimo rezultatus, įėjo į kabinetą ir pasiūlė Emai atsisėsti.

– Panele Ema, aš nežinau, ar jūs norėsite apie tai kalbėti su tėvais, bet žinant jūsų jauną amžių, gal reikėtų juos pakviesti? – ritinėdamas ant stalo tušinuką paklausė daktaras.

– Jūs puikiai žinote, kad aš esu pilnametė, todėl galite sakyti man viską, kad ir kas būtų, – piktai atkirto.

– Hmm, gerai, – pasirinko rankomis į stalą. – Visų pirma norėjau pasakyti, kad jūsų mamos nuogaštavimai nepasitvirtino ir jūs neapsinuodijote maistu, kurį ji paruošė. Esate visiškai sveika, tik išsekusi. Jums reikėtų rimto poilsio, sveiko maisto ir ramybės.

– Vadinasi, viskas su manimi gerai, – tarė abejingai.

– Kaip ir taip, tik vienas niuansas mane neramina. Jūsų mama minėjo, kad jūs draugo neturite, todėl nežinau, ar bus gera naujiena, jei pasakysiu, kad jūs, panele Ema, laukiatės.

Ema žiūrėjo į gydytoją išplėtusi akis ir bandė suvokti tai, ką išgirdo. Galvoje kaip aidas skambėjo jo pasakyti žodžiai. Mergina jautė, kaip panika užvaldo protą. Matė save tarsi iš šalies, besidaužančią daktaro glėbyje. Į kabinetą įlėkė brolis su tėvais, Elijas apkabino sesę ir laikė stipriai suspaudęs, kad ši nustotų blaškytis. Ema verkė ir prašė, maldavo, tik nesuprato, ko prašo. ◇

~ 12 dalis ~

– Kas jis? – klausinėjo tėtis sunkiai tramdydamas pyktį. – Netylėk, ar supranti, kaip prisidirbai, tau tik dvidešimt metų, pasakyk, ar jis buvo vertas mokslų, kuriuos metei? – vis labiau karščiuodamasis kalbėjo.

Ema negalėjo pratarti nė žodžio, tik sėdėjo ant rudos sofas namų valgomajame prispaudusi kelius prie krūtinės ir išsigandusi žiūrėjo į bereikšmį brolio žvilgsnį. Jis stovėjo atsirėmęs į židinį ir atrodė tarsi statula, nukalta iš granito. Mama, sudribusi ant fotelio, kūkčiodama rijo ašaras ir bandė raminti tėtį, bet kaskart pažvelgusi į dukrą, apsipildavo ašaromis.

– Tai dabar jau tau drąsos pristigo? Ar supranti, kaip kvailai pasielgei? Dukra, juk visada buvai tokia gera mergaitė. Aš nuo pat pradžių žinojau, kad negalima tavęs išleisti vienos į kitą miestą, tu juk tokia naivi, – kalbėjo blaškydamasis po kambarį.

Staiga nuo židinio atsitraukėelijas, tarsi būtų pabudęs iš letargo miego, priėjęs atsiklaupė priešais Emą.

– Viskas, Ema, dabar tu nebegali tylėti, turi viską pasakyti. Ar supranti? Negali tylėti, – žiūrėjo kančios perkreiptu veidu.

– Eljau, prašau, nereikia, – vos girdimai maldavo Ema.

– Taip, po velnių! Turi pasakyti, su kuo daveisi Vilniuje, jis turi priimti atsakomybę! – sušuko tėtis.

Ema susigūžė taip stipriai, kaip tada, kai paskutinį kartą kalbėjo su Dariumi, tik šį kartą buvo gėda, taip gėda, jautėsi tokia purvina, tokia bloga dukra. Nežinojo, ką sakyti, norėjo, kad po ja atsivertų žemė ir galėtų amžiams pradingti.

– Gana, tu nieko nežinai, negali jos smerkti! – sušuko Elijas.

– Ko aš nežinau?! Viskas ir taip akivaizdu, mes ja pasitikėjom, išleidom mokytis, netgi pritarėm tam, kokią nesąmonę ji pasirinko studijuoti, o ji, pažiūrėk, kokią dovaną mums padarė!

– Einam, Ema, – Elijas sugriebęs sesę už rankos, tempėsi iš svetainės.

– Kur jūs susiruošėt, mes dar nebaigėme kalbėti! – užriaumojo tėtis.

– Su visa pagarba tau, tėti, nepamiršk, kad mes jau nebe maži vaikai, rytoj mes su Ema išskrendam, – tai pasakęs Elijas užtrenkė svetainės duris, palikdamas be žado tėvą ir isteriškai raudančią mamą.

– Ema, nurimk, mes išsikapstysim, ką nors sugalvosim. Tu pailsėk, aš pabandysiu užsakyti lėktuvo bilietą, jei negausiu, skrisim vėliau.

– Baik, Elijau, negali būti jokių „mes“. Čia mano problemos, aš nenoriu, kad tu dėl to prisiimtum atsakomybę.

– Ema, kas aš esu? – Elijas suspaudė sesers pečius.

– Tu mano brolis, – šniurkščiodama atsakė.

– Tai būk gera, užsičiaupk ir jei nenori ilsėtis, eik krautis daiktų.

Ema juo besąlygiškai pasitikėjo ir jautė palengvėjimą, kad nepalieka vienos. Elijas nuo vaikystės jautė pareigą ją globoti. Kai buvo vaikai, Ema visada žinojo, kad brolis ją apgins. Jautėsi saugi, kol tėvai nusprendė, kad sūnui bus geriau mokytis užsienyje. Emai suėjo trylika metų, kai tėvai išsiuntė jį į Didžiąją Britaniją. Ten gyveno tėčio sesuo ir sutiko pagloboti sūnėną, kol baigs mokslus. Tai buvo

skaudžiausia netektis Emos paauglystėje, jautėsi lyg būtų praradusi jį amžiams. Matė, kaip brolis kankinosi palikdamas namus, nežinojo, kaip jį paguosti, nes pati troško paguodos.

– Maže, nemanai, kad tėvams reiktų pasakyti tiesą?

– Ne, nemanau. Tai juos pribaigtų.

– Bet tau būtų lengviau, jei pasipasakotum.

– Tam aš turiu tave, prašau baikim šitą kalbą, – prašė verksmingai.

– Gerai, bet ką darysim su... – susimąstė brolis.

– Ai velniop, vėliau... Nupirkau bilietą, skrisim septintą ryto. Pabandyk pamiegoti, liko vos pora valandų pailsėti.

– Ar galiu miegoti pas tave?

– Miegok, maže, – aš dar padirbėsiu šiek tiek.

Pasiėmęs nešiojamąjį kompiuterį, Elijas atsisėdo lovos gale. Suiržęs jis visada įnikdavo dirbti. Ema netikėjo, kad galės užmigti, bet nepajuto, kaip kūną apleido jėgos ir palengva nugrimzdo į sapną. Sapnavo Darių, jo juodas akis, stebinčias ją neperprantamu žvilgsniu. Jis ištiesė Emai

ranką, o ji puolė jam į glėbį ir verkė kaip mažas vaikas, išsiilgęs šilumos. Pabudo kūkčiodama nuo raudos, Emą apkabinusi laikė mama.

– Lapute, viskas bus gerai. Mes su tavimi, vaikeli. Tėtis pasikarščiavo, dabar jis kitaip galvoja. Jis nepyksta, tikrai. Viskas bus gerai, mes tau padėsime, auginsime kartu tavo kūdikėlių, nepaliksime tavęs vienos.

– Mama, bet aš jo nenoriu, – išlemeno braukdama ašaras.

– Baik, dukra, nekalbėk taip, turi prisiimti atsakomybę už savo veiksmus, tas vaikelis nekaltas, kad pasielgėte neatsakingai.

– Užteks, mama, – garsiai tarė Elijas. – Maže, kelkis, mums laikas ruoštis.

– Jai nėra jokio reikalo skristi, mes su tėvu ją pasirūpinsime. Ji juk laukiasi, negalima dabar keliauti, – piktinosi mama.

– Mama, tai jau nuspręsta, mes išskrendame ir taškas, – nukirto sūnus.

– Bet tu kvilgai elgiesi, negali jos išsivežti.

– Galiu ir tai padarysiu.

– Ne, negali, – tarpduryje atkirto tėvas.

– Stebėkit, – Elijas čiupo už pečių sesę, prisitraukė prie savęs. – Maže, bėk praustis ir eik susirink daiktus.

– Sūnau, tu elgiesi neprotingai, – prieštaravo mama.

– O man atrodo, kad aš pirmą kartą gyvenime elgiuosi protingai.

– Ema turi būti su šeima, – supykęs tarė tėtis.

– Aš ir esu jos šeima, – sušnypštė brolis. – Jeigu prieš septynerius metus nebūtumėt manęs išgrūdę iš namų kaip kokio nereikalingo šuns, dabar su Ema nebūtų to nutikę.

– Ką čia kalbi, kas tave išgrūdo?! Mes dėl tavęs stengėmės, norėjom tau ateitį sukurti. Pažiūrėk, kaip gyveni dabar, nestokoji pinigų, turi pelningą darbą, kyli karjeros laiptais, nors esi vos tik baigęs mokslus. Esi nedėkingas, sūnau! – karščiaivosi tėtis.

– O jūs manęs paklausėte, ar aš norėjau išvažiuoti, ar man to reikia? – sušnypštė sukandęs dantis.

– Iš kur tu galėjai žinoti, ko tau reikia! – tėtis nesiliovė širsti.

– Nėra laiko ginčams, mums reikia ruoštis, – nukirto Elijas.

– Mes dar nebaigėme! – suriaumojo tėtis.

– Gana, užteks! Palik vaikus ramybėje, – piktai galvą iškėlė mama. – Jau užtektinai prikalbėjome nereikalingų žodžių. Mes šeima, negalima taip elgtis. Ema, brangioji paskubėk, kad nereiktų lėkti į oro uostą kaip pamišus. Einu, įdėsiu jums valgyti, kad neišalktumėte, – mama, paėmusi priblokštą tėtį už rankos, nusivedė į virtuvę.

Į oro uostą važiavo tylėdami, Elijas nervingai vis perjunginėjo radijo stotis. Pasigirdus melodingai muzikai, Ema žvelgė pro langą, bandė ką nors įžiūrėti, bet buvo dar labai ankstus rytas, todėl pailsusi užsimerkė. Sunkiai pakėlė tėčio žvilgsnius per galinio vaizdo veidrodėlį, jo akyse šmėžavo tai pyktis, tai užuojauta. Mama nepasidavė atkalbama ir į oro uostą važiavo kartu. Sėdėdama šalia dukros, laikė suspaudusi jos ranką, nieko nekalbėjo, tik kas kiek laiko paprašydavo vyro važiuoti lėčiau. Jai taip pat sunkiai sekėsi nuslėpti susikaupusias emocijas, galvodama apie pastarosios nakties įvykius,

kartais nesąmoningai stipriau suspausdavo Emai ranką.

– Einam, vaikai, į kavinę, ko nors užkąsit – Ema visai išbalusi, – nerimavo mama.

– Aš nenoriu valgyti, – Ema stovėjo atsirėmusi į brolių, kol laukė eilėje prie bagažo atidavimo skyriaus.

– Nekalbėk taip, lapute, tau dabar reikia valgyti ir rūpintis sveikata, kad nesusirgtum.

Ema apšivijo rankomis brolio liemenį ir priglaudė galvą prie peties.

– Būk geras, padaryk ką nors, kad greičiau iš čia išeitume, nebegaliu daugiau pakęsti tos įtampos, – pakuždėjo tyliai.

– Mama, mes su Ema pavalgysim kol lauksim lėktuvo, tu mums maisto pridėjai, ar pamiršai?
– Taip, vaikai, bet maistas atšalęs, – prieštaravo mama.

– Viskas gerai, važiuokit, kol neprasidėjo kamščiai, nes paskui ilgam įstrigsit kelyje, – Elijas žinojo, kaip tėtis nemėgsta vairuoti sostinėje, todėl šis pastebėjimas suveikė geriau nei tikėjosi.

– Iš tikro, ko mes čia trinsimės, jūs ten ramiai galėsit pailsėti, kol lėktuvo sulauksit. Sūnau, saugok sesę, – tarė nejaukiai trypčiodamas tėtis.

– Saugosiu, – pažadėjo pavargusiu balsu.

Mama tvardėsi, kad nepravirktų, nors vyko į Angliją tik trims savaitėms, bet šį kartą ne išsiskyrimas visiems kėlė nerimą. Atsisėdo laukti skrydžio, o mamos ruošto maisto nė nepalietė. Atsirėmusi broliui į petį, Ema stebėjo, kaip nerūpestingai krizendama dvynukų mama bando pagauti už kėdžių besislapstančius vaikus. Berniukai buvo gal kokių trejų metų, jie kažką nerišliai čiauškėjo, o mama nepailsdama su jais žaidė. Iš šalies atrodė gražiai, tačiau Ema, žvelgdama į šią šeimą, jautė lyg gavusi antausį. Užsimerkusi meldė tik vieno, kad jie neskristų tuo pačiu lėktuvu.

– Elijau, gal turi ausines? Noriu paklaustyti muzikos, – pasekė brolio žvilgsnį, kuris taip pat bereikšmiu žvilgsniu stebeilijosi į žaidžiančius vaikus.

– Mums jau laikas. Galėsi lėktuve paklaustyti muzikos.

Ema pajuto palengvėjimą, kad ištrūko iš namų, kad yra su broliu ir dėkojo Dievui, kad linksmoji

mama su dvynukais neskrido jų lėktuvu. ◇

~ 13 dalis ~

Pasirėmusi į stiklą, Ema žvelgė pro antro aukšto langą. Lijo... Dangus buvo pelenų spalvos, o priešais stūksančio namo sienos kiaurai permirkusios. Žiūrėdama į jas svarstė, ar šios sienos išvis kada nors išdžiūva. Gatve skubėjo žmonės, apsiginklavę skėčiais, daugelis vilkėjo tokiais pat niūriais lietaus apsiaustais.

Braukdama pirštais per stiklą krentančių lietaus lašų taku juto, kad skausmingai ilgisi Vilniaus, senamiesčio ilgų labirintų, viliojančių pasiklysti. Beprotiškai trūko Olenos, kuri visą laiką joje bandė pažadinti naują gyvenimą. Ema pasidavė. Susikrovė daiktus ir paliko viską, ką labiausiai myli. Olena baisiai širdo, grasino visą tiesą papasakoti Dariui, jei Ema išvažiuos, bet ji žinojo, kad draugė to nepadarys. Kartais troško, kad Olena tesėtų savo grasinimą, turėjo mažytę viltį, kad Darius jos neatstums. Bet dabar viskas neteko prasmės, nes po širdimi nešiojo vaisių visiškai svetimo vyro, kurio net vardo nežinojo. Išgirdusi bildesį už nugaros, Ema krūptelėjo. Sulaikiusi kvapą stebėjo, kaip brolis bando susidoroti su vakarienės gaminiu. Pasilenkęs rinko nuo grindų išbyrėjusius šparagus. Nudiegė širdį matant, koks jis pastarąjį laiką pasidarė nervingas, jo akyse įskaitė neviltį. Prisiartinusi atsitūpė ir sulaikydama suspaudė

brolio rankas. Elijaus akyse buvo tiek skausmo, kad Ema net susigūžė. Nekentė savęs už tai, ką su juo padarė. Niekaip neįstengdama sulaikyti raudos, apkabino jį.

– Prašau, atleisk, – maldavo Ema.

Elijas atsitraukęs suėmė rankomis sesers skruostus.

– Ema, aš nesuprantu, už ką tu atsiprašai? – žiūrėjo sutrikęs.

– Už tai, kad viską tau pasakiau ir kad buvau tokia naivi kvaiša, – tarė kūkčiodama.

– Nedrįsk daugiau taip nei jaustis, nei kalbėti, girdi? Tu dėl nieko nekalta. Ar girdi mane?

Ema papurtė galvą rydama ašaras.

– Dabar tu saugi, mes išsikapstysim. Ema, daugiau jokių ašarų, girdi? Tas šūdo gabalas to nevertas.

– Aš ne dėl jo verkiu.

– Tai dėl ko, Ema? – įsitempęs žiūrėjo brolis.

– Nes matau, kaip tu kankiniesi dėl manęs, negaliu pakęsti, kad tave skaudinu.

– Tu žinai, kaip gali man padėti, – griežtai atkirto.

– Nėpyk, bet negaliu.

– Aš tavęs nesuprantu, kodėl tu jį gini?

– Aš jo neginu, nenoriu jo daugiau niekada gyvenime nei matyti, nei girdėti. Nenoriu niekam nieko aiškinti, nenoriu niekieno užuojautos, nei smerkimo. Prašau, suprask mane.

– Aš suprantu, tau nereikia nieko matyti, nei prieš nieką teisintis. Viskas, ką turi padaryti, tik pasakyti man, kur jį rasti.

– Tu nieko nesupranti, – tarė nusivylusi. – Tai ir yra svarbiausia, kad nesakysiu vien dėl to, kad apsaugočiau tave.

– Man nieko nenutiks, – patikino Elijas.

– Elijau, neleisiu tau rizikuoti, nes be tavęs neištversiu.

Ema trūkšmingai atsiduso ir atsistojusi pažvelgė į jį. Elijas dėl to, kad paauglystėje buvo išsiųstas iš namų, subrendo anksčiau nei turėjo, tapo stipriu, sėkmingu žmogumi, Ema labai juo didžiavosi. Žinojo, kad be jo būtų

iškart palūžusi. Sprendimas papasakoti Elijui tiesą buvo savanaudiškas, tačiau tai ją išgelbėjo nuo pražūties. Nepaisant to, kad jis kankinasi negalėdamas nieko padaryti, Ema pasiryžo ir toliau tylėti. Gerai pažinojo brolių. Vaikystėje, gindamas ją, ne vieną yra prikūlęs, todėl tik gavęs šviesiaplaukio adresą, būtų nulėkęs pas jį ir kaipmat paleidęs į darbą kumščius.

Elijas, suėmęs sesę už rankos, nusivedė prie sofos.

– Sėskis, Ema, – tarė įsakmiai ir pats sudribo šalia. – Pasiduodu, nebeprašysiu tavęs pasakyti, kur jo ieškoti, bet tu daugiau dėl jo neišliesi nė vienos ašaros, girdi? Turi susiimti, yra reikalų, kuriuos reikia išspręsti.

– Kokių reikalų? – paklausė stebėdamasi.

Elijas akimirką tylėjo dvejojdamas ir giliai įkvėpė.

– Ema, ką darysi su vaiku?

Mergina sutriko išgirdusi klausimą, kūnas iš nerimo įsitempė, nervingai gniaužydama rankas susigūžė ant sofos. Laukdamas atsakymo, Elijas apkabino sesę.

- Nenoriu jo, Elijau, – tarė vos girdimai. – Nekenčiu jo.
- Ką žadi daryti? – bereikšmiu balsu paklausė brolis.
- Noriu juo atsikratyti, – vos girdimai sukuždėjo.
- Esi tuo tikra?
- Taip, jei jis gims, aš negalėsiu jo matyti, supranti?
- Suprantu.
- Padėsi man?
- Padėsiu.
- Aš nenoriu laukti, labai bijau.
- Rytoj paskambinsiu Gabrielei, ji dirba ligoninėje, paprašysiu, kad padėtų.
- Kas ji?
- Draugė.
- Gerai...

Kalbėjo taip lyg būtų plėšikai ir planuotų nusikaltimą. Ema jautė, koks įsitempęs brolis,

buvo nepakeliamai bjauru. Nekentė savęs girdėdama savo žodžius, tačiau žinojo, kad nesugebės būti motina – regėjo kūdikį šviesiomis garbanomis ir safyro mėlio akimis. Toks vaizdas varė siaubą, jis atrodė kaip mažas monstras, kurio Ema beviltiškai bijojo.

– Gerai, dabar reikia kažką daryti su mokslais. Negali jų mesti, gal geriausia būtų pereiti į ištęstines studijas, tau reiktų vos kelis kartus nuvažiuoti į Vilnių. Važiuosim kartu, tu eisi į paskaitas, aš galėsiu dirbti nuotoliniu būdu, – dėstė mintis brolis.

– Žadi būti mano aukle? – liūdnai nusijuokė Ema.

– Teks įprasti, maže, – šyptelėjo brolis.

– Aš pagalvosiu. Sakyk, ką dar nori pasakyti, matau, kad dar ne viskas, – tarė žiūrėdama į įsitempusį brolio žandikaulį.

– Kaip dėl Dariaus, ar tu jam pasakei? – atsargiai rinkdamas žodžius paklausė brolis.

Šaltis perbėgęs Emai per kūną apsistojo krūtinėje, kaip ir kiekvieną kartą išgirdus Dariaus vardą. Stengėsi negalvoti apie jį, bet Emai sunkiai tai sekėsi, vis regėjo ledų virstantį jo žvilgsnį ir užsiveriančias troleibuso duris.

– Nesakiau... Aš jam nieko nepaaiškinau, tiesiog liepiau pranykti iš mano gyvenimo, – kalbėjo žvelgdama į į knygų lentyną, besidriekiančią per visą sieną. – Tu visas tas knygas perskaitei? – paklausė bandydama nukreipti kalbą.

– Perskaičiau, – ramiai tarė brolis. – Kaip jis reagavo?

– Audringai, santūriai... – Ema suskaičiavo devynias eiles knygų. – Kiek laiko užtrukai skaitydamas?

– Ilgai, – ramiai atsakė Elijas. – Turėjai jam pasakyti, Ema.

– Negalėjau, – atsistojusi priėjo prie lentynos. – Jos visos anglų kalba?

– Ne, ne visos. Maže, aš mačiau, kaip jis į tave žiūri. Jis nebūtų tavęs palikęs.

Ema braukė rankomis per knygų nugarėles, po pirštais jausdama glotnų šaltį, o skruostais riedančias ašaras.

– Tu to nežinai, tu subjektyviai viską vertini, nes esi mano brolis. Tu manęs nepaliksi, bet Darius... Mes per trumpai buvom kartu, kodėl jis turėtų norėti manęs po visko, kas nutiko, – kalbėjo valydamasi ašaras.

– Turėjai bent suteikti galimybę jam apsispręsti, nereikia sau vienai visko palikti.

– Elijau, maldauju tavęs, nebekankink, aš nebenoriu apie jį kalbėti, nenoriu apie jį galvoti, myliu jį, Dieve, kaip myliu, – giliai įkvėpė bandydama susivaldyti. – Daugiau nieko nemylėsiu kaip jo, bet kaip jis į mane žiūrės, sužinojęs tiesą? Net jei ir nepaliks manęs, nuolat galvos apie tai, įsivaizduos kaip mane prievartauja... – atsisukusi įsistebeilijo broliui į akis. – Juk tu, Elijau, būtent apie tai galvoji, kai žiūri į mane apniukusiu žvilgsniu, ar aš klystu? Ir, po velnių, aš ruošiuosi nužudyti vaiką, kurio nekenčiu dėl to, kad jis yra sukniesto prievartautojo! – kalbėjo vis labiau keldama balsą.

Elijas stovėjo nuleidęs galvą, prie šonų stipriai spausdamas kumščius. Žvelgdama į sugniuždytą brolių, Ema puolė jam į glėbį ir pratrūko raudoti. Verkė, kol visai išseko, buvo tokia pavargusi. Atrodė, kad tas košmaras jos niekada nepaleis. Kai tik manydavo, kad pradeda kvėpuoti, staiga ir vėl išnirdavo demonas, kuris ją tempėsi gilyn į tamsą.

Eliaus kambaryje suskambo telefonas, nuėjęs atsiliepti, ilgai negrįžo. Po kurio laiko pasirodė nešinas telefonu, kurį ištiesė Emai.

– Imk, maže, Matas su tavim nori pakalbėti.

Ema žvelgė į telefoną išplėtusi akis, niekaip nesiryždama paimti.

– Elijau, tik nesakyk, kad jam viską pasakei? – stipriai sukando dantis.

– Nieko nesakiau, jis kaip paprastai nori su tavim pakalbėti, nesibaidyk, maže, – ramiai tarė brolis.

Paėmusi iš Elijaus telefoną, prispaudė prie ausies.

– Labas, Matai, – tarė nedrąsiai.

– Sveika, seniai tave girdėjau. Kaip, mano saldžioji mergaite, laikaisi? – kaip visada nerūpestingai kalbėjo Matas.

– Tu kada nors liausies mane taip vadinęs? – nusijuokė prisiminusi, kaip gavo pravardę.

– Niekada gyvenime, saldžioji, – nusikvatojo Matas.

– Aš tada dar vaikas buvau, o ta cukraus vata buvo siaubingai lipni, – šypsojosi prisiminusi, kaip atrakcionuose karštą vasaros dieną valgė cukraus vatą, kuri nuo karščio tirpo

pasidabindama smulkiais cukraus lašeliais. Eidama užkliuvo už styrančios plytelės ir krisdama veidu tėsėkėsi į cukraus vatos kamuolį. Mėgindama nusirinkti lipnų saldumyną nuo veido ir plaukų, dar labiau išsitemė ir sukėlė daug juoko Matui su broliu. Nuo tada Matas ją praminė saldžiąja mergaite.

– Klausyk, saldžioji, kada susitiksim? Aš siaubingai tavęs pasiilgau.

– Įtariu, kad jau greitai, – Ema negalėjo liautis šypsotis, jis visada sugebėdavo ją pralinksminti.

– Kada tas greitai? Mes jau beveik pusmetį nesimatėm, Ema, aš jau pradedu pamiršti, kaip tu atrodei, – papriekaištavo Matas.

– Grįšim prieš šventes namo su broliu, tada ir susitiksim, – kalbėjo visiškai atsipalaidavusi.

– Tai visgielijas tave supakavo ir išsivežė? – nusijuokė Matas.

– Taikliai pasakyta, gražuoli. Žinai, ir aš tavęs pasiilgau, visiškai nebepamenu, kaip tu atrodei, – sukrizeno mergina.

– Nieko, saldžioji mergaite, kai atvažiuosi, aš tau taip priminsiu, kad niekada nebeužmirši, – linksminosi Matas.

– Laukiu nesulaukiu, – stovėjo, svajingai žvelgdama pro langą.

Ilgai kalbėjo, kol Matas išpasakojo paskutinius savo nuotykius. Klausė nepaliaudama šypsotis ir pirmą kartą po visų įvykių užsimiršo. Be didesnių pastangų Matas sugebėjo Ema prablaškyti. Elisas, išsitiesęs ant sofos, stebėjo sesę ir kažką rimtai mąstė. Ema atpažino tą žvilgsnį. Suprato, kad brolis rezga kažkokį planą, tačiau žinojo, kad beprasmiška bandyti išpešti iš jo tiesą – jis niekada nepasiduodavo kamantinėjamas. ◇

~ 14 dalis ~

Išaušo rytas, oras buvo toks pat niūrus kaip ir vakar. Ema nuėjo į vonią ir atsistojo prieš didelį veidrodį, įmontuotą per visą sieną. Nusimetė drabužius. Buvo praradusi keletą kilogramų, dubens kaulai styrojo atsikišę. Užsimerkė. Vėl pramerkė akis, perbraukė rankomis per plaukus ir praskleidė juos į šalis. Nuo dažno verkimo paakiai buvo patamsėję. Patrynė pirštu, tikėdamasi, kad nusivalys, bet dėmės, nesutepusios piršto, liko juoduoti po akimis. Palietė pirštais strazdanas ir vėl pajuto joms neapykantą, tik šį kartą dėl to, kad vienas žmogus jas neseniai dievino. Atsukusi vandenį, stovėjo ant pilko akmeninio pagrindo ir laukė, kol kartu su tekančiu vandeniu išplauks nerimas. Prastovėjo nejudėdama gana ilgai, bet palengvėjimo taip ir nepajuto. Įsisupusi į brolio minkštutėlį, pilką chalatą patraukė į svetainę. Nežinojo, ar Elijas dar miega, ar buvo išėjęs, nenorėjo jam trukdyti. Atsisėdusi ant ilgos, tamsiai mėlynos sofos, žiūrėjo, kaip nepailsdama sukasi laikrodžio sekundžių rodyklė. Žinojo, ką turi daryti, jai nebebuvo baisu. Visą naktį nesumerkė akių, vis galvojo ir suprato, kad jos sprendimas yra teisingas. Laukė brolio. Ema ramiai sėdėjo tikėdamasi, kad jis neužilgo pasirodys. Taip palūkuriavusi

porą valandų, neapsikentusi nužingsniavo prie jo kambario durų. Pabeldusi lėtai jas pravėrė. Kambarys buvo tuščias, dvigulė lova – nepaklota, ant žemės mėtėsi vakarykščiai apdarai. Surinkusi juos, nunešė į skalbyklę ir grįžusi paklojo lovą. Susirangiusi ant jos, apsidairė: keista buvo matyti, kaip gražiai dera tamsios spalvos. Sienos buvo pilkos, bet visos skirtingų atspalvių; kilimas tamsiai kaštoninis, atrodė beveik juodas ir darniai susiliejo su raudonmedžio lova. Patalynė juoda kaip aksominė naktis, o virš lovos kabojo modernus paveikslas sidabriniais rėmais. Nusivylusi, kad jo nerado, užsitempė senus džinsus ir apsilvilko rugiagėlių mėlynumo kažmyrinį megztinį. Plaukus susuko į kuodą ir pritvirtino metaliniais segtukais. Netrukus išgirdo rakinamas duris. Nudžiugusi jau norėjo eiti pasitikti brolio, bet išgirdo moters balsą. Jis grįžo ne vienas. Buvusi ramybė pasimuistė ketindama sprukti, bet Ema susitvardžiusi giliai įkvėpė ir žengė į svetainę. Joje išvydo brolių, apkabinusį išpūdingą brunetę, ilgaais banguojančiais iki klubų plaukais. Prisiglaudęs, Elijas kažką tyliai kuždėjo jai į ausį. Ema vos susilaikė nesviedusi pagalvės, tačiau nenorėjo išgąsdinti jo draugės. Stovėjo rankas susinėrusi ant krūtinės ir laukė, kol ją pastebės. Elijas pamatęs sesę, kaipmat prie jos priėjo.

- Labas, mažė, – pabučiavo į kaktą. – Kaip jautiesi, ar pailsėjai bent kiek?
- Akių nesumerkiau.
- Aš irgi, – atsiduso Elisas.
- Nesupažindinsi? – Ema žiūrėjo į merginą.
- A... taip, ateik, Gabriele, susipažink, čia mano mažoji Ema.
- Sveika, mano vardas Gabrielė, – ištiesė ranką šypsodamasi.
- Labas, tai tu ta Gabrielė, kuri dirba ligoninėje?
- Šaltai paklausė Ema.

Elisas su Gabriele susižvalgė nedrįsdami kalbėti. Ema pastebėjo, kaip persimainė brolio veidas. Mergina ištiesino pečius ir dar plačiau nusišypsojo.

- Ema, tavo brolis man papasakojo, kokios pagalbos tau reikia. Todėl aš atėjau su tavimi pasitarti. Tai rimtas sprendimas ir reikia viską rimtai apgalvoti. Tau nereikia taip skubėti, dar yra laiko.

- Nėra jokio laiko, – nukirto Ema.

– Bet tai nelengvas sprendimas, nors Elijas ir prašė manęs tavęs neįkalbinėti, bet aš manau, kad tu turėtum pagalvoti.

– Jei tavęs Elijas prašė manęs neįkalbinėti, tai kodėl tau nepasilaikius savo nuomonės. Jei man reiks psichologo pagalbos, aš nueisiu pas specialistą, – ramiai pasakė Ema.

Elijas stovėjo pirštus sunėręs už galvos ir tylėjo. Gabrielė sutrikusi pažvelgė į Ema ir priėjusi arčiau paėmė už rankos.

– Suprantu, esi nusiminusi ir pikta, bet viskas praeina, patikėk.

– O tu nesupranti iš pirmo karto, – Ema ištraukė ranką. – Jei nenori, kad tavo vaikino sesuo taptų tavo didžiausiu košmaru, geriau nutilk ir nebevaidink globėjos, nes man nieko iš tavęs nereikia.

Ema nesuprato, kodėl taip pyksta. Tikriausiai todėl, kad visą rytą nekantriai laukė brolio su kuriuo norėjo pasidalinti savo planais. Mintyse buvo smulkiai viską susidėliojusi, o jis grįžo su drauge, kuriai nežinia kiek buvo išpasakojęs. Nenorėjo, kad dar kas nors žinotų jos žaizdas, negalėjo pakęsti tos minties.

– Jis nėra mano vaikinąs, mes esam draugai, – ramiai tarė Gabrielė.

– Maže, tu nori su manim pasikalbėti? – paklausė brolis.

– Galim pasikalbėti ir vėliau, dabar turim svečių, – Ema nužingsniavusi į virtuvę atsuko vandens čiaupą, ketindama į arbatinį pripilti vandens.

– Aš gal eisiu, paskambink man, – išgirdo Gabrielės žodžius.

– Iki, Gabi, ačiū tau, – Elijas palydėjo draugę iki durų.

Ema girdėjo užsiveriančias brolio kambario duris. Stipriai sukando dantis, žinojo, kad pasielgė negražiai, atžariai kalbėdama su Gabriele. Pastaruoju metu buvo sunku kontroliuoti emocijas. Mintyse rinko žodžius, kuriais galėtų atsiprašyti.

– Maže, užsuk vandenį, arbatinis jau pilnas. Ateik, užsčiau picos, pažiūrėsime kokį filmą.

Ema greitai pasisuko, žvelgdama į brolių bandė jo veide įskaityti emocijas, bet pykčio nematė. Parietusi kojas, susirangė ant sofos šalia jo, iš

už nugaros ištraukė mėlyną pagalvę ir apkabino.

– Tu nepyksti ant manęs?

– Kodėl turėčiau? – nusistebėjo Elijas.

– Net nežinau, gal dėl to, kaip kalbėjau su Gabriele? – tarė susierzinusi.

– Ji nepyksta, patikėk, ją ne taip lengva įžeisti, – šypsojosi brolis.

– Pasiilgau tavo šypsenos, Elijau, – perbraukė pirštais broliui per skruostą. – Jei ji tave sugeba pralinksminti, tai tikriausiai sakė ne tiesą, kad tarp jūsų nieko nėra? – paklausė susidomėjusi.

– Gabrielė nesakė, kad tarp mūsų nieko nėra, ji sakė, kad nesu jos vaikinąs, – nusijuokė brolis.

– Tai tu nesi jos vaikinąs?

– Ne, nesu.

– Bet jūs kartu miegat?

– Kartais, – pasisėmęs iš indo migdolų, įsimetė vieną į burną.

– Kodėl? – žvelgė Ema susidomėjusi.

– Nes aš kartais turiu poreikių, mažė, – ramiai kramtė riešutus brolis.

– Ir ji su tokiais santykiais sutinka?

– Vargu, ar tai galima įvardinti kaip santykius.

– O kaip tai įvardinti?

– Nežinau, mes draugai, kurie kartais padeda vienas kitam numalšinti įtampą, – tai pasakęs, sesei į burną įgrūdo riešutą.

– Eina šikt, Elijau, tu čia suskėlei, nuimti įtampą. Nieko sau draugystė, nemaniau, kad dar taip būna, – nusistebėjo kramtydama migdolą. – O jei ji iš tavęs daugiau tikisi, bet nesako?

– Ji žino, kad nėra ko tikėtis, mes tai iš karto išsiaiškinom.

– Oho, o pas notarą nebuvot sudaryti sutarties?
– nusijuokė.

– Ji racionali moteris, apsieisim ir be pašalinių įsikišimo. Mažė, gal jau gana tau smalsauti apie mane?

– Na jau ne, aš net nebūčiau pagalvojusi, kad esi toks šiknius. Turi man viską papasakoti, –

ištraukė Elijui iš rankos riešutus ir subėrė atgal į indą.

– Kodėl šiknius? Ji pati man tai pasiūlė, aš sutikau.

– O nepagalvojai, kad ji tokiu būdu norėjo priversti tave netiesiogiai įsipareigoti ir tu užkibai.

Brolis susimastęs akimirką tylėjo ir papurtė galvą.

– Ne, Ema, nenusišnekėk. Bet jei taip ir būtų, nieko jai nesigaus.

– Kodėl? Ji labai graži.

– Graži, bet kai Gabrielė išeina, nepasigendu jos. Aš per daug gražus, kad įsipareigočiau, – nusišaipė brolis.

– Nori pasakyti, kad įsipareigoja tik negražūs vyrai?

– Tai žinoma, mažė, – išsišiepė rodydamas savo baltus dantis.

– Atleisk broli, bet tau kas nors turi pasakyti tiesą, nors ir esi nepaprastai patrauklus, bet ne

tieki, kad būtu vienas, – krizendama nuėjo į virtuvę atsigerti.

Atsukusi vandens čiaupą Ema laukė, kada pradės bėgti šaltas vanduo. Po akimirkos pajuto už nugaros apsivejančias brolio rankas.

Elijas sunėrė rankas sesei ant pilvo ir priglaudė smakrą prie peties.

– Tu persigalvojai, maže? – pakuždėjo tyliai į ausį.

– Taip, Elijau, – nusišypsojo Ema. – Ir žinai ką? Aš grįžtu į Vilnių. ♦

~ 15 dalis ~

Po trijų savaitių abu grįžo namo. Elisas gavo išsvajotą darbą *Google* įmonėje, tėvai beprotiškai juo didžiavosi ir nesiliovė visiems pasakoti, koks jų sūnus nepaprastas. Tai girdėdamas, Elisas širdo ir ignoravo jų kalbas. Ema buvo tvirtai nusprendusi baigti mokslus ir gyventi Vilniuje, tik nežinojo, nuo ko pradėti. Bijojo tėvų reakcijos, jautė, kad jie nepritars jos planams, buvo įpratę viską kontroliuoti. Nusiteikusi karingai, Ema stovėjo svetainėje ir žvelgė į suirzusį tėtį – žinojo, kad gali tikėtis palaikymo iš brolio, bet nusprendė pati su jais pasikalbėti.

– Dukra, tu nusikalbi, – prieštaravo tėtis. – Negali gyventi Vilniuje, mokslus reikia nukelti metams. Tu gal pamiršai, kad laukiesi? Jei dar pilvo nesimato, tai po mėnesio visiems viskas bus aišku.

– Tegul visi mato, aš ne mažas vaikas ir jei manai, kad man bus dėl to gėda, tai tu labai klysti, – atkirto griežčiau nei norėjo.

– Gerai, bet tau nebūtina baigti šitų studijų, po metų galėsi pasirinkti protingesnę mokslą, nes man galvoje netelpa, ką tu veiksi su socialinių

mokslių diplomu, – aiškino intensyviai gestikuluodamas rankomis.

– Tu gal juokauji? – pasipiktino Ema. – Aš nežadu daugiau švaistyti nė minutės, mokysiuosi, pagimdysiu tą vaiką ir taškas. Sakyk ką nori, manęs neperkalbėsi, – siaubingai pyko Ema.

– Lapute, kalbi taip, lyg nemėgtum vaikelio, negerai taip. Jis viską jaučia, – subarė mama. – Aš jau numezgiau kelias poras kojinaičių, pasirinkau pastelines spalvas, kad tiktų tiek berniukui, tiek mergaitei. Paskui reiks nupirkti rūbelius ir būtinai lovytę, negali pratinti vaikelio miegoti kartu su savimi, kaip dabar yra madinga. Mūsų laikais taip nebuvo, iškart paimdavo vaikus po gimdymo ir tik pamaitinti atnešdavo. O dabar kas darosi... Elena pasakojo, kad jos dukrai seselės liepė vaikelį pas save lovoje migdyti, nes, pasirodo, taip priimtina Europoje, kad vaikas galėtų kada nori žįsti motinos krūtį. Gali patikėti? Jokio režimo, kas iš to vaikelio bus, jei nuo sauskelnių duosim valią jo norams, užtat vaikai dabar nevaldomi, nes neliko jokios disciplinos, – nepailsdama tarškėjo mama.

– Mama, tu skubi, aš dar tik kelias savaites laukiuosi, – Ema tvirčiau suspaudė kumščius.

– Nesvarbu, lapute, viską reikia planuoti iš anksto, nežinai, kada kas gali nutikti. Va, mano viena pažįstama...

– Mama, liaukis, jau vėlu, Emai reikia pailsėti, – brolis nutraukė beribio monologo tęsinį.

– Sūnau, tu įkrėsk sesei proto, ji negali dabar grįžti mokytis. Reikia palaukti, kol gims vaikas, tada galės baigti studijas, – nepasidavė tėtis.

– Ji jau nusprendė ir nusprendė teisingai, todėl baik jai nurodinėti, ką ji turi daryti, – piktai atkirto sūnus.

– Nurodinėsiu tol, kol moku už jos pragyvenimą Vilniuje. Neduosiu nė cento ir ką ji darys? Darbo neturi, laukiasi. Taip, kad baikime šitą neprotingą kalbą, aš neleisiu jai niekur važiuoti ir taškas, – užtikrintai taręs, susinėrė rankas ant krūtinės.

Ema žiūrėjo į brolių iš nevilties išplėtusi akis, suprato, kad neturi kur dėtis. Neturėjo pinigų ir negalėjo iš tėvų reikalauti, kad išlaikytų.

– Tėti, nemanai, kad jau peržengei visas ribas kontroliuodamas mūsų gyvenimus?! – sušuko Elijas.

– Kodėl turėčiau taip manyti? Aš visą laiką dėl jūsų stengiausi, dariau viską, kad jums nieko netrūktų. Jūs, vaikai, esat nedėkingi. Kai buvau tavo metų, man niekas nepadėjo atsistoti ant kojų, visko pats pasiekiau savo šitom dviem rankom, – demonstratyviai ištiesė delnus į priekį. – Turėjote viską, ko tik norėjot, ko neturėjo kiti vaikai. Todėl užsičiaupk ir padėk sesę atvesti į protą! – riaumojo tėtis.

– Taip, turėjau viską, tik ne tėvus; lyg to būtų maža, dar ir sesę atėmėt iš manęs! – šaukė Elijas.

– Kas tau pasidarė, sūnau, Anglijoje visai tau protas susisuko? – sutriko tėtis.

– Gana! – sušuko Ema. – Jei neleisit man mokytis, tada aš išvažiuosiu gyventi pas Eliją, – apkabino brolių norėdama paguosti.

– Niekur tu nevažiuosi ir negausi pinigų, – tarė tėtis nebe taip užtikrintai.

– Jai nereikia tavo pinigų, aš už viską sumokėsiu, – iškošė Elijas pro sukąstus dantis.

– Elijau! – suriaumojo tėtis.

– Viskas, man jau užteks jūsų kalbų, – įsiterpė mama. – Gėda turėtų būti visiems, elgiatės kaip

kokie priešai. Jei nesugebate susikalbėti, aš viską nuspręsiu. Lapute, tu teisi, reikia baigti mokslus, mes tau pagelbėsime. Važiuosiu su tavim kartu, kai gims vaikelis – padėsiu, paskui spręsim, ką daryti toliau, – pasisukusi į Eliją, paglostė jam skruostą. – Sūnau, nepyk, matau, kad tavo atžvilgiu priėmėm netinkamą sprendimą, labai gailiuosi dėl to, bet nieko nebegaliu pakeisti. Mylim jus, vaikai, esat viskas, ką turim, todėl norim jums tik paties geriausio, – susigraudinusi apkabino sūnų.

– Rita, ką tu čia nusikalbi, niekur tu nevažiuosi,
– žiūrėjo sutrikęs sutuoktinis.

– Važiuosiu, laputei manęs reikia, – nukirto mama.

Vyras stovėjo visiškai pasimetęs, galutinai sutriuškintas žmonos žodžių. Elijas apglėbė mylimas moteris ir iškėlęs galvą, drąsiai žvelgė tėčiui į akis. Šis nebyliai pasiduodamas, iškėlė rankas aukštin ir susmuko fotelyje.

– Ema, o kaip bus su vaikelio tėčiu? – sunerimo mama. – Jis žino, kad laukiesi? Jei nesakei, būtinai turi jam pasakyti. Jis privalo su tavimi pasidalinti atsakomybe. Jei nenori su juo gyventi, tai negyvenk, dabar taip madinga, bet vaikas turi turėti tėvą. Gitanos pussėsės dukrai buvo taip nutikę, kad pastojo ir nesakė,

kas vaiko tėvas. Dabar tas berniukas labai nelaimingas, nesimoko, mamos neklauso, bėga iš pamokų, mes ir šnekam su Gitana, kad viskas dėl to, kad nėra vyriškos rankos.

– Mama, dėl Dievo meilės, neužsivesk, – suirzoelijas. – Emos vaikui nereikia tėvo, mes jai padėsime, jei tu manai, kad reikia vyriškos rankos, tai mūsų su tėvu užteks, – Elisas pasitraukė nuo mamos.

– Tu neteisus, niekas negali atstoti tikro tėvo. Ema, kodėl negali tam vyrui pasakyti, kad jis turės vaiką? Tik nesakyk, kad jis vedęs, dukra, negi galėjai taip pasielgti? – pasibaisėjo mama.

Ema stovėjo įsikibusi į brolių ir bandė suvaldyti iš įtampos virpantį kūną. Mamos žodžiai skaudžiai kliudė. Stipriai sukando dantis, kad nepratartų nė žodžio, nenorėjo jų skaudinti, nors ir labai pyko.

– Mama, palik Emą ramybėje, ji pavargo. Mažei dabar negalima nervuotis. Vaiko tėvą pamiršk, jo nebėra.

– Dieve šventas, negi jis mirė? – stvėrėsi už gerklės mama.

– Taip, mama, – piktai atsakė Elisas.

– Kas jam nutiko?

– Užmušė kažkokie girtuokliai prie baro. Viskas, mama, gana apie tai kalbėti. Emai ir taip sunku, – nukirto brolis ir čiupęs Emą už rankos, nusivedė į savo kambarį.

Ema sekė iš paskos, vos tramdydama kylantį juoką. Kambaryje kirtusi ant lovos, pratrūko kvatotis, tačiau netrukus juoką pakeitė rauda. Pastarąją savaitę jai taip dažnai nutikdavo, hormonai dėl nėštumo visiškai susijaukė, todėl kartu verkti ir juoktis tapo įprasta.

– Neverk, maže, pasakiau pirmą mintį, šovusią į galvą, nepagalvojau, – apgailestavo brolis.

– Elėjau, – prikimusi sukuždėjo ir su rankove nusibraukė ašaras. – Aš tave dievinu, žinai?

– Žinau, maže, visos moterys mane dievina, – nusišaipė brolis.

– Man patinka ta mintis, kad ji užmušė prie baro, – tarė šniurkščiodama.

– Man irgi...

– Elėjau, nenoriu, kad mama su manimi važiuotų į Vilnių, ji išvarys mane iš proto.

– Žinau, ką nors sugalvosim. Persikelsi į Vilnių ir galėsi ramiai gyventi. Aš dažnai parskrisiu, padėsiu tau.

– Nereikia, broli, saugok darbą, žinau, kaip jo norėjai.

– Nebijok, aš susitvarkysiu. Einam miegoti, jau vėlu, be to, ryt Kūčios, reikia pailsėti prieš valgymo maratoną, – ranka suvėlė sesei plaukus.

Dar būdami Londone, internete ilgai ieškojo buto, kol pagaliau išsirinko padoriausiai atrodantį variantą. Ema ginčijosi su broliu dėl nuomos kainos, kuri buvo per didelė. Jis kaip įprastai nenusileido Emos prieštaravimams ir išrinko trijų kambarių butą, kuris labiausiai patiko. Susiskambinęs su savininku, aptarė mokėjimo sąlygas ir susitarė po švenčių įsikelti. Liko tik sutvarkyti mokslų reikalus, Ema ilgai nebuvo paskaitose, nežinojo kaip reikės pasivyti.

Kūčių rytą Ema nervingai zujo po savo kambarį, jautė, kaip dreba rankos. Surinkusi telefono numerį, greitai nuspaudė išjungimo mygtuką. Trūkksmingai iškvėpė ir vėl pradėjo žingsniuoti per kambarį. Raudonos sienos varė iš proto, sustojusi vėl surinko numerį.

– Ema, po velnių, čia tu?! Ar girdi, pasakyk ką nors! – šaukė į telefoną Olena.

– Sveika, – tarė drebančiu balsu.

– Eina šikt, Ema, ką tu sau galvojai, žinai, kiek kartų aš tau skambinau?! Rimtai jau galvojau, kad ką nors pasidarei, visa laimė, kad tavo broliui sugalvojau paskambinti.

– Man viskas gerai.

– Ar tikrai? Pasiilgau tavęs žiauriai! Ar tu tikrai žadi mesti mokslus?

– Ne. Kitą savaitę grįžtu į Vilnių, Elijas išnuomojo man butą.

– Rimtai?! – spygavo iš laimės Olena. – Geras, nebereiks bijoti bendrabučio budėtojų. O tai gal ir Elijas kartu su tavim persikrausto į Vilnių? – nudžiugo Olena.

– Ne, jis negali, gavo darbą Londone, kurio seniai norėjo, – nervingai kalbėjo Ema.

– Gaila, – nusivylė draugė. – Svarbu, kad tu grįžti. Man tavęs labai trūko, kai įsikelsi, atšvėsime.

– Žinoma, atšvęsim... Olena, noriu tavęs kai ko paklausti, – tarė vos girdimai.

– Žinau, Ema, nori sužinoti apie Darių? – atsiduso draugė. – Sudėtingas atvejis, mergyt, jis visai išprotėjo, susimušė su draugais bare. Aš bandžiau su juo pakalbėti, bet jis nenori manęs klausyti. Prieš savaitę buvom susitikę prie „Baltų dramblių“, kai paminėjau tavo vardą – teko bėgti, kad manęs nepasmaugtų.

– Šūdas... – Ema iškvėpė iš plaučių orą, kurį buvo sulaikiusi, kol Olena kalbėjo.

– Jo, ne kažką. Gal tu jam pasakyk tiesą?

– Jei jis taip elgiasi, tai mane pamatęs nudės, – nusiminė Ema.

– Nebesvaik, tau užteks tik pasirodyti ir jis gulės tau po kojom.

– Negaliu nieko pakeisti, Olena, per giliai įklimpau į viską.

– Kodėl, Ema? Jis visiškai dėl tavęs pakvaišęs, tikrai supras viską.

– Olena, aš laukiuosi! – neišlaikiusi sušuko.

– Oho... – teižtarė draugė.

– Būtent, nebėra ko pasakyti. Ar dabar supranti, kodėl negaliu grįžti pas Darių?

– *Blemba*, čia visai blogai... Atsikratyk jo. Pasidaryk abortą, ar kaip ten vadinasi – išvalymą. Velnias, nepagalvojom, kad išgertum vaistų po visko, mane porą kartų jie išgelbėjo.

– Aš galvojau jo atsikratyti. Elisas jau buvo sutaręs su drauge, dirbančia ligoninėje, bet aš persigalvojau.

– Kodėl? Ema, tu juk nekęsi to vaiko!

– Nekęsiu. Bet jei nužudysiu, savęs nekęsiu dar labiau.

– Ema, nustok vėl elgtis kaip teisuolė, tau jo nereikia.

– Nereikia, – pripažino Ema.

– Tai ką darysi, kai gims?

– Nežinau, mama sakė padės.

– Padės pirmas dvi savaites, kas paskui?

– Olena, tu man nepadedi! Girdi? Aš to vaiko nenoriu, bet nežudysiu!

– Nėpyk, tiesiog siuntu, kad į toki didelį šūdą įmynei. Kada tiksliai būsi Vilniuje?

– Sausio pradžioje.

– Paskambink, ateisiu pas tave.

Baigusi pokalbį, Ema stipriai trenkė kambario durimis ir patraukė tiesiai pas brolių, buvo velniškai įsiutusi. Niršo, kad tas šunsnukis safyro akimis sugadino jos visus planus, atėmė žmogų, kurį beviltiškai myli. Norėjo klykti iš nevilties. Nesibeldusi įsiveržė į brolio kambarį. Elijas buvo ką tik išėjęs iš dušo, klubus apsiautęs rankšluosčiu, palinkęs šluostėsi šlapius plaukus.

– Maže, kas nutiko? – žvelgė nustebęs.

– Elijau, aš daugiau nebeištversiu, maldauju, važiuojam iš čia. Nebenoriu čia sutikti Naujų metų, mane čia viskas slegia, jaučiu, kad dūstu, – išbėrė žodžius.

– Važiuojam, – net nesvarstydamas sutiko brolis. – Eik, susikrauk daiktus, jei buto savininkas negalės mūsų iki sausio antros įleisti, tada apsistosis viešbutyje.

Ema puolė broliui ant kaklo ir stipriai suspaudė.

– Elįiau, man neuųteks viso gyvenimo, kad tau atsidėkočiau.

– Nebenusikalbėk, mažė, ir eik krautis daiktų, man reikia apsirengti.

– Kodėl pataikauji visoms mano užgaidoms? – paklausė vis dar spausdama glėbyje.

– Nes daugiau neturiu kam pataikauti, – išsišiepė brolis.

– Tai gal tau reiktų susirasti ką nors, kam galėtum pataikauti ir mylėti?

– Ačiū – ne, man per akis ir tavo vienos kaprizų. Dabar nešdinkis iš čia, – išstūmė sesę pro duris.

Ema sustojo remdamasi į durų staktą, nuųvelgė brolio atletišką kūną ir suraukė nosį.

– Neųžinau, broli, ką tavyje moterys mato, – paerzinusi, nesugebėjo suvaldyti prasiverųžusio juoko.

– Eik iš čia, mažą bjaurybę, – nusikvatojo brolis užtrenkdamas duris.

Ema stovėjo lauke pasirėmusi į terasos atramą, užvertusi galvą ŗvelgė, kaip iš dangaus tarsi plunksnos lėtai leidųžiasi didelės snaigės.

Įkvėpusi giliai į plaučius oro, užsimerkė, juto, kaip snaigės nuo ledinių skruostų švelniai slysta žemyn. Ruošėsi susitikti su savo košmaru akis į akį, daugiau nusprendė nebėgti. Tik vieno bijojo – kad nesugebės susidoroti su savo baimėmis ir sielvartu, kai išvažiuos Elijas.

Į lauką išėjo mama, nešina pilnu krepšiu maisto. Ji, kaip visada, be paliovos bėrė žodžius. Ema neklausydama, ką ji kalba, stipriai apkabino mamą. Ši nutilo ir, glostydama dukrai galvą, prižadėjo greitai atvažiuoti, o tėtis, vis dar širsdamas, pamojo ranka stebėdamas pro langą. Elijui išsukus iš kiemo, Ema atsigręžė pažiūrėti ar mama dar stovi, bet nieko nebematė, buvo labai tamsu, o dangus visai pašėlo berdamas snaiges į žemę.

– Maže, žinai, kad Matas persikraustė į Vilnių? – paklausė brolis.

– Rimtai, kada suspėjo? – nudžiugo Ema.

– Kol mes buvom Londone.

– Kodėl persikėlė?

– Dėl darbo, Vilniuje didesnės perspektyvos. Jis turi didelių verslo planų.

– Tik pagalvok, buvo savamokslis dailidė, o dabar savo verslą plečia, – tarė žavėdamasi.

– Jis turi auksines rankas ir moka suktis šiame gyvenime, – šypsodamasis įsuko į magistralę. – Jis gyvena visai netoli tavo buto, kurį išnuomojom.

– Nieko sau sutapimas, – nusistebėjo Ema.

– Ne visai... Paprašiau jo, kad tave paglobotų, kol manęs nebus.

– Tu čia rimtai? Tai, gal dar man pasamdyk auklę? – pasipiktino Ema.

– Ema, aš daugiau nerizikuosiu, kad tau kas nutiktų, be to, tau dabar reiks pagalbos, jis tave nuveš pas daktarą, kai reikės – juk turėsi dažnai ten lankytis.

– Elijau, dėl Dievo meilės, tik nesakyk, kad jam viską papasakojai? – įsitempė nuo minties, kad Matas viską žino.

– Aš negaliu būti vienu metu dviejose vietose, be to, Matą tu puikiai pažįsti, jis tau padės, aš nebūčiau nieko sakęs, jei nebūtų būtina.

– Elijau, tu kartais rimtai užknisi, – širdo Ema.

– Žinau, mažė, bet aš negalėsiu ramiai gyventi, nežinodamas ar tu saugi. Dar svarstau kitą variantą: galiu atsisakyti darbo ir persikelti gyventi į Vilnių.

– Nedrįsk, gyvenime sau už tai neatleisi, taip pat ir man.

– Nežinau, Ema, tai tik darbas, – tarė susimąstęs.

– Tai nėra tik darbas ir tu tai puikiai žinai, todėl nebenusišnekėk ir vairuok.

– Nepyk, mažė, – nusišypsojo brolis.

Ema pasimuistė bandydama įsitaisyti patogiau, nusprendė pasnausti, tačiau išgirdo skambant telefoną. Pasikuitė kuprinėje, kol pagaliau jį rado. Žiūrėjo nustėrusi, negalėdama patikėti tuo, ką mato. Širdis ėmė daužytis kaip pašėlusį, pajuto kylantį šleikštulį.

– Elijau, sustok! – sušuko Ema.

– Kas nutiko? – išsigando brolis.

– Man bloga, vemsiu, stok!

Elijui sustabdžius automobilį, Ema pratrūko vemti. Sunkiai atsitiesusi paėmė brolio siūlomą

servetėlę, drebančiomis rankomis nusišluostė burną ir atsirėmusi į automobilį užsikirsdama gaudė orą. Dar kurį laiką pastovėjo ir sudribo į sėdynę. Važiavo tylėdami, Ema nediršo kalbėti, o brolis, stipriai gniauždamas vairą, žvelgė bereikšmiu žvilgsniu į tolį. Netrukus vėl suskambėjo telefonas. Ema spoksojo į ekraną ir nesiryžo atsiliepti.

– Ema, kas skambina?

– Darius, – tarė vos girdimai.

– Ką darysi? – abejingai paklausė brolis.

– Nežinau... Bijau.

– Atsiliepk. Jei neatsiliepsi, paskui dėl to gailėsiesi.

Skambutis nutilo. Ema iškvėpė jausdama palengvėjimą, bet po akimirkos telefonas vėl skambėjo. Dvejodama, nuspaudė atsiliiepimo mygtuką ir priglaudė telefoną prie ausies.

– Ema, čia tu? Ar girdi? Prašau, netylėk, – maldavo Darius.

Klausydama mylimo vyro balso pravirko, buvo taip išsiilgusi jo, kad juto, kaip kūną užvaldo beviltiškas ilgesys.

– Juk girdi mane? Strazdanėle, prašau tavęs, aš taip nebegaliu...

– Labas, – tarė drebančiu balsu.

– Ema, paklausyk. Prašau, susitikim.

– Kodėl?

– Nes aš kitaip išprotėsiu. Olena sakė, kad grįžti į Vilnių. Prašau, leisk tave pamatyti.

– Aš maniau, kad nebenori manęs matyti?

– Strazdanėle, aš buvau supykęs, daug apie tai galvojau ir esu tikras, kad mane pavarei, nes supykai dėl to, kas nutiko bare. Prašau, susitikim, – nepasidavė Darius.

– Dariau, aš... – užsikirto iš jaudulio.

– Meldžiu tavęs, bent kartą susitikim, jei nenorėsi net nesiartinsiu prie tavęs, tik leisk tave pamatyti.

Ema trūkšmingai atsiduso ir apsisprendė.

– Gerai, susitikim.

– Mažute... – Darius su palengvėjimu garsiai iškvėpė. – Kada galėsiu tave pamatyti?

- Kai būsiu Vilniuje, paskambinsiu.
- Strazdanėle, myliu tave...
- Dariau, prašau, nereikia, – meldė braukdama ašaras.
- Dar neišjunk telefono, beviltiškai ilgiausio tavo balso.
- Man reikia eiti, nebegaliu kalbėti, – skubiai nuspaudė pokalbio išjungimo mygtuką.

Negalėdama sulaikyti raudos, prispaudė rankas prie veido, taip gera buvo jį girdėti, žinojo, kad bus nepakeliamai sunku su juo susitikti, bet jautė, kad turi tai padaryti. Nebegalėjo bėgti, nebenorėjo.

- Maže, turi jam viską pasakyti.
- Nepradėk, prašau, mes ir vėl grįžtam prie to paties, – supyko Ema.
- Jis supras.
- Elijau, tu pamiršai, kad aš laukiuosi? Kaip manai, jam tai labai patiks? Nebenusišnekėk, prašau, – tarė griežtai.

Brolis sunkiai atsiduso ir paėmė Emos ranką.

– Ema, kad ir kaip viskas bus, aš visada būsiu su tavimi.

– Žinau, – tarė nusiminusi. – Ačiū, Elijau, tu man kaip širdies stimulatorius, neleidi nustoti plakti.

Visą kelią iki sostinės dangus šėlo nesigailėdamas vienišų keliautojų. Įvažiavus į Vilnių, per didelius sniego dribsnius Ema bandė įžiūrėti savo bendrabutį, jis kaip vaiduoklis skendėjo pūgoje. Elisas pasuko link centro, važiavo į viešbutį, esantį netoli upės kranto; skambinti buto savininkui buvo jau vėlu, o Matas, sutvarkęs verslo reikalus tik rytoj turėjo parsirasti iš Klaipėdos. Elisas nusprendė ryte pabandyti susitarti su buto savininku, kad galėtų anksčiau įsikelti. Ema stovėjo prie viešbučio lango ir žvelgė žemyn. Iš dvidešimt pirmo aukšto atsivėrė kerintis vaizdas. Pūga pailso siautėti, dabar tik lengvai leidosi žemyn maži sniego trupinėliai. Neries krantai buvo aptraukti ledu, o raudoni miesto stogai slėpėsi po storu baltutėlio sniego užklotu. Net ir tokiu oru miesto gatvėse netrūko žmonių, visi kažkurėjo, vieni skubėdami, kiti palengva judėjo link tikslo. Rankomis įsirėmusi į lango rėmą, priglaudė galvą prie stiklo. Pajuto palengvėjimą, vis dar dievino šį miestą ir žinojo, kad daugiau niekada iš čia neišvažiuos. ◇

~ 16 dalis ~

– Tavęs brolis visai nemaitina, – Matas siūbavo Ema pakėlęs ant rankų. – Kiek tu sveri? Kokius keturiasdešimt kilogramų?

– Nebesvaik, Matai, ir nuleisk mane ant grindų, kol nesupykino, – juokėsi įsikibusi Matui į marškinėlius.

Su geriausiu brolio draugu Ema nuo vaikystės buvo labai artima, todėl būdama maža manė, kad turi du brolius. Jis buvo iš tų žmonių, kuris net rimčiausius dalykus sugebėdavo paversti juokais. Beviltiškas nenuorama, mėgo linksmybes, o su viena moterimi neištverdavo ilgiau savaitės, bet moterys jį dievino. Matas buvo aukštas, tamsiaplaukis gražuolis išpuoselėtais raumenimis, kuriuos nepailsdamas treniravo sporto salėje nuo pat paauglystės. Nepaisant jo chaotiško būdo, darbe jis buvo labai kruopštus ir reiklus, o dėl savo aštraus proto iš gyvenimo sugebėjo išspausti daug gero.

Nepaleisdamas Emos iš rankų, Matas išsidrėbė ant fotelio. Pasisodinęs merginą ant kelių, savininkiškai priglaudė prie savęs.

– Tai ką, saldžioji mano, gyvensim kartu? – šypsojosi vyras.

– Tik to man betrūko – kasdien matyti tavo orgijas, – mėgaudamasi, ranka apglėbė Mato pečius.

– Jei nenori matyti, visada gali prisijungti, – pamerkė akį.

– Bet tu ir šlykštinė, Matai, – Ema pratrūko kvatotis.

Visiškai nekreipdamas dėmesio į jų tauškalus, įnikęs į kompiuterį, Elijas dirbo. Jis Matą mylėjo kaip tikrą brolių ir besąlygiškai juo pasitikėjo.

– Aš Elijui siūliau, kad gyventum pas mane, bet jis sakė, kad tu nesutiksi.

– Jis puikiai mane pažįsta, – tarė patenkinta.

– Na, tiek to, anksčiau ar vėliau pati pas mane atbėgsi, – erzino Matas.

– Nesulauksi, manęs netraukia anaboliniai jaučiai, – parodė liežuvį.

– Mano savimeilė ką tik užlipo ant kėdės ir pasikorė, – vaidino įžeistą Matas.

– Tavo savimeilė lanksti, išgyvens.

– Neišdykauk, saldžioji, o tai suvalgysiu, – juokdamasis švelniai sukando kaklą.

– Atsikabink, Matai, – krizendama nusliuogė nuo kelių. – Einam pavalgyti, mama kaip visada prikrovė maisto.

– Aš myliu tą moterį, – atskubėjo į virtuvę vaikinai.

– Pasirauk raudoname krepšyje, ten rasi kibinus. Aš padarysiu arbatos, jei tik rasiu, kaip užkaisti vandenį, – bandė įjungti naujutėlę elektrinę viryklę.

– Nupirksiu tau elektrinį virdulį. Žinai, visai neblogą butą tau brolis surado, gal man pas tavę persikelti... Viskas yra, tik lovą reikia naują nupirkti, velniai žino, kokie šunys ten miegojo, be to, lova turi būti didelė ir patogi, tai svarbiausias namų baldas.

– Kur gi ne, kad iškart tilptų kelios mergos, – Ema pavartė akis.

– Gera mintis, saldžioji, gėda prisipažinti, bet su keliomis panomis dar nebandžiau, – susimąstė Matas.

– Tik nenumirk iš gėdos, – traukdama iš maišo maistą, nusijuokė Ema.

Mėgaudamasi karšta gauromečio arbata ir Mato kompanija, Ema dairėsi po savo naujus namus. Butas buvo erdvus, minimaliai ir kompaktiškai apstatytas šviesiais baldais bei nauja buitine technika. Sienos, lubos ir grindys buvo švelnių pastelinių spalvų, neseniai po kapitalinio remonto. Šis patogumas atsiėjo nepigiai, nežinojo, kaip galės broliui gražinti skolą. Pro virtuvės langą buvo matyti gatvė, už jos prekybos centras. Emai patiko stebėti žmones ir automobilius, be paliovos zujančius skirtingomis kryptimis. Suvokusi, kad Matas tyli, atsisuko pažiūrėti. Jis stovėjo sukryžiaęs rankas ant krūtinės, atsirėmęs į sieną stebėjo ją rūščiu žvilgsniu.

– Kas nutiko, kodėl taip į mane žiūri?

Matas atsitraukė nuo sienos ir priėjęs suėmė Emą už pečių.

– Kodėl Elijui nesakai, kur jo ieškoti? – paklausė tyliai.

– Matai, nedrįsk kištis, kur tau nereikia, – jausdama gėdą, iškošė pro sukąstus dantis.

– Tai mano reikalas, Ema, ir nevaryk manęs, žinai, kad nieko nepeši.

– Aš jam nieko nesakysiu, – užsispyrė Ema.

– Nesakyk, kai Elisas išvažiuos, man pasakysi, – nukirto Matas.

– Matai, aš neleisiu nei vienam iš jūsų susidirbti gyvenimo, todėl nebevark ir nebekankink manęs.

– Nieko, saldžioji mano, anksčiau ar vėliau man pasakysi, – pažadėjo Matas.

Ema juto, kaip kūną apleidžia jėgos, pasidavusi priglaudė galvą prie Mato plačios krūtinės. Suspaudęs Emą saugiaiame glėbyje, vaikinai ramindamas glostė nugarą. Į virtuvę įėjus Eliaui abu susižvalgė, Matas papurtė galvą, o brolis stipriai sukandęs dantis giliai atsiduso. Jie buvo tikri sąmokslininkai, jei kažką sugalvodavo, tai neįmanoma jiems būdavo to išmušti iš galvos.

– Maže, bėk į lovą, tau reikia pailsėti, mes dar alaus su Matu išgersim, – švelniai tarė brolis.

– Eliaui, nebekurk strategijų, gerai?

– Gerai, maže, dabar bėk miegoti, – atsiduso Elisas.

– Aš paskui prisijungsiu, saldžioji, – paerzino Matas.

– Imk alų ir užsičiaupk, brolau, – Elijas ištiesė draugui butelį.

Ryte Ema pabudo jausdama nepakeliamą galvos skausmą. Ilgai nesumerkė akių, tik trumpam nugrimzdo į sapną. Klausė, kaip beveik iki pat paryčių jie tyliai kalbasi. Elijas kitą dieną turėjo išskristi, o tai reiškė, kad jai teks susitikti su Dariumi. Paniškai to bijojo, dėliojo mintis vėl ir vėl, tačiau nė viena neatrodė tinkama. Atsikėlė ketindama išgerti analgino, jau tiesė ranką į vaistinėlę, bet ranka, nepasiekusi tikslo, pakibo ore. Prisiminė, kad negali vartoti jokių vaistų, nes tai kenkia vaisiui. Tyliai nusikeikė, negalėjo pakęsti minties, kad dėl to sutvėrimo turės kęsti skausmą. Virtuvėje ant stalo stovėjo atidaryti pilnutėliai alaus buteliai. Paėmusi juos, išpylė auksinį skystį į kriauklę. Tyliai, kad nepažadintų brolio su Matu, įėjo į svetainę. Ant sofos išsidrėbęs miegojo Elijas su visais drabužiais. Kruopščiai jį užklojo pledu ir pasuko prie Mato. Jis buvo susistūmęs fotelius; kojos, nuleistos į šalis, siekė grindis, gulėjo nusimetęs marškinėlius, po galva pasikišęs brolio megztinį. Ema atsargiai atsisėdo ant fotelio atramos ir, ištiesusi ranką, perbraukė Matui per plaukus, pirštais pakuteno skruostus, nosį. Matas pasimuistė, bet neatsibudo. Vėl perbraukė ranka per plaukus, tik šį kartą stipriau pavėlė. Švelniai pirštų galais

pakuteno šonkaulius; Matas čiupo Emai už rankos ir parvertė ant savęs. Šypsodamasis apšivijo rankomis merginą, bet neatsimerkė. Ema krizendama bandė ištrūkti, tačiau jos pastangos nuėjo perniek.

– Matai, paleisk, ar girdi? – kuždėjo Ema. – Eik atsigulk į mano lovą, tu galą gausi šitaip gulėdamas.

– Elijas dar neišvažiavo, o tu jau mane tempiesi į lovą, – vis dar užsimerkęs nusijuokė Matas.

– Nebesvaik, paleisk, aš nebegaliu kvėpuoti, – Matas šiek tiek atlaisvino rankas. – Ar girdi? Kelkis ir atsigulk į lovą.

Tingiai atmerkęs akis, Matas pažiūrėjo į merginą ir lėtai atsisėdo. Stumtelėjęs ją nuo fotelių, atsistojo pats ir apkabinęs nusivedė į miegamąjį.

– Einam miegoti, saldžioji, – pasakė guldamasis.

– Aš jau pamiegojau, eisiu išgerti arbatos, gal dar vonioj pamirksiu, – susiraukė Ema sunkiai pakęsdama skausmą.

Matas pažiūrėjo į laikrodį ant riešo ir pakėlęs antakius sužiuo į ją.

– Saldžioji, dar tik penkta ryto, kokia dar arbata, kokia vonia? Eikš gultis, – ištiesė ranką.

– Negaliu gulėti, galva plyšta per pusę, kai atsigulsiu, bus dar blogiau.

– Tai išgerk vaistų.

– Negaliu, – nervingai sumurmėjo.

– Kodėl? – nusistebėjo Matas.

– Nes... nes, man dabar negalima gerti vaistų.

Primerkęs akis, Matas stebeilijosi į merginą ir, staigiai pakilęs iš lovos, nužingsniavo į vonią. Po kelių sekundžių patraukė į virtuvę, Ema girdėjo tekantį vandenį. Vyras grįžo nešinas stikline vandens, kurią jai padavė. Rūsčiai žvelgdamas suėmė Emos ranką ir į ją įbruko tabletę.

– Gerk, Ema, – tarė griežtai.

– Negaliu, Matai, taip negalima, aš galiu pakenkti... – tarė dvejodama.

– Nieko tam velnio... – nutilo Matas. – Jam nieko nenutiks, Ema, – iškošė pro sukąstus dantis.

– Nekalbėk taip, – žvelgė nustebusi.

– Ema, gerk tą prakeiktą tabletę, o tai sugrūsiu per jėgą, – pagrasino Matas.

– Kas tau pasidarė? – niekada negirdėjo jo taip kalbant.

Mato žandikaulis judėjo dėl tramdomų emocijų, jis giliai įkvėpė ir po akimirkos susivaldė.

– Saldžioji, išgerk tabletę, ji niekam nepakenks, prašau, – švelniu balsu paprašė Matas.

Ema padelsusi pakluso, nes galvos skausmas darėsi nebepakeliamas.

– Gera mergaitė. Dabar gulkis į lovą. Atnešiu ledų, kaip tik Elisas viskiui buvo nupirkęs.

Ema susikrimto supratusi, kad jis ne mažiau nei brolis dėl jos jaudinasi, tik to neparodo. Jei nebūtų pasisukusi kalba apie vaistus, nebūtų pastebėjusi jo susijaudinimo. Susisielėjusi neišgirdo, kaip nešinas į rankšluostį įvyniotais ledukais į kambarį įėjo Matas. Jausdamasi kalta, nebyliai apkabino draugą ir vos nepravirko klausydama, kaip neramiai plaka jo širdis.

– Atleisk, saldžioji, kad pasikarščiauvau, – suspaudė merginą glėbyje.

– Matai, nepyk ant manęs, aš tokia kvaila...
Dieve... Ką man daryti... – įsikniaubė į krūtinę.

– Saldžioji, neturiu dėl ko ant tavęs pykti, –
pasisodinęs ant kelių, apkabino kaip mažą
vaiką. – Aš viską sutvarkysiu, pažadu, neleisiu
tau daugiau kentėti. Kai Elisas išskris, parodysi
man, kur jo ieškoti.

Valdydama nekantrias ašaras, Ema papurtė
galvą.

– Nesispyriok, saldioji, jei tylėsi, jėga priversiu
pasakyti, – prieštaraudamas grėsmingiems
žodžiams, pabučiavo į kaktą.

Ema braukė pirštais tyrinėdama Mato raumenis
ir nepajuto, kaip gerklę atleido ašarų gumulas,
išlenkdamas lūpas į šypsnį.

– Ir kaip tu žadi tai padaryti? – tyliai nusijuokė. –
Suriši rankas ir neduosi valgyti? – paerzino.

Vyras išsiviepė ir, suėmęs pirštais merginos
smakrą, kilstelėjo sau prie veido.

– Nuvesiu į cirką, kur bus vien tik klounų
pasirodymas, – pakuždėjo į lūpas, puikiai
žinodamas Emos vaikystės fobiją.

Mergina susijuokė ir, pakštelėjusi į lūpas, priglaudė geliančią galvą prie peties.

– Aš jau užaugau ir klounų nebebijau, – nusišypsojo užsimerkusi. – Taip kad pasiduok, nes ginklų prieš mane nebeturi.

– Mes dar pažiūrėsime, saldžioji. Pažįstu tave kaip nuluptą, ką nors sugalvosiu, – Emai atsigulus, priglaudė kompresą prie smilkinio ir pats susirangė šalia.

Taip abu gulėjo, kol ledukai virto vandeniui, Ema juto, kaip skausmas po truputį malšta.

Užtempęs antklodę iki pečių, Matas iš nugaros apkabino merginą. Po akimirkos pasigirdo gilus kvėpavimas, kuris reiškė, kad jis užmigo.

Gulėdama draugo glėbyje jautė, kad jos niekas nebegali nuskriausti. Mintyse dėkojo Dievui ir Elijui, kad jos nepaliks Vilniuje vienos. ◇

~ 17 dalis ~

– Ema! Mažute, kaip aš tavęs pasiilgau! – šaukė Olena spausdama draugę glėbyje.

– Ir man tavęs labai trūko, – džiūgavo Ema.

– Turi man viską papasakoti. Bet tu čia prabangiai gyveni, nieko sau butą gavai, aš ir tokio norėčiau. Beje, kur Elisas? – dairėsi smalsaudama.

– Jis vakar išskrido.

– Gaila, – nusiminė Olena. – Na, nieko, aš tavim pasirūpinsiu. Kiek jau laiko laukiesi?

– Tiksliai nežinau, jau gal pora mėnesių, – susiraukė Ema.

– Eina sau, dar nieko nesimato, parodyk pilvą, – pakėlė draugės palaidinę.

– Baik, Olena, dar anksti, negali matytis.

– Eik tu, kitas kaip erkes išpučia nuo pirmų mėnesių, – dėstė nužiūrinėdama draugę.

– Galim apie ką nors kitą pakalbėti? – suirzo Ema.

– Nėpyk, mažute, pakentėk dar iki vasaros, tada viskas bus baigta. Galėsi mamai atiduoti vaiką, tegul augina.

– Jauti, kaip nusišneki? – Ema pavartė akis.

– Tu pati žadi jį auginti? – be užuolankų paklausė.

– Aš... aš nežinau, tikriausiai... – mergina buvo visiškai sutrikusi.

– Mažute, tu jo nekėsi, nekankink nei savęs, nei to vaiko, tavo mama vis tiek nieko nežino, todėl nejaus jam pykčio.

– Olena, užsičiaupk arba dink! – sušuko netekusi kantrybės.

– Nėpyk, žinai, kad nenulaikau liežuvio už dantų. Jei nuspręsi pati auginti, aš tau padėsiu, nemoku elgtis su vaikais, bet nežinau... Galėsiu gal mišinėlį suplakti, – nusijuokė draugė.

– Pagalbininkų – nors vežimu vežk, – atsiduso Ema.

– Elijas neprivažinės taip dažnai, o aš visada būsiu netoli.

– Matas dar arčiau, jis už poros namų nuo manęs gyvena, – pasakė norėdama pakeisti temą.

– Tu rimtai? Tas vaikščiojantis seksas?! – suspigo Olena.

Ema nusijuokė iš draugės, ji buvo tokia nuspėjama.

– Kam kaip atrodo, aš jo taip nepavadinčiau, jis greičiau gyva bėda gražiamе kūne.

– Na jau, tik nesakyk, kad jis tavęs nejaudina?

– Nė kiek, – nusikvatojo Ema.

– Tu gal nesveika, Ema. Man užteko jo nuotrauką pamatyti ir susileidau, o tu su juo būni ir nenori jo, – nusistebėjo draugė.

– Kaip tavo kontrolės maniakas gyvena? – Ema pasigailėjo užsiminusi apie Matą.

– Užkniso mirtinai, net į tualetą negaliu nueiti be jo žinios. Žinai, man rodos, aš nesutverta rimtiems santykiams, – susimąstė Olena.

– Tu tik dabar tai supratai? – neišlaikiusi nusikvatojo.

– Aš jau kurį laiką apie tai mąstau.

– Tave reiktų su Matu suvesti, abu vienodi esat. Jis moteris keičia dažniau nei kojines, – negalėjo nutylėti.

– Tai gal jis kojines keičia tik kas mėnesį? – nusišaipė draugė.

– Kas dėl rūbų ir išvaizdos – jis tikras pedantas. Kartais net užknisa, kad Matas visada toks tvarkingas.

– Nebepasakok, man jau seilės varva.

– Gerai, kad tik seilės, – nusikvatojo abi. – Einam į virtuvę, arbatos padarysiu. Numirsi iš pavydo, kai pamatysi vaizdą pro langą.

– Gaila, kad negali alaus gerti, – atsiduso Olena.

Draugėms gurkšnojant arbatą, Olena tarškėjo be perstojo, Ema klausė jos monologo, tačiau mintimis vis nuklysdavo kitur; virpėdama iš nekantrumo, vis žvilgčiojo į telefoną, kol pagaliau išgirdo pažįstamą melodiją. Atsiliepė nedelsdama.

– Sveika, strazdanėle, bijojau, kad nenorėsi su manim kalbėti, – iš balso girdėjo, kad Darius šypsosi. Užsimerkė, bandydama prisiminti jo šypseną.

- Labas, - tarė slėpdama entuziazmą.
- Galiu pas tave ateiti?
- Nežinau, gal geriau kur nors susitikim, - dvejojo žvelgdama į draugę.
- Kur man ateiti?
- Kur nors Šiaurės miestelyje. Prie sankryžos yra prekybos centras, gal žinai?
- Žinau, būsiu, - nekantravo Darius. - Strazdanėle, galiu dabar atvažiuoti?
- Pas mane Olena atėjusi, gal aštuntą susitikim.
- Tikiuosi, jos kartu neatsivesi? - balse girdėjo nerimą.
- Ne, neatsivesiu, - nusijuokė nedrąsiai.
- Pasiilgau tavo juoko, - ilgesingai tarė Darius. - Lauksiu tavęs, strazdanėle.
- Iki, - Ema numetė telefoną ant stalo ir, jausdama palengvėjimą, susmuko ant stalo.
- Eik tu šikt, tai vis dėlto susitiksi su Darium? Viską jam papasakosi? - suspigo iš netikėtumo draugė.

- Susitiksiu, bet visko nepasakosiu.
- O tai ką sakysi?
- Neįsivaizduoju, tiesiog improvizuosiu. Man pastaruoju metu sunku valdyti emocijas, nežinau, kaip bus, kai jį pamatysiu. Kartais nesugebu susidoroti su jausmais. Kartais kaip pamišėlė jaučiuosi, – atsiduso žinodama, kad ir vakare nesugebės susivaldyti.
- Žinai, aš galvoju, kad pirma jį pasiguldyk į lovą, tada viską papasakok. Jis bus sukalbamesnis, – rimtu veidu dėstė Olena.
- Košmaras... Tu rimtai pradedi mane gąsdinti, galbūt tau reikia ne vyro, o daktaro, kad apmašintų tavo seksualinę paranoją, – nusišaipė Ema.
- Gal ir reikia, bet žinai, man taip patinka, nieko nenoriu keisti. Aš tiesiog mėgaujuosi gyvenimu. Gal ir tu sakysi, kad taip elgtis gali tik vyrai? Mano filosofija tokia: patiko vyras – imi, vartoji. Atsibosta – palieki. Ir visada tik pirmyn.
- Tu nemirtinga, mergyt, nemaniau, kad vyrus galima vartoti, – nusikvatojo Ema.

Bekalbant pasigirdo rakinamų durų garsas. Merginos nuskuodė pažiūrėti, kas atėjo, nors

Ema ir taip žinojo, kas turi namų raktus.

– Labas, saldžioji, – uždaręs duris apkabino Matas. – Net apačioje girdisi, kaip juokiesi, kas tave taip linksmina? Turi svečių, – išsišiepė pamatęs Oleną. – Sveika, aš Matas, – ištiesė ranką.

– Labukas, aš Emos draugė, Olena, – spindėjo mergina, drąsiai nužvelgdama Matą nuo galvos iki kojų.

Matas išties atrodė žavingai, vilkėjo pilką puspaltį, mūvėjo madingai pasiūtas, juodas medvilnines kelnės. Jam nusivilkus palta, Olena trinktelėjo alkūne draugei į šoną. Samanų spalvos marškinėliai dailiai išryškino jo nepriekaištingus raumenis. Matas niekada nemėgo šiltai rengtis. Matydama, kaip Olena jį nužiūrinėja, Ema prisišliejo prie draugės ir, pakreipusi galvą, bandė įžiūrėti tai, kas jame taip stipriai žavi moteris. Nepriekaištingas kūnas, rudos akys apgaubtos ilgomis, juodomis blakstienomis, kerinti šypsena, tai tikriausiai buvo pagrindinis jo koziris, tačiau ne tai žavėjo Emą. Nuo vaikystės matė, koks jis nepaprastai stiprus ir valingas, nors ir augo apleistas mamos ir paliktas tėvo, bet sugebėjo išlikti tvirtas ir jautrus. Jis niekam neparodė savo išgyvenimų, bet Ema su broliu matė visai kitą

Mato pusę nei tie, kurie jo nepažinojo. Paauglystėje buvo Matą beviltiškai įsimylėjusi, visada laukdavo, kada jis su broliu po pamokų ateis į namus. Su ja Matas elgdavosi gražiai, pildydavo visas Emos vaikiškas užgaidas ir nepaliko netgi tada, kai Elijas išvažiavo gyventi į Londoną. Dėl to tik dar labiau juo žavėjosi, tačiau Emos paauglišką meilę greitai pakirto Mato draugės. Jos buvo vyresnės, labiau subrendusios ir, kaip Emai atrodė – gražesnės už ją. Šalia jų jautėsi kaip bjaurusis ančiukas. Matas buvo mielas berniukas, o kai sulaukė šešiolikos, tapo žavingu jaunuoliu. Sporto klube intensyviai formavo raumenis, todėl nenuostabu, kad pasidarė dar labiau geidžiamas tarp merginų. Su Ema visada elgėsi kaip su maža mergaite, kurią reikia saugoti nuo pasaulio; žinoma, jis tai darė brolio prašomas, bet Ema suprato, kad ši pareiga jo neerzina. Broliui išvykus, visur ją vesdavosi kartu – jo draugės dėl to labai pyko. Šeimoje buvo vienintelis vaikas, gyveno tik su mama. Kai Matui buvo dešimt metų, tėtis išėjo iš namų pas kitą moterį ir visiškai pamiršo sūnų. Matas tai sunkiai išgyveno, bet niekada savo emocijų neparodė, kelis kartus Ema matė jį apsiverkusį, bet buvo per maža, kad ką nors suprastų. Emos mama jo gailėjo ir kiek galėdama globojo ir lepino. Matas noriai priėmė svetimos moters rūpestį, nes paties mama po vyro išdavystės

visai palūžo ir tapo abejinga savo vieninteliam vaikui. Jis mėgdavo leisti laiką pas Eliją namuose ir užsibūdavo iki vėlumos. Mato mama daug dirbo ir grįždavo į namus vėlai, neradusi vaiko, po kurio laiko liovėsi jo ieškoti: žinojo, kur jis yra. Matas paauglystėje susidomėjo dailidės amatu ir pradėjo meistrauti. Pradžioje paprastus daiktus, kurie kaskart darėsi vis didesni ir įdomesni. Jis turėjo savitą braižą, Mato darbai atrodė didingai. Mėgo tamsias spalvas, kurias išgaudavo naudodamas natūralias priemones, jų nepailsdamas ieškodavo internete. Visiškai pasinėrė į savo pomėgį, neilgai trukus tapusį jo pragyvenimo šaltiniu. Laikui bėgant Emos namuose vis rečiau pasirodydavo, tėvų garaže įsirengė dirbtuves, kur dirbdavo iki vėlumos, ne kartą ir nakvoti liko.

Ema nepajuto, kaip nugrimzdo į prisiminimus ir užsisvajojusi įsispoksojo į draugą. Matas, pastebėjęs, kad merginos jį stebi, garsiai nusijuokė.

– Ką, mergiotės, čia darot, bandot mane žvilgsniu užhipnotizuoti? – stovėjo rankomis įsirėmęs į klubus.

– Ne visai, sakyčiau, bandom nurengti tave žvilgsniu, – be užuolankų išbėrė Olena.

Matas šypsodamasis, klausiamai pakėlęs antakį pažiūrėjo į Eimą ir žengė prie jos.

– Gali į mane nežiūrėti, – Ema iškėlė rankas. – Aš kaip tik galvoju, kad tave reiktų aprengti, nes negaliu žiūrėti, kad tu kaip pamišėlis per tokį šaltį vaikštai pusnuogis. – Ema juto, kaip prieš jos valią nurausta skruostai.

Matas akimirką stovėjo įdėmiai žvelgdamas į merginą ir tyliai nusijuokė.

– Nupirkau pavalgyti, kad nebadautum, saldžioji, – vis dar šypsojosi Matas, imdamas nuo komodos plastikinį maišelį.

– Tu matei šaldytuvą? Jis toks pilnas maisto, kad nebėra vietos, – nusijuokė Ema.

– Aš nenoriu valgyti vienas, – nelaukdamas atsakymo nužingsniavo į virtuvę.

– Einam, Olena, nori nenori, bet teks valgyti, – mėgavosi, kad Matas taip ja rūpinasi.

Ema ištraukė du plastikinius indus su garinta lašiša, šviežiomis daržovėmis ir aliejiniu žolelių padažu. Į lėkštę įdėjo Matui visą kepsnį, o kitą padalino sau su Olena. Draugė su Matu nepailsdami diskutavo apie savo pomėgius, jo darbą; Olena, kaip paprastai, turėjo begalę

klausimų. Ema tyliai kramtė agurko griežinėlių ir buvo dėkinga, kad jie neįtraukia jos į savo diskusiją. Kad ir į kokį mėšlą buvo įmynusi, bet džiaugėsi, kad ją supa žmonės, kurie atsidavę, rūpinasi ja ir nepalieka vienos. Beveik jautė pasitenkinimą, tik širdį virpino nerimas dėl laukiančio susitikimo su vyru, kurio beprotiškai pasiilgo, todėl vis žvilgčiojo į laikrodį, kabantį ant sienos.

– Saldžioji, apie ką galvoji? – stebėdamas ją, paklausė Matas.

– Garantuoju, kad apie susitikimą su Dariumi, – išbėrė Olena.

Ema pažvelgė į draugę grėsmingu žvilgsniu, norėjo ją pasmaugti.

– Tuo Dariumi? Kurį metei? – susiraukė Matas.

– Taip, su tuo pačiu, – Ema nunarino galvą.

– Kodėl susitinki? – Matas pastūmė lėkštę tolyn.

– Nes jis prašė, – išlemeno Ema.

– Reikėjo siųsti velniop, – vis labiau niaukėsi vyras.

– Jau buvau ten pasiuntus, bet jis sugrįžo, – sukuždėjo žvelgdama į savo rankas.

– Tiksliai pasakyta, – sukrizeno Olena.

– Eisiu su tavim, – nukirto Matas.

– Niekur tu neisi, nepradėk elgtis kaip Elijas, rimtai užknisot, aš pati savo gyvenimą turiu susitvarkyti be jūsų ir auklės man nereikia, – įsišėlo mergina.

– Vakare ateisiu pas tave.

– Matai, neik, nerasi manęs, – piktai atkirto.

– Tada ryte prieš darbą ateisiu, – nenusileido vyras.

– Po velnių, Matai, palik raktus ant stalo, – trinkelėjo delnu per stalviršį. – Nedrįsk rodytis, kol nepaprašysiu. Aš turiu jį pamatyti, supranti? Privalau viską sudėlioti į vietas, kitaip išprotėsiu. Aš jį myliu, po velnių, jei ne tas šūdas, dabar būčiau su juo! – kalbėjo vis labiau keldama balsą.

Matas įsistebeilijo į Emą. Trenkęs raktus ant stalo, priėjo prie lango ir suspaudė rankomis palangę.

– Nurimk, Ema, neisiu pas tave, kol nepaskambinsi. Bet, jei nenori, kad ateičiau, skambinsi man kas pusvalandį, supratai? – pagrasino Matas.

– O tu dar labiau išprotėjęs nei mano brolis! – iš pykčio treptelėjo koja kaip maža mergaitė.

Priėjęs prie Emos, palinko prie veido.

– Ar supratai, Ema? – tarė nepermaldaujamai.

Ema matė, kad neverta ginčytis. Iš pykčio suraukusi nosį, trenkė kumščiu Matui į petį, bet jis net nesujudėjo.

– Supratau, – tarė pasiduodama.

Matas čiupo raktus nuo stalo ir, nieko netaręs, išėjo. Ema siaubingai pyko ant savęs, kad visiems sukelia tiek rūpesčių. Elijas dėl jos bėdų kraustėsi iš proto ir Matą įkalbėjo, kad ją saugotų kaip mažą vaiką, lyg pats neturėtų, ką veikti. Suprato, kad reikia kažką daryti, kad draugas nesijaustų jai įsipareigojęs. Nusprendė rytoj su juo apie tai pasikalbėti.

– Ema, ar giridi? – kažką sakė Olena. – Mane jau pradeda nervinti tokia situacija, rimtai.

– Apie ką tu kalbi?

– Apie tai, kad visi gražiausi vyrai dėl tavęs pametę galvą.

– Paaiškink, aš kažką praleidau? – stebėjosi Ema.

– Ką čia aiškinti, Matas tave iki ausų įsimylėjęs,
– Olena įdėjo lėkštę į kriauklę.

– Ką tu nusikalbi, jis man kaip brolis, tiesiog rūpinasi manim ir tiek. Tau vaidenasi, Olena, – supyko dėl tokių absurdiškų draugės svaičiojimų.

– Jis manęs net nepastebėjo, – atsirėmė į palangę draugė.

– Vien dėl to, kad tavęs nepastebėjo, negali daryti tokios absurdiškos išvados. Patikėk, jam moterų tikrai netrūksta. Kai tik pradėjo domėtis merginomis, jis niekada nesidrovėjo jų prie manęs taisyti. Buvo mirtinai užknisęs, nebegalėjau į jo mergas žiūrėti. Dabar niekas nepasikeitė, tik moterys tapo įspūdingesnės, su dideliais privalumais, todėl nepasakok man išgalvotų teorijų. Tiesiog Elijas jam liepė mane prižiūrėti, todėl jis taip paranojiškai elgiasi.

– Aha, tik įtariu, kad jis į tas moteris, kaip į tave, nežiūri. Matas visą vakarą neatitraukė nuo tavęs akių. Aš specialiai pasakiau apie Darių,

norėjau pamatyti jo reakciją. Žinai, jis manęs nenuvylė, visais dviem šimtais procentų patvirtino mano įtarimą!

– Olena, aš net nenoriu apie tai galvoti, niekada gyvenime nežiūrėsiu į jį kaip į vyrą, tai neįmanoma, tai būtų tas pats, kas įsimylėti savo brolių. Nenormalu, supranti? – tai sakydama, tik akimirką sudvejojo.

– Aha, Ema, o aš tapsiu vienuole, – prunkštelėjo Olena.

– Eik velniop, tai tik tavo liguista fantazija, – subjuro mergina.

– Gerai jau gerai, nebesinervuok, tavęs dar laukia susitikimas ir nepamiršk atsižymėti kas pusvalandį skambindama savo seksiukui, – nusišaipė draugė.

– Olena, tau jau laikas nešdintis namo, – Ema neteko kantrybės.

– Einu jau einu, – šypsojosi erzindama. – Mažute, tu tik nepasiduok, daryk, ką širdis lieps, o bus, kaip bus. Gyvenimas pats viską sudėlios, kaip reikia. ◇

~ 18 dalis ~

Nenumaldomai artėjant susitikimui, Ema nusileido laiptais žemyn, kojos per kelius išdavikiškai linko, atrodė, kad nebemoka žengti žingsnio. Kirtusi gatvę, lėtai slinko link prekybos centro. Kavinės langai žvelgė į automobilių stovėjimo aikštelę, Ema ėjo nuleidusi galvą – bijojo, kad Darius ją stebi. Nėrusi į vidų, nusimovė pirštines: nors lauke buvo šalta, tačiau dėl jaudulio delnai buvo sudrėkę. Pasitrynusi rankas į palatą, trūkksmingai įkvėpė ir lėtai pradėjo kopti laiptais. Desperatiškai dairėsi ieškodama Dariaus. Akys užkliuvo už aukšto silueto: Ema žvelgė į juodaakį vyrą ir jautėsi sapnuojanti. Darius stovėjo sustingęs prie lango, o ant stalo gulėjo mėlynų irisų puokštė. Emai suspaudė širdį supratus, kad Darius nepamiršo, kaip ji dievina sodriai mėlyną spalvą.

- Labas, – tarė drąsiau nei tikėjosi.
- Sveika, strazdanėle, – šypsojosi Darius.
- Atleisk, kad vėluoju, – kaltai pasakė Ema.
- Svarbiausia, kad atėjai.

Žvelgdami vienas į kitą, nedrįso net pajudėti. Pro šalį eidama padavėja pasiūlė atsisėsti ir padėjo ant stalo valgiaraščius. Tarsi pabudę iš sapno, abu klestelėjo ant minkštasuolių, vienas priešais kitą.

– Čia man? – nedrąsiai paklausė rodydama į gėles.

– A... Taip, atleisk, visai pamiršau tave pamatęs,
– padavė Irisų puokštę.

– Ačiū, jos labai gražios, – padėjo gėles ant stalo, ketindama padavėjos paprašyti vazos.

Laukė, kad jis pradėtų kalbėti, nes pati nežinojo, ką sakyti. Darius tylėjo, tik ištiesė per stalą rankas ir suspaudė delnuose merginos plaštaką. Kankinanti šiluma užliejo Emos širdį, taip gera buvo jausti jo prisilietimą.

– Man beprotiškai tavęs trūksta, Ema.

– Man tavęs taip pat, – nepajuto, kaip ištarė žodžius.

Vaikino veidu nuvilnijo palengvėjimas, įtampa akimirksniu pranyko.

– Strazdanėle, ar galiu tave apkabinti? – paklausė atsargiai.

Bijodama nesuvaldyti besikaupiančių ašarų,
Ema papurtė galvą.

– Meldžiu, leisk.

Dvejodama perkėlė palatą į kitą minkštasuolio
pusę, duodama suprasti, kad leidimą gavo.
Darius, nieko nelaukęs, pripuolė prie merginos
ir stipriai suspaudė glėbyje. Ema,
nebepajėgdama sulaikyti ašarų, pravirko
įsikniaubusi veidu į krūtinę. Verkė prarasto
laiko, kurio neteko ir kurį amžiams praras. Buvo
visiškoje neviltyje dėl to, kaip gera buvo jį jausti
ir dėl to, ką ketino padaryti.

– Nurimk, strazdanėle, viskas gerai, aš su
tavimi, daugiau niekada tavęs nepaleisiu, –
pažadėjo Darius.

– Nesakyk to, ko negalėsi ištesėti, – sukuždėjo
braukdama ašaras.

– Aš žinau, ką sakau, nebent tu nenorėsi
manęs.

Netoliese sutrikusi mindžikavo padavėja,
nežinodama, ar gali priėti.

– Dariau, aš visai nenoriu valgyti, – pakėlusi
galvą pažvelgė jam į akis.

Jo paakiai buvo patamsėję, atrodė ne mažiau pavargęs už Emą.

– Aš ir nenoriu, – šypsojosi Darius. – Einam iš čia?

– Einam, – nekantraudama atsistojo.

Vaikinas padėjo apsisivilkti palatą, paėmė gėles ir laikydamas Emą už rankos, pro sutrikusią padavėją nusivedė link išėjimo. Iš dangaus krito mažytės snaigės, Ema pakėlė galvą aukštyn ir, uosdama vakaro orą, užsimerkė. Snaigės krito jai ant skruostų ir tirpo nuo įkaitusios odos; pajuto švelnų lūpų prisilietimą ant savųjų. Darius apglėbė rankomis ir bučiavo taip atsargiai, tarsi bijodamas išgąsdinti. Bet Emai nebuvo baisu, laukė to labai ilgai; apsivijusi rankomis pečius, prisispaudė visu kūnu atsakydama į jo bučinį. Suprato, kad tai bus paskutinis prisiminimas, kuris ją persekios likusį gyvenimą. Darius lėtai atsitraukė nuo Emos veido, pažvelgė apsunkusiomis akimis ir vėl pripuolė prie lūpų, tik šį kartą alkanu ir reikliu bučiniu. Dėl persipildžiusių emocijų, Ema jautėsi siaubingai nelaiminga, nes žinojo, kad tai greitai pasibaigs.

– Strazdanėle, myliu tave, – šypsojosi Darius.

– Ir aš tave myliu, – pasakė nejausdama, kaip
vėl per skruostus ritasi ašaros.

– Liaukis, mažute, neverk. Viskas gerai, aš su
tavimi, nebeatsikratysi manęs, – nusijuokė
Darius.

– Nebūk tuo tikras, – sukuždėjo žvelgdama į
sniegą. – Pats manimi atsikratysi.

– Tai neįmanoma, strazdanėle, meldžiu, baik
taip kalbėti. Kur norėtum eiti? – nieko nenorėjo
girdėti Darius.

Ema garsiai iškvėpė orą. Nebyliai paėmė Darių
už rankos ir nusivedė į kitą gatvės pusę. ◇

~ 19 dalis ~

– Tu čia viena gyveni? – dairydamasis paklausė Darius.

– Taip, kol Elijaus nėra. Jis išnuomojo man butą.

– Šaunu, niekas manęs nebevaikys, bent jau kol tavo brolis negrįš, – nusijuokė vaikinas.

Ema tylėdama atsegė jo palto sagas. Darius stovėjo sulaikęs kvapą ir stebėjo jos judesius. Nutraukusi nuo pečių palatą, numetė ją ant komodos ir pasistiebė pabučiuoti, tačiau prisiminusi, kad turi paskambinti, Ema nenoriai atsitraukė.

– Palauk manęs svetainėje, man reikia paskambinti, – paprašė sunkiai tvardydamasi ir nusimetusi palatą, surinko Mato numerį.

– Man ateiti? – pasigirdo klausimas.

– Matai, nereikia, aš rimtai, net nedrįsk kelti čia kojos.

– Po pusvalandžio laukiu skambučio, – nutraukė pokalbį.

Ema negalėjo patikėti, kad jis taip elgiasi.
Žiūrėjo į telefoną ir iš pykčio norėjo suspigti.

– Čia tas pats Matas? Elijaus draugas? –
paklausė Darius primerkęs akis.

– Greičiau jis mano auklė nei Elijaus draugas, –
nervingai nusijuokė Ema.

– Kodėl? – atkakliai domėjosi Darius.

– Ne dabar, – Ema prigludo apsidvydama
rankomis ilgą liemenį.

– Gerai, mažute, vėliau, – bučiuodamas
sukuždėjo į ausį Darius.

– Aš noriu nusiprausti, apsižliumbiau, tikriausiai
baisiai atrodau, – tarė greitai atsitraukdama.

– Tu graži ir apsiverkusi, – perbraukė pirštais
per skruostą. – Bet jei nori, eik, aš palauksiu, –
šypsojosi vaikinai.

Nedelsdama, Ema nuskubėjo į vonią, pažvelgė į
veidrodį ir nustėjo: paakiai nuo tušo buvo
pajuodę, plaukai susivėlę, o skruostai degė
raudoniu. Pasisėmusi saują šalto vandens,
priglaudė prie skruostų, tikėdamasi, kad
raudonumas pranyks. Dėl streso buvo sušilusi,
rankos drebėjo, o dėl nėštumo nevaldomi

hormonai varė iš proto. Ketindama persirengti, nusimetė drabužius, bet pamiršo, kad neturi pasiėmusi kitų. Stovėjo žvelgdama į save veidrodyje, giliai įkvėpė ir žengė į dušo kabiną tikėdamasi, kad vanduo ją apramins. Stovėjo po tekančia vandens srove, rankomis remdamasi į sieną, nežinojo, kaip elgtis, bet tiksliai žinojo, ko nori. Pakėlusį galvą pajuto, kaip iš nugaros apsieja rankos. Tirpdama iš malonumo, atsitiesė atsiremddama į plačią krūtinę. Darius lėtai bučiavo kaklą ir rankomis glamonėjo prisilietimų išalkusį kūną.

– Atleisk, tu labai ilgai užtrukai, o aš pastaruoju metu pasidariau labai nekantrus, – bučiuodamas kuždėjo vyras.

Atsisukusi, Ema pažvelgė į aistros sklidas akis. Braukė rankomis per vaikino krūtinę, negalėdama patikėti, kad visa tai tikra. Tiek laiko apie tai svajojo ir jau manė, kad niekada jo nebepamatys, nebebučiuos, nebejaus. Tyrinėjo tvirtą kūną; niekada nebuvo mačiusi nuogo vyro, išskyrus tą kartą, kai šviesiaplaukis gulėjo lovoje nuogas. Susigūžė, prisiminusi tą vaizdą.

– Kas tau? – sutriko Darius. – Jei tu nenori, mes galim to nedaryti, atleisk, aš paskubėjau, – bandė raminti.

Nuvijusi šalin bjaurų prisiminimą, Ema ištiesino pečius ir, pažvelgusi į onikso juodumo akis, visu kūnu prigludo prie vaikino.

– Geidžiu tavęs, kaip niekada gyvenime nieko negeidžiau ir negeisiu, todėl nebekalbėk kvailysčių ir pamylėk mane, – tarė užtikrintai.

Dariaus įkalbinėti nereikėjo: išalkęs, pripuolė prie lūpų ir nedvejodamas bučiavo tarsi bandydamas susigražinti prarastą laiką; vanduo tekėjo per veidą trukdydamas įkvėpti. Ema suirzusi išjungė vandenį. Pastebėjęs merginos sumišimą, išsivedė ją iš dušo kabinos ir pakėlęs ant rankų nunešė į miegamąjį, ant grindų palikdamas šlapius pėdsakus. Paguldęs ant lovos, nuo aistros apsunkusiomis akimis nužvelgė mylimąją, o Ema prisitraukusi, bučiavo lūpas, trokšdama visu kūnų jį pajauti. Nežinojo, ko tikėtis, jai tai buvo nauja; iškankinta nepakeliamos aistros, priėmė savo mylimą vyrą. Darius judėjo neskubėdamas, su kiekviena sekunde darydamasis vis reiklesnis.

– Dariau, – kartojo svaigdama iš malonumo.

– Ką, mano meile?

– Nežinau, – Ema desperatiškai gaudė orą.

Jautėsi tarsi panirstanti į saldų sapną, iš kurio nenorėjo pabusti, kūną užliejo svaiginantis drebulys, tarsi iš šalies girdėjo savo aimaną ir jėgos ją apleido. Darius kimiai susijuokė bučiuodamas ausį. Po akimirkos išgirdo tylią aimaną ir pajuto virpantį vaikiną kūną, kuris pailsęs nurimo.

Atmerkusi akis pamatė, kad onikso akys akylai ją stebi.

– Kas nutiko? – sunerimusi paklausė.

– Nieko, tiesiog galvojau, kad dar labiau mylėti nebeįmanoma, bet žinai ką? Aš klydau, – šypsojosi Darius.

Ema įsikniaubė jam į krūtinę, kad nepravirktų. Beviltiškai spausdama glėbyje, maldavo Dievo, kad padarytų stebuklą, kad leistų būti su vyru, kurį beprotiškai myli. Kad ir kaip stipriai meldė, atsakymą jau žinojo – negali jo turėti. Širdis plyšo nuo kančios, todėl nusprendė pabūti egoiste ir pasimėgauti vaikiną artumu bent iki ryto.

– Kas nutiko? – švelniai klausė Darius.

– Nieko, viskas nuostabu, – melavo.

– Taip, strazdanėle, nuostabu, – bučiavo patenkintas. – Gal reiktų pakeisti patalynę, o tai ji šlapia, sušalsi.

– Aš jaučiuosi visiškai išsekusi, – tarė užsimerkusi.

Darius nusijuokė ir bučiniaus nusėjo petį.

– Tada leisk man viskuo pasirūpinti, tik pasakyk, kur ieškoti užvalkalų?

– Spintoje, apačioje sukrauta.

Ema stebėjo, kaip Darius lengvai judą per kambarį, žavėjosi, koks jis gražus ir nekętė savęs, kad greitai jo neteks. Vaikinas paklojo lovą ir įsliuogęs po antklode, prisitraukė Ema prie savęs. Matydamas, kokia ji pavargusi, nusijuokė ir švelniai pabučiavo.

– Pailsėk, mano gražuole, – sukuždėjo Darius.

– Gera, tik man reikia paskambinti, – mažiausiai norėjo, kad Matas dabar įsiveržtų į butą.

– Ema, man tai nebeatrodo normalu, – susiraukė Darius.

- Nėpyk, prašau, Matas prigrasintas brolio mane saugoti, tik tiek.
- Gerai, bet paskutinį kartą skambini, sutarėm?
- Gerai, - šypsojosi iš malonumo, kad šis vyras taip ją myli ir giliai atsidususi surinko numerį.
- Kalbėk, Ema, - griežtai tarė Matas.
- Man viskas gerai, aš einu miegoti, ryte paskambinsiu.
- Jis su tavim? - griežtai paklausė Matas.
- Ne tavo suknistas reikalas, - pasipiktino Ema.
- Jei nenori, kad ateičiau, geriau pasakyk.
- Taip, su manim, - susiraukė Ema.
- Duok man jį.
- Eik tu šikt, Matai! - negalėjo patikėti, kad jis taip paranojiškai elgiasi.
- Arba duok pakalbėti, arba ateinu. Rinkis, - nukirto Matas.

Siusdama iš pykčio, ištiesė telefoną Dariui. Šis pakėlęs antakius klausiamai pažvelgė ir paėmęs telefoną pridėjo prie ausies. Kurį laiką

klausė, paskui ištarė tik vieną žodį „supratau“ ir numetė telefoną tolyn ant lovos.

– Hmm, kaip suprantu, tavo draugai ir giminaičiai kėsinausi mane nužudyti; ar čia jau visi, kurie nori mano mirties? – ramiai paklausė Darius.

– Čia jau visi, – sukuždėjo kaltai šypsodamasi.

– Na ką, tiek dar galiu atlaikyti, – išsišiepė vaikinai.

– Prašau, nepyk, – apšivijo pečius rankomis.

– Gal ir nepyksiu, – Darius braukė ranka Emai per nugarą, slinkdamas vis žemiau.

– Maniau, kad leisi man miegoti? – nusijuokė mergina.

– Persigalvojau, strazdanėle, kaip supratau iš tavo draugo, vis tiek greit mirsiu, taip kad negaiškim man likusio laiko, – sumurkė vaikinai.

Išaušus, Ema žinojo, kad nenumaldomai artėja tas laikas, kai reikės prabilti, todėl iš nerimo pajuto šleikštulį. Atsargiai nuo savęs patraukė Dariaus ranką, iš komodos greitai ištraukė sportinę suknelę ir ant pirštų galų nuskubėjo į

vonią. Susikrimsi žingsniavo per vonią, spausdama rankomis skrandį, bandė sugalvoti, ką toliau daryti. Nenorėjo, kad jis išeitų, todėl nusprendė, kad dar nieko nesakys, taip troško pasimėgauti Dariumi bent savaitę. Pilvo vis tiek dar nesimatė. Kuo ilgiau galvojo, tuo labiau savęs nekeitė, suprasdama, kad po savaitės išsiskirti bus dar sunkiau, o ir jis, greičiausiai, ją nudės, kad melavo tiek laiko. Paskubomis nusiprausė, drebančiomis rankomis nusišluostė kūną ir apsivilko rugiagėlių spalvos suknelę. Nežinojo, ką daryti, nusprendė grįžti į kambarį ir viską palikti likimo valiai. Priėjusi prie durų pajuto kylantį šleikštulį; puolusi prie unitazo, pratrūko vemti. Netrukus pasigirdo beldimas į duris.

– Ema, kas nutiko? Tau bloga? Ar girdi mane, atrakink duris! – maldavo Darius.

Virpančiomis kojomis, Ema atsistojo ir nuslinko prie kriauklės, išsiskalavo burną ir beprotiškai bijodama, nuėjo atrakinti durų.

– Strazdanėle, kas tau nutiko? Tu visa išbalusi, – apkabino Darius.

– Man viskas gerai. Eikim į kambarį.

Pasodinęs Emą ant lovos Darius apsimovė kelnes ir glostydamas nugarą, atsisėdo šalia.

– Kas tau, mažute, sergi? – paklausė susirūpinęs.

– Tai praeis, – tarė žvelgdama į grindis.

– Na, pastoti tu taip greitai negalėjai, – vaikiną bandė juokauti.

Ema sustingo nuo jo žodžių; akimirka padvejojusi, priėjo prie lango. Atsisukusi į sutrikusį Darių, giliai įkvėpė, pasitikdama neišvengiamą likimą.

– Tu teisus, taip greitai pastoti negalėjau, nes jau daugiau kaip porą mėnesių aš laukiuosi, – tarė mintyse save keikdama.

Darius sėdėjo nustėręs ir žiūrėjo į Ema išplėtęs akis. Jis ilgai kažką galvojo. Mergina su neviltimi stebėjo, kaip jo kūno raumenys įsitempia virsdami akmeniu. Juto, kad jėgos ją apleidžia, stovėjo bandydama nenukristi ir meldė Dievą, kad viskas greičiau pasibaigtų.

– Meldžiu, pasakyk, kad juokauji, Ema, – kupinu nevilties balsu prašė Darius.

Drebančiomis rankomis susiėmusi už kaklo, Ema bandė nepravirkti. Darius stebeilijosi laukdamas atsakymo. Ema taip troško pasakyti, kad tai netiesa, bet nepajėgė.

– Aš nejuokauju, Dariau. Atleisk man, norėčiau, kad būtų kitaip, – tarė verksmingai.

– Kas jis? – girdėjo ledinį balsą.

– Nežinau, – tarė virpėdama.

– Tu gal juokauji?! – suriaumojęs Darius ir atsistojęs susigriebė už galvos.

– Atleisk, aš to nenorėjau.

– Prieš porą mėnesių mes buvom kartu, Ema, po velnių, buvom kartu!

– Tu teigus, – nežinojo, ką sakyti.

– Dieve, Ema, kodėl tu tokia žiauri? – balse girdėjo neviltį.

– Man labai gaila, Dariau, aš to tikrai nenorėjau, prašau, patikėk, – kalbėjo praradusi viltį.

– Kodėl man tik dabar tai sakai? Aš maniau, kad mane myli, po velnių, šventai tuo tikėjau! – šaukė Darius.

– Aš tave myliu, Dariau, – sukuždėjo Ema.

– Nutilk, jau pakankamai pasakei, – tai taręs susirinko drabužius ir nėrė į koridorių.

Ema stovėjo nejudėdama, jautė, kad nebepajėgia kvėpuoti. Po akimirkos išgirdo uždaromų durų garsą. Prislinkusi prie lango pažvelgė žemyn, matė, kaip Darius apačioje nervingai blaškosi. Rankomis stvėrėsi už galvos ir vėl nuleido. Po akimirkos pradėjo greitai eiti, ėjo, kol pranyko už daugiaaukščio kampo. Ema juto, kaip kūną pradeda purtyti nevilties rauda. Priėjusi prie ovalaus veidrodžio, kuris kabojo priešais lovą, žvelgė akis išplėtusi į savo atvaizdą, negalėdama patikėti, jog mato save, kad viskas vyksta su ja. Klykdama daužė kumščiais veidrodį, kol šis pažiūro į tūkstančius smulkių šukelių.

– Nekenčiu tavęs, nekenčiu tavęs!.. – nesiliovė kartojusi spausdama kraujuojančias rankas prie pilvo.

Verkė sukniubusi prie lovos, niekaip negalėdama liautis. Sėdėjo, kol pajuto prie galvos prigludusią ranką.

– Ema, ką jis tau padarė? – išgirdo Mato balsą.

Ema kūkčiodama prisispaudė prie Mato krūtinės.

– Ema, čia jis tave sužeidė? Tavo rankos kraujuoja. Kur jis? – klausinėjo vis labiau širsdamas.

– Jis man nieko nedarė, aš pati susižeidžiau, – kalbėjo užsikirsdama.

– Nemeluok, Ema. Aš ne tavo brolis, man viską pasakysi.

– Matai, išgirsk, ką sakau, jis manęs nei pirštu nepalietė, tiesiog išėjo, kai pasakiau, kad laukiuosi. Aš pati sudaužiau veidrodį! – sušuko Ema.

– Ša, saldžioji, nurimk, jis tikras asilas, kad išėjo. Tau jo nereikia.

– Man jo reikia, – nepasidavė Ema.

– Ne, Ema, nereikia, – nukirto Matas. – Turi mane ir brolių. Susiimk, saldžioji, ir kelkis, sutvarkysim tavo rankas, kol nenukraujavai, – neleido ginčytis. ♦

~ 20 dalis ~

Ema sėdėjo svetainėje ant sofos, padėjusi rankas ant rankšluosčio. Matas labai atsargiai tamponu valė nuo šukių likusius įpjovimus. Ji nejuto skausmo, pykčio, nei nevilties – nejautė nieko. Tiesiog norėjo eiti miegoti, miegoti ir daugiau niekada nepabusti. Stebėjo draugą mikliai tvarkantį žaizdas suvokdama, kad jai labai pasisekė, jog jį turi. Viena nebūtų ištvėrusi, tačiau dabar, net ir jausdama palaikymą, norėjo pasiduoti.

– Saldžioji, nežiūrėk taip į mane.

– Kaip? – paklausė abejingai.

– Kaip pamišėlė. Tu mane gąsdini, – susiraukė Matas.

– Matai, eik į darbą, – norėjo likti viena.

– Šiandien neisiu, – lengvabūdiškai atšovė.

– Tu negali neiti, – užsispyrė mergina.

– Galiu. Aš pats sau šeimininkas, galiu sau leisti. O dabar atsiremki ir pailsėk, padarysiu arbatos, – nekreipdamas dėmesio į Emos

bambėjimą, suvyniojo rankšluostį ir padėjo atsiremti į sofos atlošą.

– Kiek tau Elijas moka, kad būtum mano aukle?
– paklausė kandžiai.

– Žinai, reiks paprašyti daugiau kad mokėtų, nes tu daraisi tikra rakštis subinėj, – nusišaipė vyras.

– Aš tave atleidžiu, Matai, – vis labiau niršo.

– Baik čia kandžiotis, saldžioji, ir nurimk, nes kitaip Elijui paskambinsiu, – pamerkė akį.

– Nedrįsk, – susijaudinusi išsitiesė.

– Aš išdrįsiu. Negali kankintis dėl kažkokio bestuburio. Jo vietoje gali būti bet kas kitas, – griežtai pasakė Matas.

– Tikrai, įdomu kas? Gal tu nori būti tas bet kas?
– tėsė pasipiktinusi jo žodžiais.

– Kad ir aš, saldžioji, – ramiai atšovė.

– Nebenusišnekėk, Matai, – mergina pasijuto pavargusi.

– Kaip nori, – draugas nužingsniavo į virtuvę.

Ema niekaip nepajėgė sumerkti akių, tik žiūrėjo, kaip po kambarį sukiojasi Matas ir nuolatos telefonu duoda nurodymus savo darbuotojams. Vakare nešinas dar vienu arbatos puodeliu atėjo į svetainę ir įjungė kovinį filmą. Pasisodino Emą šalia savęs ir, užklojęs pledu, apkabino. Ema, atsirėmusi į draugo petį, stebėjo, kaip pagrindinis filmo herojus talžo nusikaltėlius. Ji negalėjo pakęsti tokio žanro filmų ir Matas tai puikiai žinojo, tačiau dabar jis Emai visiškai tiko. Ant staliuko suskambo telefonas, vyras ištiesė ranką siekdamas jo.

– Olena skambina, – atkišo telefoną.

– Nenoriu, – abejingai sumurmėjo.

Nuspaudęs išjungimo mygtuką, Matas surinko numerį, akimirką palaukė ir padavė Emai. Nežiūrėdama į ekraną, mergina paėmė telefoną ir nieko negalvodama priglaudė prie ausies.

– Maže, kaip tu? – išgirdo brolio balsą.

– Elijau, labai tavęs pasiilgau, – sukuždėjo rydama ašaras.

– Šeštadienį atskrisiu.

– Bet tu neseniai išskridai.

- Nesvarbu, aš tik porą dienų pabūsiu.
- Matas tau viską pasakė?
- Taip, mažė.

Ema trenkė Matui iš alkūnės į šoną. Jis nusijuokė ir nekreipdamas dėmesio toliau žiūrėjo filmą.

- Eljau, nereikia. Jau viskas baigta, čia buvo paskutinis neišspręstas reikalas, – nusibraukė nuo skruostų ašaras.
- Tu jam viską papasakojai?
- Pasakiau, kad laukiuosi, – susigūžė Ema.
- Kaip jis reagavo?
- Nusivylė, žiūrėjo į mane lyg būčiau nuodinga gyvatė ir išėjo.
- Ar pasakei, kad... – brolis nutilo.
- Ne, Eljau, nepasakiau.
- Kodėl, mažė?
- Nes negaliu jam primesti svetimo gyvenimo.
- Reikėjo pasakyti.

– Ne. Jei jis būtų su manim likęs, tai tik iš gailėsčio, man to nereikia. Be to, kas būtų buvę toliau, kaip manai? Manai, jis norėtų įsipareigoti būdamas dvidešimt trejų metų ir prisiimti atsakomybę augindamas svetimą, prievartos vaiką?

– Nežinau, maže. Negaliu tau atsakyti, – negyvu balsu kalbėjo brolis.

– O aš žinau. Aš taip pavargau, noriu pamiršti viską ir gyventi tą sumautą gyvenimą toliau.

– Tai taip ir padaryk.

– Aš pabandysiu. Eljau, nereikia, nelakstyk pirmyn atgal kas savaitgalį. Aš turiu labai aršią auklę, man nieko nenutiks, – pažvelgė į Matą, kuris nieko nereginičiomis akimis, ramiai stebeilijosi į televizoriaus ekraną.

– Ar tikrai, maže? – dvejojo Elijas.

– Tikrai. Tu dirbk, man viskas bus gerai. Matas manęs nepalieka vienos. Jis sugeba būti dar įkyresnis už tave.

Matas nusijuokęs apkabino ir prisitraukė Emą prie savęs. Besąlygiškai priimdama jo rūpestį, Ema patogiai prigludo prie draugo krūtinės.

– Gerai. Maže, jei kas nutiks, skambink bet kada. Supratai?

– Supratau. Myliu tave.

– Aš tave irgi. Duok dar man Matą pakalbėti.

Matas daugiau klausė nei kalbėjo; kažką pažadėjęs Elijui, atsisveikino ir, numetęs telefoną ant sofos, sužiuro į Eimą.

– Saldžioji, gal nori pas mane persikelti kuriam laikui? – lūpose žaidė lengva šypsena.

– Nematau prasmės, tu ir taip iš čia neišeini, – mergina papurtė galvą.

– Na, bent jau kol kas nors išrinks stiklus iš kilimo miegamajame? – nepasidavė Matas.

Prisiminusi sudaužytą veidrodį ir lovą, kurioje neseniai buvo labai laiminga, Eimą supurtė drebulys – į tą kambarį grįžti nenorėjo.

– Nežinau, nebent porai dienų, – tyliai išlemeno.

– Arba savaitei, kol tavo mama atvažiuos, – nusižiovavo Matas.

Ema suaimanavo, visai buvo pamiršusi mamą. Dabar mažiausiai norėjo ją matyti, nuolatos klausyti, kaip reikia gerti vitaminus ir lankyti

nėščiujų kursus. Bijojo net pagalvoti, kiek daug maisto bus namuose ir kiekvieną kartą teks dėl to ginčytis.

– Tau Elijas liepė mane parsitempti? – paklausė Ema, nors puikiai žinojo atsakymą.

– Sakė sumokės trigubai ir parveš iš Londono mergų, – nusišaipė Matas.

– Tu neprivalai to daryti, – kalbėjo nekreipdama dėmesio į jo bandymus pralinksminti.

– Neprivalau, – tarė nerūpestingai.

– Tai kodėl taip darai?

– Nes noriu, – įdėmiai žiūrėjo į akis.

– Kodėl? – sutriko Ema.

– Tikiuosi, kad sutvarkysi man butą, kol būsiu darbe, – paerzino Matas.

– Suauk pagaliau, Matai, – Ema trinkelėjo ranka į krūtinę ir sudejavo iš skausmo.

– Nenoriu suaugti, nes tada reiks galvoti apie vedybas, o tam aš per jaunas ir per gražus, – suėmęs Emos ranką prisitraukė prie lūpų.

- Nesistebiu, kodėl jūs su Elijumi geri draugai, – nusijuokė prisiminus neseną pokalbį su broliu.
- Gerai, saldžioji, einu paimsiu tau kelis rūbus, kad turėtum, ką persirengti.
- Nedrįsk knistis mano spintoje, Matai, aš pati pasiimsiu, – pašoko nuo sofos.
- Tavo rankos sužalotos, aš paimsiu.
- Matai!
- Atsisėsk, Ema, aš paimsiu rūbus ir nesiginčyk,
- nukirto Matas ir nuėjo į miegamąjį. ◇

~ 21 dalis ~

Mato erdvus butas nebuvo apkrautas daiktais. Svetainėje – tik juodos odos sofa, platūs foteliai ir deginto ąžuolo stalas, kurį pats pagamino. Ant sienos kabo didelis televizorius, o kampe prie lango, ant tamsaus stovo, tūnojo didelis bonsas, primenantis išlinkusią pušį. Pilką sieną pagyvino milžiniškas paveikslas, kuriame buvo nutapytas išplaukęs moters siluetas.

– Čia kažkokia konkreti mergina? – paklausė Ema, tyrinėdama šviesias spalvas.

– Čia – mano svajonė, – tarė Matas, apkabindamas iš nugaros.

Stovėjo drauge nebyliai žvelgdami į paveikslą. Emai pasidarė smalsu, kas ta moteris.

– Aš ją pažįstu?

– Pažįsti, bet aš jos niekaip nepagaunu, – pakuždėjo į ausį.

Ema nebedrįso daugiau klausti Mato apie šią paslaptinę merginą. Paveikslas kažkodėl kėlė keistus jausmus.

– Taip ir pasensi, ieškodamas tobulybės, –
atsidususi atlošė galvą, atsiremddama į petį.

– Jei nerasiu – vesiu tave, – nusijuokė vyras.

– Velniškai romantiška, visada svajojau būti
atsarginiu variantu, – šyptelėjo Ema.

– Ema, tu nesi atsarginis variantas, – tarė
surimtėjęs.

– Nebesakyk nieko, šį kartą mano savimeilė
pasikorė.

– Nieko, saldžioji, aš ją prikelsiu, – pabučiavo
smilkinį. – Gerai jau, – giliai atsiduso. – Aukle
dirbti velniškai sunku, esu mirtinai pavargęs,
eikim miegoti.

Miegamasis buvo erdvus ir nepaprastai šviesus,
pradedant pušies baldais, kilimu, baigiant
užuolaidomis. Tik viena siena buvo pelenų
spalvos, tamsus lovos rėmas ir patalai –
kontrastas šiltai kambario spalvai. Ema stovėjo
prie lovos netekusi žado: nė nenumanė, kad
kas nors tokias lovas gamina. Atpažinusi Mato
braižą, perbraukė ranka per atlošą. Jis mėgo
ąžuolą, nevengdavo su juo eksperimentuoti,
naudoti masyvias detales, kurios buvo daliai
išraižytos ir apdorotos ugnimi.

– Nieko sau, o tau didybės manija, gražuoli, – šypsojosi Ema.

– Nepatinka lova?

– Ji puiki, – Ema pirštų galais braukė per glotnų atlošą, negalėdama atsižavėti raižiniais.

– Tai kas negerai? – įdėmiai stebėjo Matas.

– Kaip gyva nesu mačiusi tokios didelės lovos, kur tu gavai pirkti čiužinį?

– Man ją pagal užsakymą pagamino, – išsidrėbė patenkintas ant lovos.

– Kur aš miegosiu?

Matas paplojo ranka per lovą.

– O tai kiti kambariai?

– Aš juos kol kas naudoju kaip sandėlį, susivežiau iš namų daiktus, bet nerandu jiems vietos.

– Viskas su tavimi aišku, – Ema, pasiėmusi kuprinę, nuėjo į kitą lovos pusę.

Iš kuprinės išsitraukusi pižamą, nusliūkino į vonią. Nenustebo pamačiusi, kaip viskas

preciziškai derėjo, nei viena detalė neišdavė, kad šiame bute kada nors būta moters.

– Jei reikia dantų šepetėlio, jis spintelėje prie praustuvo! – sušuko Matas.

Pravėrusi spintelę pamatė gal kokių dešimt naujų supakuotų dantų šepetėlių. Nustebusi, paėmė vieną ir nuėjo į miegamąjį.

– Kam tau tiek daug šepetėlių, karui ruošiesi?

– Ne, saldžioji, čia tam atvejui, jei kokia mergiotė liktų nakvoti, – gulėjo išsišiepęs Matas.

– Tu gal nesveikas, negi tau taip rūpi tavo panų dantys?

– Cha cha cha, – nusikvatojo Matas. – O tu bandei kada nors ryte bučiuoti pabudusią moterį?

– Hmm, aš tikriausiai išvis nesu bučiavusi moters, – nusijuokė prisiminusi Oleną.

– O be reikalo, visai smagu, – šypsojosi Matas.

– Kada nors pabandyčiau.

– Meldžiu, kai tai darysi, leisk man pamatyti, – paerzino.

- Tu išvis apie ką nors kitą gali galvoti?
- Galiu, apie darbą, - Matas susinėrė rankas už galvos.
- Matai, tu - beviltiškas.
- Bet tu vis tiek mane dievini, - gulėjo išsišiepęs.
- O kaipgi kitaip, gražuoli, - giliai atsidususi, nuėjo praustis.

Vakar manė, kad baisiau atrodyti nebegali, bet klydo. Nuisukusi nuo veidrodžio, persirengė pižamą. Prisiminimai draskė širdį, todėl pabandė juos nukišti kuo giliau. Galvoje sukosi Olenos svaichiojimai apie tariamus Mato jausmus. Ranka sustingo ant rankenos, niekaip nesiryžo eiti į miegamąjį. Kakta pasirėmusi į duris, mąstė, kiek jos žodžiuose gali būti tiesos. Papurtė galvą, bandydama nuvyti absurdiškas mintis ir tyliai nutipeno į miegamąjį. Matas, atmetęs į šalis rankas, kietai miegojo. Ema pasijuto tikra kvaiša, kad patikėjo Olenos sapalionėmis ir, išjungusi šviesą, atsigulė. Tysodama milžiniškoje lovoje žiūrėjo į baltas lubas, kurios tamsoje, nuo šviečiančių gatvių žibintų, atrodė oranžinės. Vakarykščiai prisiminimai smogė visu stiprumu, užgniauždami kvapą. Vis regėjo Darių: švelnų,

mylintį, kupiną aistros ir pasitikėjimo, tačiau dabar jis atrodė kaip nepasiekiamas svajonė. Ema leido sau kentėti, prisiminti kiekvieną smulkmeną vėl ir vėl, kol neapsikentusi skausmo, pašoko iš lovos. Braukdama nuo skruostų ašaras, žvelgė pro langą ir bandė suvaldyti nervingą alsavimą. Stebėdama, kaip vėjas palengva linguoja medžių šakas, klausė už nugaros artėjančių žingsnių. Nieko nelaukdama, apsisuko ir nevaržydama raudos puolė Matui į glėbį. Vyras nebyliai priėmė jos sielvartą ir pakėlęs ant rankų nusinešė į lovą. Prie krūtinės glausdamas raudančią merginą, raminausiai glostė nugarą ir bučiavo plaukus, kol ši pailsusi užmigo.

Savaitė pralėkė nepastebimai. Buvo dėkinga, kad Matas ją priėmė pas save, nes vienai likti tuščiame bute su savo demonais, būtų buvę nepakeliama. Kiekvieną dieną Matas grįždavo į namus pietauti. Ema norėjo jam atsidėkoti ir bandė pagaminti pietus, bet po kelių bandymų atsisakė šios minties: visiškai nemokėjo gaminti ir neturėjo noro išmokti, todėl Matas kasdien parveždavo iš kavinės šilto maisto. Vakarais sėdėdavo svetainėje įsisupę į pledą ir žiūrėdavo filmus, kartais peržiūrėdavo po du ar tris. Ema jautėsi visiškai sumišusi, vis mąstė, kodėl jos gyvenime nebėra ramybės. Likimas ją talžė kaip valtį per audrą, tačiau ir nepailsdamas

lepino. Vis įsivaizdavo, kaip dabar gyventų, jei tą vakarą su Irina niekur nebūtųėjusi. Atsakymas buvo akivaizdus, nekenčė savęs, kad prarado gyvenimą, kurio troško. Niekaip nesiryžo vėl pradėti lankyti paskaitų, bet nebegalėjo ilgiau bėgti ir slėptis, apsisprendė, kad pirmadienį nueis į universitetą. Mamos atvykimas Emą taip pat paskatino ištrūkti iš namų, todėl reikėjo susidėlioti planus, nuo ko pradės lipdyti savo byrantį pasaulį. Su Olena kelis kartus kalbėjo telefonu, bet susitikti atsisakė, norėjo kiek įmanoma daugiau ramybės prieš brendant į naujus išbandymus. Kitą dieną turėjo sugrįžti į savo butą, deja, visai to nenorėjo. Sėdėjo svetainėje sukryžiausi kojas ir nieko neieškodama, distanciniu pulteliu junginėjo televizijos programas.

– Tu jau kokį trečią kartą peržiūrėjai visą kanalų sąrašą, kas tau nutiko, pirštas užstrigo ant mygtuko? – nelinksmi paklausė Matas.

– kažko užsigalvojau...

– Apie ką?

– Nežinau.

– Melagė, – atsiduso Matas. – Užsakiau picos, galėsime žiūrėdami filmą pavalgyti.

– Kas tau nutiko? Niekada neleidai valgyti svetainėje, o jei, neduok Dieve, nukris koks trupinėlis ant tavo neįkainojamų baldų? – paerzino Ema.

– Nieko, saldžioji, kaip nors ištversiu. Ta proga, kad pagaliau išsinešdinsi iš mano urvo, galim ir pritrūpinti, – abejingai tarė Matas.

Ema susigūžė apkabindama kelius, jai nepatiko Mato žodžiai, nors ir žinojo, kad jis juokauja.

– Saldžioji, tu supykai? – apkabinęs priglaudė kaktą prie smilkinio. – Aš pajuokavau, iš tikro nenoriu, kad išeitum. Man patinka, kad esi čia, galėtum likti pas mane, kiek nori.

– Tu juk supranti, kad tada teks priimti ir mano mamą, – nusijuokė Ema.

– Na bent nereiktų rūpintis maistu, bet aš mieliau pats ką nors pasigaminsiu, – šyptelėjo Matas.

– Aš nebenoriu šiandien žiūrėti filmo, geriau einam miegoti, – suniurnėjo Ema.

– Dar pabūkim, rytoj tu jau išeisi...

– Nelabai toli išeisiu, be to, vėl galėsi savo mergas vedžiotis, niekas netruklys, – liūdnei

nusišypsojusi atsirėmė į petį.

– Aš jų visai nepasigedau.

– Tau reiktų susirasti moterį, kuri tavimi rūpintųsi. Tu daug dirbi, o grįžti į tuščius namus, – kalbėjo pirštais tyrinėdama Mato marškinių sagą.

– Tai pasilik ir problema bus išspręsta, – išbėrė nerūpestingai Matas.

– Tau ne manęs reikia, o moters, kurią mylėtum, kuria norėtum rūpintis, apie kurią galvotum būdamas darbe, – bandė įtikinti.

– Gera, saldžioji, – Matas atsitraukė nuo merginos ir lenkė pirštus. – Pirma – myliu tave, antra – man patinka tavimi rūpintis ir trečia – būdamas darbe, nuolat galvoju apie tave. Taip, kad nebėra ko spręsti, lieki pas mane gyventi, – atsilošė į sofos atlošą.

– Matai, tu gali kada nors būti rimtas, kodėl viską paverti juokais? – supykusi susinėrė rankas ant krūtinės.

– Tiesiog tu į mane niekada nežiūri rimtai, Ema, – išgirdęs skambutį, nužingsniavo prie durų.

Atrėmus galvą į sofos atlošą, Ema stebėjo, kaip Matas nešinas pica ateina į kambarį, kaip atsargiai įdeda po gabalėlį į lėkštes ir vieną jai ištiesia.

– Matai, tu ant manęs pyksti? – paklausė atsargiai.

– Kodėl taip sugalvojai? – žvelgė pakėlęs antakius.

– Nežinau, man taip pasirodė.

– Neturiu už ką ant tavęs pykti, saldžioji, valgyk picą, kol neatšalo. ♦

~ 22 dalis ~

Gegužės vėjas, atsargiai pašiaušdamas žmonėms plaukus, ramiai klajojo miesto gatvėmis. Šalia universiteto atsirėmusi į medį stovėjo Ema ir mėgavosi pavasario saulės spinduliais, bučiuojančiais veidą, dar ryškiau padailinančiais strazdanas. Ir vėl pajuto spyrį pilve. Kad ir kaip stengėsi ignoruoti, tačiau vaiko judesiai su kiekviena diena darėsi vis intensyvesni. Jausmas buvo nepakenčiamas, kiekvienas krustelėjimas nuolatos primindavo šviesius plaukus ir žydras akis. Laikui bėgant, to vyro prisiminimas ne slopo, o vis ryškėjo, tarsi kerštaudamas ir vis primindamas, kad niekas nesibaigė. Beprotiškai bijojo gimdyti. Laikas bėgo labai greitai, naujas žmogus šį pasaulį turėjo išvysti liepą. Ema daug mokėsi, kad turėtų kuo mažiau laiko galvoti apie neišvengiama. Sunkiai išgyveno bendrakursių nusistebėjimus, klausimus ir šnabždesius, sužinojus apie jos nėštumą. Bet ir čia Ema turėjo mažytę „gynybinę sieną“, kuri ją uoliai saugojo ir neleido pasiduoti. Buvo nepaprastai dėkinga Olenai už jos lojalumą. Ir Matas, kaskart pasirodydamas po paskaitų, greitai užtildė bendrakursių apkalbas. Merginos pavydžiais žvilgsniais nulydėdavo Emą, kai jis, kaip įprastai, pasitikęs apkabindavo ir

pabučiavęs nusivesdavo į automobilį. Mama nuolatos sugalvodavo bent tris priežastis, kodėl ji turėtų dar bent savaitę pasilikti Vilniuje. Ema suprato, kad mama Vilnių dievina ne mažiau nei ji pati; stebėjo, kaip pražysta, bent kuriam laikui ištrūkusi nuo kasdien vis labiau nirštančio tėčio.

– Lapute, brangioji, tu žinai tą prekybos centrą, kur netoli tavo universiteto? Aš ką tik iš ten grįžau. Kaip man ten patiko, kiek daug parduotuvių ir kokie patogūs eskalatoriai, galėčiau ten ištisą dieną praleisti, bet skubėjau namo, kad spėčiau pagaminti valgyti. Tu visai į žmogų nepanaši, argi taip turi atrodyti besilaukianti motina, turėtum bent kiek svorio priaugti, o dabar vien tik pilvas ir kaulai. Dieve mano, man baisu darosi pagalvojus, koks tas vaikelis gims, kai tu juo visai nesirūpini. Bet nieko, aš čia tam, kad tau padėčiau. Dukra, būsiu kiek tik reikės. Žinai, nusipirkau fantastišką suknelę, tuoj atnešiu parodyti, ji dieviška, visada tokios norėjau, bet nedrįsau pirkti. Pas mus, provincijoje, niekas nebūtų supratęs mano pasirinkimo, būtų liežuviais užplakę. Bet čia, būtų nuodėmė neapsirengti. Va, nusipirksiu kokį vakarą bilietą į simfoninį koncertą ir apsirengsiu suknutę. Ir tu galėtum kartu eiti, skaičiau, kad reikia vaikelį ugdyti dar

jam pilve būnant. Ką tau pagaminti, dukra? Ką nors iš mėsos, žuvies ar daržovių?

– Tiks bet kas, mama, – sumurmėjo Ema, klausydama nenutrūkstamos kalbos.

– Žiūrėk, Ema, kokia graži ar ne? – šypsojosi mama, ištiesusi suknelę dukrai prieš akis.

Ema žvelgė į paprastą vyšninės spalvos suknelę su trijų ketvirčių rankovėmis ir negalėjo suprasti, kas joje tokio ypatingo.

– Mama, tu gali ją ne tik į koncertą apsivilkti, taip gali ir į miestą išeiti. Iš tavo pasakojimo pamaniau, kad ji bus ekstravagantiška.

– Ką tu kalbi, dukra, pažiūrėk, kokia ji trumputė, ji visai nedengia kelių, tėvas, mane pamatęs, pribaigtų, – skambiai nusijuokė mama.

– Dieve mano, mama, tu suaugusi, nuostabi moteris, gali sau leisti dėvėti dar trumpesnes sukneles. Turi puikią figūrą, nesuprantu, kodėl šitaip panikuoji dėl suknelės ilgio. O dėl tėčio, nesuk galvos, laikas jam išmesti kuoką ir išsiropšti iš akmens amžiaus.

– Gal tu ir teisi, lapute. Tai ką, nuspręsta, eisim drauge į koncertą. Aš nupirksiu bilietus, abi pasipuošim kaip karalienės ir pasimėgausim

muzika. Tau reikia ką nors gražaus nupirkti, kiek gali slėptis po tais maišais. Nėštumas moterį puošia, reikia ir tau apsivilkti aptemptą suknelę, kad visi matytų, kokia esi graži, jauna mama. Einu, padėsiu šitą grožį, kad nesusiteptų, o tu bėk į virtuvę, pasiimk iš spintelės žuvų taukų ir išgerk.

– Mama, aš negaliu eiti į koncertą, šiandien susitariau pas Matą nakvoti, prieš tai tarėmės važiuoti į miestą, jis man padės susipirkti daiktus vaikui, – melavo Ema.

– Puiku, dukra, galim ir kitą dieną nueiti į koncertą, aš galiu su jumis drauge važiuoti, padėsiu viską išrinkti.

– Nereikia, man Matas padės, – nebežinojo, kaip ištrūkti.

– Ką jis gali suprasti, ko tau reikia, jis gi vyras. Be to, pats plevėsa, vaikų neturi, prisipirksit nereikalingų dalykų, – nepasidavė mama.

– Mama, nueik viena į koncertą, juk nori, – aš matau. Arba pasikviesk tetą Eleną. Su manim tau bus tik vienas vargas, man nugarą skaudą, aš neišsėdėsiu ilgai.

– Gal tu ir teisi, – susimąstė mama. – Aš tikiuosi, tu neįsižiūrėjai Mato? Jis geras berniukas, tu

žinai, kad jį myliu kaip savo sūnų, bet jis nerimtas, visiškai palaida bala. Vakar mačiau kaip su kažkokia blondine prie automobilio glamžėsi. Per vieną savaitę su dvejomis moterimis jį mačiau, gali patikėti? Vos susilaikiau nepriėjus ir nepasakius, ką galvoju apie jo palaidą elgesį. Taip kad dukra, jei kažką galvoji, tai mesk iš galvos, aš tau rimtai patariu, nebūsi tu laiminga su tokiu vyru, jam visada tavęs vienos bus maža. Prisimeni Moniką? Jos dukra buvo susiradusi panašų gražuolį...

– Meldžiu, mama, liaukis pasakoti kitų istorijas, – sudejavo Ema. – Man Matas kaip brolis ir nieko daugiau, supranti? Aš net tokių minčių neturėjau, Matas taip pat manęs nemato kaip moters, todėl būk rami. Aš tiesiog noriu su juo pabūti, nes jaučiuosi kaip su Elijumi.

– Vaikai jūs mano brangieji, žiūriu aš į jus ir galvoju, kur mes su tėvu klaidą padarėm, kad esat abu tokie nelaimingi. Tu visa persimainiusi, o ir tavo brolis į žmogų nebepanašus, dirba kaip išprotėjęs, bet nei laimės, nei šeimos neturi. Tik kai kartu būnat, bent kiek pasidarot smagesni. Nereikėjo vaikystėje jūsų išskirti, – nusiminusi kalbėjo.

– Pamiršk, mama, viskas gerai, mes su Elijum kaip nors susitvarkysim gyvenimą. Jis dar

jaunas, suspės šeimą sukurti.

– Bet jis net panelės jokios neturi, tai nenormalu, sakau, gal jam vyrai patinka? – vien nuo minties griebėsi už gerklės.

– Įsivaizduoju brolio išraišką, jei tu jam taip pasakytum, – Ema patrūko kvatotis. – Nepergyvenk, turi jis ten tų panų, vieną mačiau, kai buvau Londone, – pasakė vis dar dusdama iš juoko.

– Tikrai, kas ji? Kiek metų, kur dirba, ar graži? – susijaudino mama.

– Labai graži, dirba gydytoja. Daugiau nieko nežinau.

– Kodėl man nieko nesakei, Ema?

– Todėl, kad nieko rimto tarp jų nėra, bent tada nebuvo.

– Na, nieko, kai kitą savaitę Elijas atskris, turės man viską papasakoti. Aš jau visko prisigalvojau nebūtų dalykų apie savo vaiką, o jis mat viską slepia, – lengviau atsiduso.

– Mama, eik pažiūrėk internete ar yra koks koncertas šiandien.

– Tikrai, einu žiūrėti, o tai bilieto nebegausiu, – nuskubėjo į svetainę.

Ema jautėsi kalta, nukreipusi dėmesį nuo savęs į brolių. Žinojo, kad dabar ji Eliją su savo klausimais išvays iš proto, bet nebesugalvojo, kaip kitaip ištrūkti. Nuskubėjusi į vonią, surinko Mato numerį.

– Labas, saldžioji.

– Matai, gelbėk, reikia pagalbos.

– Kas nutiko? – sunerimo Matas.

– Ar galiu šiandien pas tave pernaktuoti, noriu bent parai pabėgti nuo mamos.

Matas tylėjo.

– Matai, ar girdi? Jei negali, tai tiek to, ką nors kitą sugalvosiu. Tu tikriausiai turi planų. Pamiršk, ką sakiau, – pasijuto nejaukiai, supratusi, kad jis kažką suplanavęs.

– Raktus turi. Eik dabar į butą, jei nori, atvažiuosiu už valandos, – išbėrė žodžius Matas.

– Iš balso suprantu, kad turėjai kitų planų.

- Čia nesvarbus reikalas. Bėk, saldžioji, į namus, greit grįšiu.
- Aš gal geriau paskambinsiu Olenai, – nusiminė Ema.
- Ema, jei dar išsidirbinėsi, pats atvažiuosi tavęs pasiimti, – pagrasino Matas.
- Ačiū tau, ir vėl lieku skolinga, – šyptelėjo tyliai džiūgaudama.
- Vieną dieną tu man su kaupu sumokėsi, – nusijuokė Matas.
- Teks imti paskolą, – krizeno Ema.
- Man pinigų nereikia, saldžioji.
- Tada nežinau, kaip tau atsilyginti.
- Užtat aš žinau. Eik namo, tuoj parvažiuosiu.

Dar kurį laiką pasiklausiusi mamos kalbų apie savo netinkamą mitybą ir prastą aprangos skonį, Ema čiupo kuprinę ir nuskubėjo į draugo namus. Jis dar nebuvo grįžęs. Miegamajame ant lovos numetusi daiktus, nuėjo į virtuvę pasidaryti arbatos. Ant stalo stovėjo dvi taurės šampanui, o dailus medinis dubuo, buvo sklidinai prikrautas šokoladinių saldainių, kurių

Matas negalėjo pakęsti. Juodoje lėkštėje stūksojo nedidelė piramidė šviežių braškių. Sutrikusi, nuslinko prie šaldytuvo ir savo didžiam nusivylimui pamatė paguldytą šampano butelį.

– Na ir šūdas, – tarė balsu supratusi, kad sugadino Matui pasimatymą.

– Išalkai, saldžioji? – išgirdo Mato balsą.

– Matai, po galais, kodėl nepasakei, kad žadi namo parsivest merginą?

– Tu neklausei, – šypsojosi vyras.

– Neišsidirbinėk, turėjai man pasakyti, kad turi planą. Aš galėjau pas Oleną nueiti. Dabar jaučiuosi tikra bjaurybė.

– Be reikalo taip jautiesi. Kaip tavo mama sako, tai tik eilinis pasiglamžymas, – nusijuokė Matas.

– Nieko sau eilinis, nupirkai šampano, braškių ir saldainių, – mostelėjo ranka į stalą.

– Jei tau bus ramiau, tai aš gersiu šampaną, o tu valgyk braškes su saldainiais.

– Tu nemėgsti šampano. Matai, skambink jai, aš išeinu, – Ema patraukė link durų.

Vyras sugriebė Emą už rankos ir, prisitraukęs, apkabino.

– Tu juk puikiai žinai, kad jei norėčiau, dabar būčiau su ja, bet aš esu čia, todėl baik ožiuotis. Geriau sakyk, ko nori valgyti, užsakysiu.

– Nieko nenoriu, mama įdėjo tavo mėgstamų pyragėlių su daržovėmis.

– Dievinu tą nuostabią moterį, – Matas nužingsniavo prie stalo.

Atsistojusi šalia Mato, Ema pasiėmė braškę ir stebeilydamasi jam į akis, atsikando.

– Kas ji, Matai? – laukė atsakymo susidomėjusi.

– Tiesiog graži moteris, – tarė kimšdamas į burną pyragėlį.

– Koks jos vardas? – smalsavo Ema.

– Izabelė.

– Kiek jai metų?

– Pilnametė.

– Kaip ji atrodo?

– Kodėl klausi, pavyduliauji? – išsiviepė vyras.

– Beviltiškai, – Ema įsimetė į burną nedidelę braškę. – Dabar ji valgytų uogas, – paerzino.

– Man labiau patinka žiūrėti, kaip tu valgai, – pasilenkęs prie Emos, lengvu prisilietimu pabučiavo ir neskubėdamas atsitraukti, švelniai krimstelėjo į lūpą.

Ema, sutrikusi dėl jo netikėto bučinio, pajuto, kaip dega skruostai. Atsitraukusi nuo vyro, prisišliejo prie sienos.

– Gana kvailioti, einam geriau pažiūrėsime kokį filmą, – tarė išeidama.

– Bailė, – išgirdo besijuokiantį Matą.

Ema gulėjo svetainėje padėjusi galvą Matui ant kelių ir žiūrėjo savo mėgstamą romantinį filmą, pastarąjį mėnesį jį matė kokį dešimtą kartą. Žinojo, kad jis nuobodžiauja, bet kantriai tylėjo. Kartą netgi pamanė, kad jis užmigo, tačiau pajuto ranką, slystančią po palaidinę. Matas priglaudė šiltą delną Emai prie pilvo.

– Jis spardosi, matau, kaip juda tavo pilvas.

– Nenoriu apie tai kalbėti, – nukirto Ema.

– Negali jo ignoruoti. Galiu tik įsivaizduoti, kokia tu sutrikusi, bet jau priėmei sprendimą, negali

apsimesti, kad vaiko nėra.

– Aš jo bijau, Matai, bijau pamatyti: o jei jis bus panašus į jį. Man bloga nuo tos minties.

– Net jeigu ir taip, bet, Ema, čia tavo vaikas. Supranti? Tavo – ne jo.

– Žinau, ką nori pasakyti, bet niekaip negaliu su tuo susitaikyti.

– Aš tau padėsiu, Elisas padės, – pažadėjo Matas.

– Elisas jo nekenčia. Jis net negali ramiai į mane žiūrėti, matau, kaip kraustosi iš proto.

– Jam praeis, pamatys kūdikį ir persigalvos.

Apsivertusi ant šono, Ema apkabino Mato liemenį ir, prisispausdama veidu prie pilvo, užsimerkė.

– Ačiū, kad šiandien dėl manęs pakeitei planus, esu tau beprotiškai dėkinga, man su tavimi labai gera ir ramu, – tarė nuoširdžiai.

– Užtat man su tavimi neramu, – Matas giliai atsiduso, atsargiai stumdamas nuo savęs Emą.

– Traukis, saldžioji, einu atsinešti alaus. ♦

~ 23 dalis ~

Diena po dienos Ema jautėsi vis blogiau, nugaros apačią erzinausiai gėlė, neberado normalios pozos nei sėdėti, nei gulėti. Dėl karščio kojos per čiurnas pradėjo tinti, slėpdamasi nuo kaitrios saulės vis dažniau lindėjo namuose. Nenumaldomai artėjo laikas, kai kūdikis turėjo ateiti į šį pasaulį. Mama buvo suruošusi didžiausią kraitį. Nupirko baltus drabužėlius, nes kūdikio lyties nežinojo. Ema nenorėjo žinoti. Matą pastaruoju metu matė vis rečiau, mama teigė, kad jis susirado merginą, nes jau kelintą kartą matė su ta pačia, susikibusius rankomis. Tai išgirdus, Ema kažkodėl nudiegė širdį, buvo pasidariusi tikra egoistė. Su Matu jautėsi saugiai, todėl nesinorėjo juo dalintis, bet suprato, kad elgiasi bjauriai, nes silpnumo akimirkomis prisimindavo ne jį, o kitą vyrą, kurį vis dar mylėjo. Elijas atostogavo, todėl jau visą savaitę buvo kartu su sese. Net ir per atostogas daug dirbo ir pasikalbėdavo tik vakarais. Atvykus Elijui, mama grįžo į namus, nes tėtis nesileido į kalbas ir griežtai įsakė parsirasti, kol brolis bus su Ema. Elijas dažnai aplankydavo sesę; Ema suprato, kad jis nėra laimingas netgi gavęs savo išsvajotą darbą. Liūdna buvo matyti jį tokį

abejingą savo gyvenimui, vis labiau norėjo, kad jis visam laikui grįžtų namo.

– Elijau, ar šiandien matei Matą?

– Buvau trumpam užsukęs pas jį į darbą.

– Jis daug darbo turi?

– Nemažai, gavo didelį užsakymą, nori laiku viską pagaminti, – kalbėjo brolis sutelkęs dėmesį į kompiuterį.

– Mama sakė, kad jis susirado merginą, jau kelis kartus su ja matė, – Ema kilnojo obuolius gulinčius dubenyje ant stalo.

– Tu žinai Matą, tai laikina, – Elijas neatitraukė akių nuo kompiuterio.

– Jis tau nepasakojo? – smalsavo jausdama įtampą.

Brolis pakėlė akis nuo kompiuterio ir pažvelgė į sesę.

– Kodėl klausi, maže?

– Šiaip, smalsu ir tiek, jis jau kuris laikas pradingo, pamaniau, kad ne be reikalo, – bandė kalbėti nerūpestingai.

– Ar gerai jautiesi, mažė? Atrodai išbalusi.

– Viskas gerai, – staiga pajuto aštrų skausmą pilve, kuris vis augo ir po kelių akimirų nuslopo. Pasilenkusi, rankomis atsirėmė į virtuvės stalą.

– Ne, ne... – kartojo jausdama kylančią paniką.

Elijas kaipmat pašoko nuo kėdės ir suėmė rankomis pečius.

– Ema, kas tau?

– Man skauda, – tarė tankiai alsuodama. – Man baisu, Elijau.

– Nurimk, mažė. Viskas gerai, važiuosim į ligoninę. Einu paimsiu daiktus, kuriuos mama sudėjo, viskas bus gerai, nurimk, viskas gerai, – kartojo išsigandęs dar labiau už seserį ir pasileido tekinomis į miegamąjį.

Ema sėdėjo gimdymo palatoje, rankomis gniauždama lovos šonus ir vėl laukė artėjančios skausmo bangos. Brolis blaškėsi, bandydamas prisiskambinti mamai.

– Elijau, eik iš čia, aš nenoriu, kad viską matytum, man viskas bus gerai, – bandė raminti brolių.

– Jis dar gali pabūti, pirmas gimdymas nebūna greitas, – ramiai tarė akušerė.

Vēl užplūdo skausmo banga, kuri kaskart vis stiprėjo. Elijas raminausiai glostydamas nugarą, vis žvilgčiojo į laikrodį.

– Po velnių, niekaip neprisiskambinu mamai. Gal Olenai paskambinti?

– Nebenusišnekėk, ji tokių vaizdų neatlaikys, – vėl įsikirto nagais broliui į ranką.

– Elijau, prašau eik į koridorių, – maldavo Ema.

– Maže, ar tu tuo tikra?

– Visiškai, dink iš čia.

Elijas dvejodamas pabučiavo į kaktą ir nuėjo link durų.

– Aš surasiu mamą, laikykis, maže. Būsiu už durų, jei reiks, kviesk. Girdi?

– Gerai, eik jau, – sukando dantis pasitikdama dar vieną spazmą.

Laikas negailestingai lėtai slinko, jau praėjo trys siaubingos valandos, bet niekas nesikeitė, tik skausmas darėsi nepakeliamas. Ema stovėjo rankomis pasirėmusi į palangę, nes gulėti

negalėjo. Akušerė jos vienos beveik nepaliko, suprato, kad tai brolis pasirūpino, jog neliktų viena. Vis žvelgė į laikrodį, kabantį ant sienos ir meldė Dievą, kad viskas greičiau pasibaigtų. Už lango buvo tamsu, iš skausmo nebesuvokė, kiek laiko čia esanti. Vėl susilenkė prie palangės nebegalėdama sulaikyti ašarų – buvo tokia išsekusi. Prispaudė kaktą prie stiklo ir gaudydama orą pajuto, kaip iš nugaros apglėbia rankos.

– Šš, viskas bus gerai, dar truputį pakentėk ir viskas bus baigta, – pažadėjo Matas.

– Matai, ką tu čia darai? – paklausė nesulaikydama ašarų.

– Atleisk, kad taip negreitai atvažiavau, tavo brolis, mulkis, tik neseniai man paskambino.

– Tu neturėtum čia būti, – rėmėsi kakta į Mato krūtinę ir kumščiais gniaužė marškinius, net neketindama jo paleisti.

– Nieko nesakyk, aš niekur neisiu, bent jau kol neatvažiuos tavo mama. Elijas šiaip ne taip jai prisiskambino.

– Jūs tikriausiai Emos vyras? – paklausė įėjusi akušerė.

– Taip, – ramiai atsakė Matas.

– Kaip gerai, kad atėjote, šianakt labai daug gimdyvių, negaliu visą laiką būti su jūsų žmona. Mieloji, – kreipėsi į Ema. – Tave apžiūrėjusi gydytoja sakė, kad sustojo gimdymo procesas, todėl leisim skatinamuosius vaistus ir greitai viskas bus baigta. Pastatysiu lašelinę, pasistenk nesiblaškyti po palatą, kad neištrauktum kateterio.

Ema sėdėjo atsirėmusi į draugo krūtinę ir laukė, kada pradės veikti vaistai. Minutės virto valandomis, skausmas tapo nebepakeliamas. Atsistojo nebegalėdama išsėdėti ir nebetverdama skausmo, įsikirto Matui į petį. Mintyse keikė savo demoną, kad privertė šitaip kentėti, pajuto kylančią paniką, suprasdama, kad greitai pamatys vaiką, kurio beviltiškai bijojo.

– Nebegaliu, nebeištversiu, noriu, kad greičiau jį ištrauktų iš manęs, – verkė nuslopus vis dažniau pasikartojantiems spazmams.

– Dar šiek tiek, Ema, tuoj viskas bus baigta, – kalbėjo, priglaudęs lūpas prie smilkinio Matas.

Dar kelios akimirkos ir Ema pajuto, kad skausmas visai įsišėlo ir nebenori palikti iškankinto kūno. Tarsi per miglą matė, kaip

akušerė ją paguldo ant lovos. Klykė iš skausmo, manydama, kad tai padės palengvinti spaudimą. Pailsusi, bandė susikaupti, klausė, ką liepia daryti ir stūmė vėl ir vėl, kol pagaliau viskas staiga nurimo. Pajuto, kaip jėgos apleidžia; skausmo nebeliko. Sutrikusi žvelgė į mažą melsvą kūnelį akušerės rankose.

– Tėti, ar norėsite nukirpti virkštelę?

Ema matė, kaip Matas nedvejodamas paima medicinines žirkles ir prieina prie kūdikio. Šis jo veiksmas nepaprastai sujaudino. Akušerė nieko nelaukdama padėjo vaikelį Emai ant krūtinės. Mergina žvelgė į jį išplėtusi akis ir nedrįso paliesti. Nerodydamas jokių emocijų, Matas suėmė jos ranką ir priglaudė prie kūdikio nugarytės. Vaikelis pravirko, Ema išsigandusi patraukė ranką nuo jo. Matas vėl priglaudė ranką prie kūdikio, tik šį kartą nepaleido. Ema žvelgė negalėdama patikėti, kad taip bijojo šio mažo, bejėgio žmogučio.

– Ema, pažvelk, ji nuostabi, – tarė tyliai Matas.

– Ji? – paklausė nesuprasdama.

– Taip, tau gimė mergaitė.

– Ji nesusals? – paklausė priglausdama kitą ranką prie mergytės. Nuo perpildytų emocijų

kūną krėtė drebulys.

Akušerė abi merginas užklojo antklode. Kūdikis vis nesiliovė verkęs.

– Kodėl ji verkia? – paklausė norėdama, kad ji nutiltų.

– Gerai, kad verkia, reikia, kad plaučiai pradėtų dirbi tinkamai. Reikia ją pamaitinti, aš tau padėsiu, priglausk mažylę prie krūties, – pasiūlė akušerė.

– Bet, bet... aš nenoriu, – išsigando Ema.

– Negi vaiką badu marinsi? Mišinėliai niekada neatstos motinos pieno. Paprotinkite savo žmoną, juk norite, kad dukra užaugtų sveika? – kreipėsi į Matą.

Matas atsisėdo šalia lovos ir priglaudė veidą prie Emos.

– Saldžioji, jei nenori to daryti, niekas tavęs nevers. Bet pažiūrėk į mergytę, kokia ji alkana, – klausiamai pakėlė antakius.

– Aš nemoku, – išlemeno pasidavusi.

– Tau padės, saldžioji, – šypsojosi Matas.

Prireikė kelių bandymų, kol mergytė suprato, kaip reikia žįsti. Žvelgdama į jos žydras akis ir šviesius plaukus, Ema nejuto nei pykčio, neapykantos, nei meilės. Žiūrėjo ir galvojo, kaip toliau reiks gyventi.

– Ji – tikra gražuolė, kaip tu, Ema, – glostė nugarą Matas.

– Ji tikra jo kopija, – tarė bereikšmiu balsu.

– Ši mažylė yra tavo dukra, tavo kūnas ir kraujas, – nepasidavė Matas.

– Paimk ją, noriu atsisėsti, – sukuždėjo Ema.

Sunkiai atsisėdusi, Ema pasislinko aukštyn ir atsirėmė į lovos atlošą, dvejodama ištiesė rankas į Matą, kad grąžintų jai dukrą.

Žvelgdama į mažą žmogelį, negalėjo patikėti, kad tai jos vaikas. Paprašė Mato, kad pakviestų brolių. Elijas prisiartino prie lovos ir, netardamas nė žodžio, spoksojo į kūdikį. Ema matė, koks jis sutrikęs, jo veide atsispindėjo sumaištis.

– Elijau, ateik, – Ema ištiesė ranką.

Neatitraukdamas akių nuo mergaitės, Elijas suspaudė sesers ranką.

– Pažiūrėk, kokia ji maža. Broli, žinau ką galvoji, bet ji ir mano dukra, supranti? – kalbėjo bandydama pati tuo patikėti.

– Suprantu, – stebeilijosi brolis. – Kaip tu, maže, ar tau viskas gerai?

– Viskas gerai, – šyptelėjo Ema.

Pasilenkęs apkabino sesę ir ilgai nepaleido.

– Į ką ji panaši? – tyliai paklausė.

– Į nieką, ji į nieką nepanaši, – melavo Ema. – Ačiū, kad paskambinai Matui, be jo man būtų buvę labai sunku, – pabandė nukreipti kalbą.

Matas, pasirėmęs į palangę ir susinėręs rankas ant krūtinės, įdėmiai juos stebėjo.

– Mato nereikėjo gaivinti? – nusijuokė Elisas, eidamas prie draugo.

– Manęs tai nereikėjo gaivinti, bet tave, kiek girdėjau, buvo nuvežę į reanimaciją, – nusišaipė Matas.

– Tu velniškai teišus, brolau, – pripažino Elisas.

Į palatą užsukusi akušerė pakalbėjo su Ema ir, žvelgdama į kalbančius vyrus, kreipėsi į Matą.

– Ar jau išrinkote vardą savo dukrai, galiu užrašyti ant apyrankės?

– Ne, mes dar nenusprendėm, – nusišypsojo Matas.

Elijas, kilstelėjęs antakius, susižvalgė su Matu ir pasisuko į langą, bandydamas sutramdyti juoką.

– Na ką, turite tam laiko. Greitai pasikeis pamaina ir jus perkels į palatą. Gal jūs norėsite atskiros, kad galėtumėte pasilikti su žmona? – paklausė akušerė.

– Dar ir taip galima? – išsišiepė Matas.

– Žinoma, tik už ją reikia susimokėti.

– Tada puiku, imsim atskirą, – nedvejojo vyras.

Akušerė, pasakiusi, kad paprašys paruošti palatą, išėjo.

– Tik nieko nesakyk, – perspėjo Ema, žiūrėdama į besilinksminantį brolį.

– O aš, pasirodo, praleidau jūsų vestuves, – nebeištvėręs nusikvatojo Elijas.

Matas plačiai nusišypsojo ir priėjęs prie Emos, palinko prie veido.

- Na ką, mano meile, kokį vardą duosim dukrai?
- paklausė žvelgdamas į akis.
- Kornelija, - nė nedvejodama tarė Ema ir pažvelgė į brolių laukdama pritarimo.

Elijas nebyliai linktelėjo galva, duodamas suprasti, kad prosenelės vardas mergaitei tinka. Ema neišlaikė nenusišypsojusi. Rankomis prisitraukusi Mato veidą, pabučiavo. Jam atsisėdus, prisiglaudė prie krūtinės ir jausdama begalinį dėkingumą ir meilę, užsimerkė.

- Ačiū, kad atėjai.
- Saldžioji, visada ateisiu, jei tik norėsi, - prigludo lūpomis prie smilkinio.

Netrukus įsiveržė Emos tėvai, įnešdami į palatą šurmų. Mama ašarojo iš džiaugsmo ir nusėjo bučinius dukrą bei anūkę. Tėtis, sunkiai tramdydamas emocijas, viena ranka apkabino sūnų ir, neatplėšdamas akių, žvelgė į mergaitę. Palatoje aidėjo džiaugsmo šurmų, tik Ema su broliu vis žvilgčiojo vienas į kitą, bandydami susitaikyti su nauja padėtimi. ♦

~ 24 dalis ~

Ema neįsivaizdavo, kaip būtų ištverusi, jei ne mama. Grįžusi su dukra iš ligoninės, buvo visiškai sutrikusi, nežinojo, kaip su ja elgtis. Žvelgdama į miegančią dukrą bandė prisijaukinti mintį, kad ši mažylė dabar yra jos gyvenimas. Pirmas dienas Elijas savo dukterėčią stebėjo iš tolo, bet kasdien vis dažniau prieidavo ir akimirką padelsęs, paimdavo mergaitę ant rankų. Ledas, aptraukęs brolio širdį, pamažu tirpo. Mama dievino anūkę, Ema juto palengvėjimą, kad jai nereikia vienai rūpintis Kornelija. Po gimdymo buvo visiškai išsekusi, dažnai svaigo galva, nenorėjo keltis iš lovos, bet mažoji buvo labai aikštinga ir nuolatos reikalavo dėmesio. Matas ateidavo beveik kasdien ir žingsniuodavo tiesiai pas mergytę. Nepaleisdavo jos iš rankų iki vėlumos, Ema buvo jam be galo dėkinga, kad gali pailsėti, bet laikui bėgant jis užsukdavo vis rečiau. Matė, kad jis labai pavargęs, buvo visiškai pasinėręs į darbus, todėl sėdėti su kūdikiu jam pasidarė per sunku. Kaskart širdį užplūsdavo maloni šiluma, prisiminus, kaip Matas ja rūpinosi per gimdymą, dabar jo beprotiškai trūko. Nenorėjo sau pripažinti, kad jis sukelia daug gilesnius jausmus nei iki šiol,

todėl stengėsi ignoruoti nekviestą jausmą ir perkelti mintis į tai, kas dabar buvo svarbiausia.

Vėl atslinko šaltas ruduo. Nelijo, todėl Ema susiruošė su dukra pasivaikščioti.

Neskubėdama stūmė rausvą vežimėlį link gretimo kiemo. Eidama šaligatviu, braukė kojomis nukritusius lapus ir mėgaudamasi uodė rudens orą. Dvejodama sustojo, sąmoningai ėjo link Mato namų, nors žinojo, kad greičiausiai tokiu metu jo namuose nėra. Dar kartą giliai įkvėpusi mirštančių lapų kvapo, pajudėjo į priekį, susimąsčiusi žvelgė į ramiai snaudžiančią dukrą. Išvydo kieme Mato automobilį, variklis buvo įjungtas. Manydama, kad jis ruošiasi išvažiuoti, paspartino žingsnį. Emos nuostabai automobilio variklis nutilo, sustingusi stebėjo, kaip atsiveria vairuotojo durelės. Iš mašinos išlipo Matas, apėjo aplinkui, pravėrė keleivio dureles ir galantiškai šypsodamasis ištiesė ranką. Ema stebėjo, kaip iš automobilio išlipa įspūdingai atrodanti mergina. Jos šviesūs plaukai vilnijo dailiai sušukuotomis bangomis, nepriekaištingas makiažas, pabrėžiantis išraiškingus skruostus, suteikė veidui įžūlumo. Madingai pasiūtas paltas viliojančiai glaudėsi prie grakštaus kūno. Matas savininkiškai prisitraukė merginą prie savęs ir godžiai pabučiavo. Ema pajuto, kaip kojas sukaustė šaltis, negalėjo nė pajudėti.

Suspaudė tvirčiau vežimo rankeną ir priešindamasi apsunkusioms kojoms, pasuko į priešingą pusę, tikėdamasi, kad Matas jos nepastebės.

– Saldžioji, palauk! – sušuko Matas.

Ema neatsigręždama paspartino žingsnį. Nespėjus pasiekti gatvės, Matas sugriebė už rankos.

– Kur taip skubi, saldzioji? – šypsojosi Matas.

– Namų, – tarė Ema nepakeldama akių.

– Pas maneėjai?

– Visai ne, norėjau su dukra pasivaikščioti, šiandien gražus oras.

– O aš maniau, kad manęs pasiilgai, – vis dar šypsodamasis perbraukė pirštais Emai per skruostą.

– Matai, tavęs laukia draugė, – iškošė pro sukąstus dantis.

– Hmm, maniau, kad mūsų nepastebėjai? Norėjai pabėgti? – kamantinėjo Matas.

– Aš nenorėjau trukdyti. Rimtai, Matai, paleisk ranką, mes einam namų, – pabandė ištrūkti iš

gniaužtų.

– Ateikit pas mane. Pasiilgau savo princesės, – paprašė, tvirčiau suspausdamas ranką.

– Ji miega, – nunarino galvą Ema.

– Žinant ją, ilgai nemiegos.

Jiems besiginčijant, prisiartino dailioji mergina. Ji atrodė ištis įspūdingai. Po tiek bemiegių naktų Ema žinojo, kad atrodo baisiai, todėl, pamačiusi Mato draugę, pasijuto apgailėtina.

– Sveika, aš Mato draugė, Izabelė, – kukliai šypsojosi mergina.

Ema prisiminė, kad tą kartą jis minėjo Izabelę, kai įsiprašydama į svečius, sugadino pasimatymą. Tai reiškė tik viena, kad jie jau seniai susitikinėja. Tai supratusi pasijuto dar blogiau. Norėjo kuo greičiau pasprukti.

– Labas, aš Ema, – prisistatė nedrąsiai.

– Žinau apie tave, Matas man pasakojo. Kiek suprantu, esate seniai pažįstami, jus tikriausiai sieja stiprus ryšys, – paklausė nerūpestingai.

– Mano brolis su Matu – draugai nuo vaikystės, – išlemeno mergina.

Ema matė, kaip Mato žandikaulis įsitempia, išgirdus jos atsakymą. Paleidęs ranką, pastūmė Ema į šalį ir, apsukęs vežimą, patraukė link namų.

– Matai, neišsidirbinėk, aš noriu namo! – sušuko Ema, bėgdama iš paskos.

– Eik jei nori, aš noriu pabūti su princese, – tėškė nesustodamas.

– Nesielk kaip asilas, tau neatrodo, kad pasirinkai netinkamą laiką? Jei pamiršai, esi ne vienas! – vis labiau širdo Ema.

Matas, staiga sustojęs, atsigręžė į Izabelę.

– Tu juk nieko prieš, kad būsim ne vieni? – paklausė lediniu balsu.

– Žinoma, kad ne, bus smagu susipažinti su tavo drauge, – saldžiai suokė Izabelė.

Mintyse Ema keikėsi, kad sugalvojo eiti į jo kiemą, žinojo, kad kai Matas pyksta, geriau su juo nesiginčyti, bet negalėjo suprasti, kodėl jis taip įširdo. Vos tik įėjus į namus, Kornelija pabudo. Vyras nieko nelaukdamas paėmė mergytę ant rankų ir myluodamas nusinešė į svetainę. Nejaukioje tyloje Ema su Izabele koridoriuje nusirengė paltus. Nelaukdama, kol

viešnia nusimaus nepriekaištingus aukštakulnius, Ema greitai nuspypė aulinukus ir nuskuodė į virtuvę. Užsimerkusi priglaudė vandens stiklinę prie kaktos: jau seniai galvoje nebuvo tokio jovalo.

– Ema, kas jus su Matu sieja? Tarp jūsų kažkas yra? – tarsi iš sapno pabudusi išgirdo Izabelės balsą.

Ema įsispoko į merginą, tvardydamasi, kad nelieptų jai nešdintis kuo toliau iš čia.

– Tarp mūsų nieko nėra, mes tiesiog draugai nuo vaikystės, esam kaip šeima.

– Ar tikrai? Nes Matas nuolat apie tave kalba ir jau beveik metai, kaip mes pažįstami, bet manęs toliau svetainės neįsileidžia. Geriau klok tiesą, noriu žinoti, su kuo turiu reikalą, – draugiškumo balse neliko nė lašo.

Ema iš pykčio stipriai sukando dantis, kad šie net subraškėjo.

– Keista, kad tavęs nenusivedė į miegamąjį, – nesusivaldžiusi išbėrė.

– Galima pagalvoti, kad tu ten buvai, – tarė sutrikusi.

Pamačiusi Izabelės sutrikimą, Ema pasijuto drąsiau. Pastačiusi stiklinę ant stalo, pakėlė ranką ir prisimerkė. Vaidindama, kad galvoja, lėtai, po vieną, lenkė rankos pirštus.

– Hmm, žinai, bijau, kad pritrūksiu pirštų suskaičiuoti kiek kartų miegojau jo lovoje, – tarė šypsodamasi.

Staiga Izabelė kovingai išsitiesė ir žengė prie merginos.

– Aš taip paprastai nepasiduosiu, per daug pastangų ir laiko įdėjau, kad jį gaučiau, todėl geriau gražiuoju pasitrauk man iš kelio. Nesuprantu, ką jis tavyje rado, atrodo apgailėtina, – nužvelgė su panieka.

Ema pasijuto nokautuota, žinojo, kad šiomis dienomis išvaizda buvo silpnoji jos vieta. Stengėsi, kad Izabelė nepamatytų, kaip ją šie žodžiai paveikė, gerklėje juto kylantį ašarų gumulą, suprato, kad šalia Mato ištis atrodo apgailėtina.

– Saldžioji, blogai jautiesi? – išgirdo Mato balsą.

Pakėlusi akis, išvydo jį laikantį dukrą ant rankų.

– Viskas gerai, mums jau laikas namo, mažytė jau tikriausiai nori valgyti, – ištisė rankas

norėdama paimti dukrą.

– Tu balta kaip popierius. Einam, atsigulsi į lovą, galėsi pamaitinti princesę, bet nepanašu, kad ji būtų alkana. Ar matai, kokia ji rami, Kornelija mane dievina, – šypsojosi patenkintas.

– Aš mirtinai pavargusi, kai norėsi, ateik pas mus ir galėsi nors ir visą parą žaisti su savo princese.

– Ema, tu manęs gal negirdėjai, eik į lovą ir pamiegok, aš pabūsiu su mažė.

Nelaukdamas atsakymo, nusivedė Emą į miegamąjį. Sėdėdama ant lovos, Ema žiūrėjo kaip Matas, kalbindamas dukrą, užveria duris. Galvoje vis sukosi pokalbis su Izabele. Vėl pajuto kylantį pyktį, troško atkeršyti jai. Nusimetusi drabužius, nuėjo į vonios kambarį nusiprausti, tikėjosi, kad Izabelė girdės, kaip ji naudojasi dušu. Grįžusi į miegamąjį, susirado stalčiuje Mato marškinėlius, apsivilko ant nuogo kūno ir atsigulė į lovą. Žinojo, kad elgiasi kvailai, bet ta mintis, kad jis nebuvo pasiguldęs Izabelės į savo lovą, ją džiugino. Nejausdama, kad pakankamai atsikirto Izabelei, pašoko iš lovos ir basomis nutipeno į svetainę. Žaisdamas su mergyte, Matas pakėlė akis ir šyptelėjęs, drąsiai nužvelgė merginą. Ema, bandydama

atrodyti nerūpestingai, nusišypsojo sutrikusiai Izabelei ir priėjo prie Mato.

– Tikiuosi tu nieko prieš, kad pasiskolinau tavo marškinėlius? – paklausė nutaisydamą kiek galima rimtesnę veido išraišką, nors širdis šokinėjo it pašėlusi.

Matas pakreipė galvą į šoną ir šyptelėjęs sugniaužė marškinėlius, prisitraukdamas Ema artyn.

– Jokių būdų, saldžioji. Nesutinku. Dabar pat nusirenk marškinėlius, – provokavo vyras.

Nesitikėjusi tokio atsakymo, Ema sutriko ir traukdamasi nustūmė Mato ranką.

– Nusirengsiu, bet ne čia, – parodžiusi liežuvį, neatsisukdama nėrė į miegamąjį.

Uždarydama duris girdėjo, kaip Matas, pavadinęs ją baile, pratrūko juoktis. Jausdama mažytę pergale, pasinėrė į sapną. Seniai taip ramiai nemiegojo, nežinia kiek praėjo laiko, bet kai pajuto šonu slystančią ranką, buvo jau tamsu.

– Nenorėjau tavęs žadinti, bet princesė nebenori mano draugijos ir reikalauja maisto, – pakuždėjo Matas į ausį.

Priglaudė verkiančią dukrą Emai prie krūtinės, pats atsigulė už nugaros. Patraukęs antklodę, suėmė marškinėlius ir lėtai slinko juos aukštyn, apnuogindamas klubus ir krūtis. Ema pasisukusi žvelgė į Mato akis, kupinas aistros, ir pajuto kylantį geismą. Giliai įkvėpusi, pasivertė ant šono ir priglaudė krūtį prie verkiančios mažylės burnytės. Dukra godžiai žindo pieną. Matui prisispaudus prie nugaros, Ema juto, kaip tankiai kilnojasi jo krūtinė. Žvelgė į snūduriuojančią dukrą ir nesugalvojo, kaip toliau turėtų elgtis.

– Matai? – tarė tyliai, kad nepažadintų dukros.

– Ką? – tingiai atsiliepė Matas.

– Ar galim šiąnakt likti nakvoti pas tave?

– Hmm, o kas man už tai? – šypsojosi įsikniaubęs į plaukus.

– Na, aš jau prieš tave išsirengiau, nežinau, ką daugiau galėčiau padaryti, – tyliai susijuokė Ema.

– Aš turiu vieną mintį, saldžioji, – pakuždėjo bučiuodamas petį.

– Dėl Dievo meilės, tik nesakyk jos garsiai, – šyptelėjo Ema.

– Gerai, nesakysiu, bet parodysiu, – tai taręs, pavertė Emą ant nugaros. Jai pajudėjus, dukra pradėjo verkšlenti. Ema šypsodamasi pasivertė atgal ant šono, kad nuramintų mergytę.

– Aš maniau, kad ji mano draugė, – nusijuokė Matas.

– Ji mane tiesiog saugo nuo visokių maniakų, – tarė erzindama.

– Nieko, saldžioji, aš velniškai kantrus maniakas, – krimstelėjo į kaklą.

– Tu mane gąsdini.

– Ne visai tokios reakcijos iš tavęs tikiuosi.

– Žinau, ko iš manęs tikiesi, bet mes negalim to daryti.

– Įdomu, kodėl?

– Jei mes permiegosim, tai mūsų ilgametė draugystė nueis šuniui ant uodegos.

– Didesnės nesąmonės dar nesu girdėjęs, – susiraukė Matas.

– Gal ir nesąmonė, bet pripažink, yra tokia tikimybė.

– Gal tu tiesiog pripažink, kad manęs nenori, Ema, – subjuro Matas ir atsisėdo lovoje.

– Matai, nepyk, – susikrimto Ema.

Netaręs nė žodžio, Matas pakilo iš lovos ir išėjo iš kambario. Ema žvelgė į uždarytas duris ir svarstė, ar neturėtų eiti iš paskos. Atsisuko pažiūrėti į Korneliją, ji saldžiai miegojo. Jau ketino lipti iš lovos, bet staiga atsivėrė durys ir Matas ryžtingai žengė prie lovos, užsiropšęs prisispaudė prie Emos ir prigludo alkanu bučiniu prie lūpų. Ema juto, kaip iš džiaugsmo sproginėja kiekviena kūno ląstelė, jausdama aistringą Mato bučinį. Nemanė, kad jis gali sukelti tokius stiprius jausmus, mėgavosi vyro lūpomis ir rankomis, kurios reikliai tyrinėjo, glamonių išalkusį kūną. Vyras tvardydamasis, lėtai atitraukė veidą ir pažvelgė į akis.

– Ką jauti, Ema? – paklausė valdingai.

– Jaučiuosi taip, lyg bučiuočiau brolių, – melavo prikandusi lūpą, kad nesusijuoktų.

Matas, žvelgdamas į akis, pakišo ranką po antklode ir įslinko tarp kojų.

– Nemaniau, kad taip stipriai myli savo brolių, – tarė tankiai alsuodamas.

– Beprotiškai, – sukuždėjo juokdamasi.

Matas vėl pripuolė prie lūpų. Godžiai bučiuodamas, į šalis praskyrė kojas ir patogiai įsitaisė. Ema troško prisiglausti prie nuogo kūno, gniauždama jo marškinėlius, plėšė juos aukštyn. Skubiai nusivilkęs, Matas sviedė juos šalin ir jausdamas merginos atsaką, dar labiau pašėlo. Ema beviltiškai geidė šio vyro, neieškodama net menkiausio argumento, kodėl neturėtų to daryti, davė laivę savo troškimams. Matą pažinojo visą gyvenimą, bet tik dabar pradėjo jį pažinti iš naujo.

Nepajėgdamas nubaidyti aistros, pasigirdo durų skambutis. Matas, nekreipdamas dėmesio į nelauktą svečią, slydo lūpomis žemyn Emos kūnu, palikdamas ant krūtų drėgną pėdsaką. Vėl pasigirdo skambutis, kuris vis įkyriai kartojosi. kažkas labai stipriai norėjo patekti į butą. Matas tyliai susikeikė ir lėtai pakilęs Emai prie veido, švelniai pabučiavo.

– Aš greitai nueisiu pažiūrėti, kas atėjo, nudėsiu jį ir sugrįšiu. Gerai?

– Parnešk man jo galvą, – nusijuokė Ema.

Matui išėjus, Ema tyliai atsikėlė iš lovos ir ant pirštų galų nutipeno prie durų. Per plyšį matė įeinančią Izabelę, iš paskos rankas susikišęs į

kišenes sekė Matas. Prisispaudusi prie sienos, Ema bandė išgirsti jų pokalbį.

– Matai, aš tikrai nebūčiau grįžusi, bet aš taip išsigandau, jis mane iš už nugaros užpuolė, maniau, kad mirsiu, – verkšleno Izabelė.

– Ar tave sužeidė? – paklausė Matas.

– Ne, tik šiek tiek užgavo ir sugadino palaidinę, žiūrėk, ji visai suplėšyta.

– Svarbu, kad tu sveika, einu iškviesti policiją.

– Ne! – sušuko Izabelė. – Atleisk, aš jautriai reaguuju po visko, bet aš jo net nemačiau, buvo tamsu, nieko iš manęs nepavogė, todėl nėra prasmės kviesti pareigūnų. Aš tik labai išsigandau ir viskas, – gaudžiai kalbėjo mergina.

– Parvešiu tave namo.

– Matai, aš tikrai išsigandau, ar matai, kaip dreba mano rankos. Meldžiu, leisk pernakti pas tave, man dabar tavęs labai reikia, supranti? Aš tikrai maniau, kad mirsiu, – rauduoja Izabelė.

Matas pažvelgė į miegamojo duris ir giliai atsiduso.

– Gera! Izabele, einam į darbo kambarį, paruošiu tau lovą.

– Prašau, pabūk su manimi, aš siaubingai sukrėsta, – mergina nesiliovė verkusi.

Matas nebyliai nužingsniavo į kambarį. Ema jautė, kad ji meluoja, ar bent jau norėjo, kad taip būtų. Siaubingai pyko. Grįžusi atgal į lovą laukė, kada ateis Matas. Vis žvilgčiojo į laikrodį, bet jis nesirodė. Nepatenkintas kūnas varė iš proto, Ema vis įsivaizdavo, kaip sugriebia Izabelę už nepriekaištingai sušukuotų plaukų ir ištempia iš buto. Pajuto gyvenime nepažintą jausmą – beprotiškai pavydėjo. Supratusi, kad pralaimėjo kovą, nusprendė, kad yra per silpna su ja varžytis. Buvo visiškai beprarandanti pasitikėjimą savimi. Gulėjo žvelgdama į lubas ir laukė, kada išauš rytas, kad galėtų grįžusi namo persivilkti ir važiuoti į paskaitas, kurių nenorėjo apleisti.

Pabudusi nuo dukros verksmo, sunkiai pramerkė akis; lėtai atsisėdusi, paėmė Korneliją ant rankų ir priglaudė prie krūties. Pamaitinusi, nuėjo į svetainę, kurioje nieko nebuvo. Tvardėsi, kad nenueitų pažiūrėti į darbo kambarį. Nutipeno į koridorių, bet nesusilaikiusi pasuko atgal. Širdis krūtinėje blaškėsi lyg pašėlus, atsargiai palenkusi rankeną, pravėrė

duris. Padėjusi galvą Matui ant krūtinės, Izabelė ramiai miegojo. Ema stipriai sukando dantis, vos susilaikė nepriėjusi ir nenutempusi Izabelės, šįkart norėjo pasmaugti ir Matą. Jie gulėjo apsirengę. Matui bent tiek užteko padorumo po vakarykščio vakaro. Jau ketino išeiti, bet staiga Matas pramerkė akis. Nežinodama, ką daryti, pamojo ranka, rodydama, kad išeina, ir užvėrusi duris spruko į koridorių.

– Neišeik, – už nugaros pasigirdo Mato balsas.

Ema skubiai apsiavė aulinukus ir atsisuko, ryžtingai žvelgdama į jį.

– Negaliu praleisti paskaitų, be to, turiu suspėti nusitraukti pieną, kad mama turėtų ką duoti dukrai, kol būsiu paskaitose, – išdėstė šaltai.

– Man šiąnakt tavęs skausmingai trūko, saldžioji.

– Hmm, Matai, kažkaip pas tave keistai klostosi reikalai su moterimis. Sakai, kad trūko manęs, bet atsigulei su Izabele. Jei tau vienu metu neužtenka vienos moters, tai keista, kad jos neatsivedei pas mus su Kornelija į lovą, – vis labiau niršo Ema.

– Pavyduliauji? – šypsojosi vyras, susikišęs rankas į kišenes.

– Pasvajok, – nukirto Ema.

– Tai kodėl pyksti?

– Neturiu dėl ko ant tavęs pykti, tiesiog dar kartą patvirtinai, kodėl mes galime būti tik draugai.

– Ir ką gi tu supratai, Ema? – grėsmingai paklausė Matas.

– Kad tau niekada nebus gana vienos moters.

Mato žvilgsnis virto ledu, Ema matė, kaip įsitempia jo raumenys.

– Taip, Ema, tu juk puikiai mane pažįsti, aš juk gyvulys, ar ne? – tarė sukandęs dantis.

– Nesakiau taip. Tu net paprasto pažado negali ištesėti.

– Kokio?

– Žadėjai sugrįžti.

– Aš buvau grįžęs, bet tu miegojai, nenorėjau žadinti, nors dabar suprantu, kad reikėjo, – piktai tėsė.

– Gal ir grįžai, bet nepasilikai. Nieko nuostabaus, tavo vietoje aš irgi būčiau pasirinkusi ją, – liūdnai konstatavo.

Matas žengė žingsnį prie Emos.

– Ema, aš nespėjau tavęs vytis, vos tik žengiu žingsnį artyn, tu iškart pabėgi. Jei vieną dieną suprasi, kad nori manęs, aš būsiu čia. Tik bėda ta, kad turiu vieną gyvenimą, negaliu laukti amžinai.

– Tai nebelauk, – tėsė pagiežingai, segdamasi paltą.

Pledu užklojusi Korneliją, patraukė link durų, tačiau Matas sugriebė Emą už pečių ir apsukęs suspaudė glėbyje. Pripuolęs prie lūpų, panardino pirštus į plaukus ir godžiai bučiavo. Trumpai pasipriešinusi, Ema pasidavė Mato reikiam bučiniui ir apšivijo rankomis kaklą.

– Saldžioji, – neatsitraukdamas prabilo Matas. – Išmesk tą mulkį iš galvos, jis negrįš, suprask tai pagaliau. Aš tavęs laikiu, esu čia, ar girdi?

– Girdžiu, – sunkiai alsuodama atsitraukė nuo vyro.

Matas pasilenkė pabučiuoti Kornelijos ir vėl stipriai apkabino Emą.

- Saldžioji, ar tikrai turi išeiti?
- Taip, negaliu praleisti paskaitų, be to, po pietų eisiu skiepyti Korneliją.
- Gaila... - Matas pabučiavo plaukus.

Ema nusistūmė vežimą link durų, tačiau netrukus atsigrėžė.

- Matai, pasakyk man. Kai aš išeisiu, tu grįžęs į kambarį, permiegosi su Izabele? - įsitempusi laukė atsakymo.
- Kad taip neįvyktų, tau dabar tereikia pasilikti su manimi, - šypsodamasis ištiesė ranką.
- Užsikrušk, Matai! - sušuko garsiai ir užtrenkė duris. ♦

~ 25 dalis ~

Nuo tos dienos, kai Matas pažadėjo jos laukti, praėjo jau daugiau nei dveji metai. Po to įvykio, pavasarį, Matas išvažiavo į Londoną, ten jam pavyko praplėsti savo verslą. Ema džiaugėsi dėl Elijaus, kad pagaliau tame dideliame mieste nebebus vienas, nors ir plyšo širdis, kad abu mylimus vyrus mato labai retai. Ema pas Matą taip ir nenuėjo, nepajėgė. Jautė, kad negalės būti su juo, kol nesudėjo visų taškų savo širdyje. Puikiai apsigynė diplominį darbą ir labai netikėtai gavo pasiūlymą dirbti poliklinikoje, kur atliko praktiką. Dukra augo, o jos panašumas į tėvą vis ryškėjo. Nepakeldama savo vaiko nuostabių safyrinių akių žvilgsnio, pradėjo lankytis pas psichologą. Nenorėjo pradėti jos nekęsti, bijojo įskaudinti, nuolat kartojo sau, kad Kornelija – tik nekaltas vaikas, kuri kaip ir ji, neturėjo pasirinkimo. Mama su tėčiu nusipirko butą ir persikėlė gyventi į Vilnių, tačiau kasdien sukirodavosi namuose pas dukrą. Tėtis nieku gyvu nenorėjo kraustytis, bet mama nepasidavė. Pagrasino, kad liks gyventi su Ema, norėjo kasdien matyti savo anūkę. Tėtis nekętė Vilniaus, bet dar labiau nekętė minties, kad teks gyventi be žmonos, kurią nors ir savitai, bet mylėjo. Elijas vis dažniau svarstė galimybę grįžti į Lietuvą. Pergyveno, kad Matas

nebegali prižiūrėti sesers. Ši bandė jį perkalbėti sakydama, kad tėvai yra su ja ir kad mestų šią mintį iš galvos, tačiau savo brolių puikiai pažinojo. Jei jau ką nors nusprendavo, tai nebegalėdavo išmušti jam tos minties iš galvos. Atvažiavęs pas Ema, vis dažniau kažkur pradingdavo su Olena. Ema matė, kad jie kartu jaučiasi laisvi ir atsipalaidavę, gera buvo juos tokius matyti, tačiau negalėjo suprasti, kodėl nė vienas nenori keisti savo santykių. Ema nesikišo, nekamantinėjo, nors jų patenkinti veidais ir taip viską išdavė. Šie du metai buvo nepakenčiamai ilgi ir kupini vieatvės, nepaisant to, kad su Ema nuolatos buvo tėvai ir dukra. Labai juos mylėjo, bet jautė, kad kažko trūksta. Atslinkus vienišoms naktims, vis rečiau prisimindavo Darių, bet bandant atmintyje atkurti jo juodas akis, kaskart kaip šmėklos pasirodydavo ne tokios tamsiai rudos akys, kurios be priekaišto žvelgė į ją, siūlydamos meilę ir rūpestį. Nebeištverdamas vieatvės, Ema šokdavo iš lovos ir virtuvėje susirangydavo ant palangės. Stebėdavo retkarčiais naktį pasirodančius žmones. Svarstydamas, kur jie eina, koks jų gyvenimas, galbūt jie taip pat vieniši, blaškosi bandydami nuraminti dūstančią sielą. Taip sėdėdavo, kol kūną apleisdavo jėgos ir krisdavo į lovą su mintimi, kaip reikės ryte atsikelti į darbą. Matas, sugrįžęs, dovanomis apipildavo Korneliją. Jis ją siaubingai lepino,

todėl mažoji nepaleisdavo jo nuo savęs nė per žingsnį. Matas nuo Emos laikėsi atstumo ir kaskart vis rečiau pakuždėdavo į ausį, kad vis dar laukia.

Ema ir vėl, sėdėdama ant palangės, klaidžiojo paauglystės prisiminimuose; regėjo Matą, pernelyg anksti subrendusį ir pasinėrusį į darbus. Prisiminė, kaip liūdėjo negalėdama jo dažnai matyti, todėl kartą, prikrovė indą Mato mėgstamų pyragėlių su daržovėmis ir patraukė į garažą, kuriame buvo įsikūręs dirbtuves. Pravėrusi duris išvydo Matą, jis pasilenkęs šlifavo stalviršį – raumenys dėl monotoniško veiksmo buvo įsitempę. Buvo toks susitelkęs, kad neišgirdo atidaromų durų. Ema pašaukė jį vardu ir Matas sustingo, lėtai pasisukęs žiūrėjo į ją, tarsi pirmą kartą matydamas, bet ir Ema tokio jo dar nebuvo mačiusi. Nuo bemiegių naktų, akys buvo paraudusios, plaukai susivėlę. Matas atrodė lyg būtų pamišęs. Nors ir išsigandusi, Ema ištiesė į priekį pyragėlius, siūlydama pavalgyti. Akimirką padelsęs nužvelgė Emą. Tingiai nusišypsojęs suspaudė merginą glėbyje ir ilgai nepaleido. Tik tiek Emai ir užteko, kad paaugliška meilė, pakirsta vaikino draugių, vėl užsiliepsnotų. Tačiau Matas nerodė jokio susidomėjimo ja, tik toliau globojo kaip mažą vaiką, nors žvilgsnis, jam žiūrint į Emą, pasikeitė. Ji vis dažniau pastebėdavo, kaip

Matas įsistebeilijęs į ją kažką mąsto, bet paklaustas, ką galvoja, tik suveldavo Emai plaukus ir nerūpestingai tarškėdamas nukreipdavo dėmesį. Laikui bėgant vis dažniau pradingdavo, o kai pasirodydavo, visai dienai sugalvodavo tiek pramogų, kad galiausiai sėdėdami vakare prie televizoriaus abu su Ema užmigdavo ant sofos. Ryte Ema pabusdavo apklota pledu, bet Mato neberasdavo, kol kitą kartą jis vėl pasirodydavo su nauja nuotykių programa.

Ema beprotiškai ilgėjosi Mato, todėl pavargusi žiūrėti pro langą į tuščią gatvę, apsisprendė. Atsigulusi į lovą, bandė sugalvoti, kaip turėtų pasakyti, kad jį myli ir nenori daugiau nė akimirkos praleisti be jo. Matas sakė, kad lauks jos savo namuose, todėl pamanė, kad jam grįžus, taip ir padarys. Jiedu su broliu turėjo po savaitės grįžti ilgesniam laikui, todėl nusprendė, kad tiek pralaukus, dar savaitė nieko nebepakeis. Jautė beprotišką palengvėjimą, norėjo tik vieno: nieko nebegalvoti ir būti pagaliau laiminga. Per daug laiko buvo praradusi. Su ta mintimi pasinėrė į sapną. ♦

~ 26 dalis ~

Pavasaris atkeliavo neįprastai anksti, saulė švietė glamonėdama bundančius medžius ir nepailsdama šildė šilumos išsiilgusį Emos kūną. Pirmadienio rytą, nusprendusi pasiimti laisvą dieną, mėgaudamasi žvelgė, kaip dukra bando pati apsirengti – merginos ruošėsi eiti į miestą apsipirkti. Emos mergytė taip greitai augo, jai buvo jau beveik treji metai ir su kiekviena diena Kornelijos veide vis stipriau ryškėjo tėvo bruožai. Išsitiesinusi plaukus, Ema apsilvilko lengvai krentančią žydrą suknelę. Vis rečiau išeidavo į miestą, todėl dabar nusprendė pasivaikščioti senomis Vilniaus gatvėmis, kurių buvo be galo išsiilgusi. Per tuos metus miestas stipriai pasikeitė, aplinkui augo nauji daugiabučiai, įmantrūs stikliniai biurai. Ema stumdama dukros sportinį vežimą neskubėdamaėjo palei upę. Pakilusi aukštyn, pasuko link savivaldybės, ketindama apsipirkti šalia esančiame prekybos centre. Einant pro savivaldybės pastatą, dukra ant žemės nusviedė kepurę. Ema, pasilenkusi jos paimti, pakėlė akis ir sutiko jauno vyro žvilgsnį, kuris ją paralyžiavo. Jis stovėjo su grupele kostiumais vilkinčių vyrų, rankose laikančių vienkartinius kavos puodelius. Atrodė labiau subrendęs, vilkėjo elegantišką melsvą kostiumą, baltutėlių

marškinių viršutinė saga buvo atsegta, šviesūs plaukai dailiai sušukuoti ant šono. Stebėjo vienas kitą netekę žado. Ema negalėjo patikėti, kad jos demonas vėl įgavo žmogaus pavidalą. Šalia stovintys vyrai pastebėjo pasikeitusią draugo nuotaiką ir kuždėdamiesi sužiuro į merginą. Šviesiaplaukis sutrikęs žengė pro draugus ir sustojo priešais Emą.

– Sveika, ugnine mergaite, aš apie tave dažnai galvoju, – tarė akimis klaidžiodamas Emos veidu.

– O aš tave pamiršau, – bandė suvaldyti šalčio krečiamą kūną.

– Gaila. Mes tada negerai išsiskyrėm, – kalbėjo pakreipęs galvą.

– Pasitrauk nuo manęs, – sušnypštė sukandusi dantis.

Šviesiaplaukis stebėjo Emą kažką galvodamas, bet nepajudėjo iš vietos.

– Negi vis dar pyksti ant manęs?

Mergina stovėjo netekusi žado dėl jo klausimo.

– Dieve, o tu dar gražesnė nei atsimenu, – nors niekada nestokojo moterų dėmesio ir

nesikuklino būti išrankus, tačiau dabar ryte rijo Ema akimis. Nužvelgęs merginą nuo galvos iki kojų, šviesiaplaukis pasisuko į vežimą. – Turi vaiką, vadinasi, ištekėjai?

– Ne tavo reikalas, – tarė tramdydama pyktį.

Šypsodamasis, vyras atsitūpė priešais Korneliją ir akimirksniu suakmenėjo. Ilgai žvelgė į ją vis labiau baldamas ir greitai pašoko, ranka sugniauždamas savo dailiai sušukuotus plaukus. Spoksodamas į vežimą, nervingai sugriebė Emai ranką ir stipriai suspaudė.

– Žiūrėdamas į ją, jaučiuosi tarsi žvelgdamas į savo vaikystės nuotrauką. Ar taip gali būti? Ji mano? Atsakyk, – reikalavo šviesiaplaukis.

– Ji mano, šlykštyne tu! – surikdama išplėšė ranką iš jo gniaužtų.

– Po velnių, nešauk, dar kas nors išgirs, – šviesiaplaukis dairėsi savo draugų, kurie jau buvo nuėję.

– Pasitrauk, nes, dievaži, pradėsiu rékti, – pagrasino Ema.

– Nedrįsk, girdi? – Ema matė, kaip jis bando susivaldyti. – Einam kur nors, pasikalbėsime.

– Tu tikrai nesupranti, kad nežadu su tavimi kalbėti ir išvis nenoriu tavęs matyti?

– Nenori, bet teks. Tu negali vėl imti ir pradingti.

– Stebėk, – Ema pasuko vežimą į priešingą pusę ir karingai nužingsniavo.

– Stok, prašau, sustok, girdi? Aš tavęs neliesiu, tik prašau, neišeik, – sekė iš paskos šviesiaplaukis.

Stipriai gniauždama vežimo rankeną, Ema pakluso.

– Ko tu iš manęs nori? – iškošė žodžius.

– Pasakyk, ar ji mano?

– Ji ne tavo, ji yra mano dukra, o tu esi suknistas prievartautojas ir teisių į nieką neturi.

– Po velnių, aš nenorėjau tavęs nuskriausti, buvau jaunas, kvailas, negali manęs už tai teisti.

– Kokiam pasaulyje tu gyveni, išlepęs šunsnuki? Manai, tik dėl to, kad buvai jaunas ir kvailas, esi nebaudžiamas? Pradink man iš akių ir gyvenk savo iškreiptos realybės pasaulyje.

– Tu supranti, kad taip visko negaliu palikti? Aš turiu teisę žinoti, kad turiu vaiką.

– Tu neturi ir niekada neturėsi jokių teisių! – išrėkusi, nusistūmė vežimą tolyn, palikdama šviesiaplaukį stovėti.

Ėjo, kiek leido suakmenėjusios kojos. Įlipo į troleibusą ir iškėlusį dukrą iš vežimo pasisodino ant kelių. Apkabinusi bučiavo plaukus, virpėdama iš siaubo.

– Mama, tu mane spaudi, – suirzo dukra.

– Atleisk, princese, labai myliu tave, todėl per stipriai apkabinau.

– Aš ir tave myliu, – išsišiepė Kornelija.

Išlipus iš troleibuso, lengviau atsikvėpė matydama savo namus. Pravėrusi buto duris, pasisuko uždaryti ir riktelėjo iš netikėtumo. Tarpduryje stovėjo šviesiaplaukis. Spausdama dukrą prie krūtinės, Ema paėjo porą žingsnių atbula ir bandė sugalvoti, kaip juo atsikratyti. Šviesiaplaukis įjėęs uždarė duris ir iškėlė aukštyn rankas.

– Nebijok, aš nieko nedarysiu, pažadu, elgsiuosi gražiai. Negaliu šitaip visko palikti, tu negali vėl

imti ir pranykti, nežinai, kaip kankinausi, kai išėjai.

– Tu kankinaisi?! Nieko sau, sugriovei man gyvenimą, bet kankinaisi tu? Tu neįtikėtinas, – pasipiktino mergina.

– Prašau, nebepyk, aš tik noriu pažinti mergytę, – ramiai kalbėjo šviesiaplaukis. – Ugnine mergaite, kuo tu vardu?

Ema tylėjo sukandusi dantis, beviltiškai pyko ant tėvų, kad išėjo būtent tada, kai jų labiausiai reikia, nors paprastai iš čia jų neįmanoma iškrapštyti.

– Mano vardas Dovydas. Kuo mergaitė vardu? – paklausė laikydamasis atstumo.

Ema akimirką tylėjo, bandydama prisijaukinti savo demono vardą.

– Aš – Ema, mano dukros vardas – Kornelija, o tau jau laikas nešdintis, – apsisukusi nuėjo į virtuvę prie stalčiaus, kur gulėjo peiliai.

Dovydas, susikišęs rankas į kišenes, atsekė iš paskos ir atsirėmė į stalą. Apsidairė aplinkui ir vėl įsistebeilijo į Emą su dukra. Kornelija nepatikliai žvilgčiodama į svečią, pradėjo muistytis ant rankų.

– Mažute, gal nori pažaisti? Nori, įjungsiu filmukus?

Kornelija linktelėjo galvą, vis dar žiūrėdama į vyrą.

Ema nunešė dukrą į svetainę, kur buvo sudėlioti jos žaislai. Drebančia ranka sugraibė pultelyje įjungimo mygtuką ir surado filmukų kanalą. Dovydas, stovėdamas tarpduryje, stebėjo jas. Praėjusi pro šalį, su siaubu klausydama žingsnių už nugaros, Ema grįžo atgal į virtuvę ir ranka įsitvėrė stalčiaus rankenos. Dovydas ištiesė ranką ir pirštais atsargiai suėmė plaukų sruogą.

– Aš niekaip negaliu išmesti tavęs iš galvos, ugnine mergaite. Ema... – tarė atvirai žvelgdamas.

– Neliesk manęs, – sušnypštė stingdama iš siaubo.

– Nebijok manęs, Ema, aš nieko nedarysiu, ko tu nenorėsi. Tiesiog negaliu patikėti, kad vėl tave matau.

– Sužinojai, ką norėjai, dabar nešdinkis.

– Man tiek negana, – šyptelėjo Dovydas. – Žinai, aš galvojau apie tai, kad tu galėjai pastoti, nes

aš tada nepajėgiau sustoti. Tu mane varei iš proto, dar niekada nebuvo taip pametęs galvos, kad pamirščiau apsisaugoti, – nusijuokė vyras.

– Nutilk, nenoriu nieko girdėti. Išėik, – Ema jautėsi bejėgė, siaubingai bijojo, nes prisiminimai smogė visu stiprumu.

– Nustok šiauštis, širdele, dabar, kai žinau, kad turiu vaiką, negaliu imti ir apsimesti, kad nieko nėra.

– Tu neturi nieko, ji mano, girdi?

– Nieko panašaus, – šyptelėjo Dovydas. – Ji mūsų, – tarė įdėmiai stebėdamas Emą. – Hmm, keista, jei taip manęs nekenti, kodėl nepasidarei abortu?

– Todėl, kad nesu toks demonas kaip tu, – atkirto su panieka.

– Po velnių, Ema, kada pagaliau suprasi, kad aš nenorėjau tavęs nuskriausti. Pats nė nenumaniau, kad viskas taip pasisuks. Tu man velniškai susukai protą, norėjau tave turėti.

– Todėl nusprendei imtis prievartos?

– Tikrai taip manai? – paklausė grėsmingai. – Atleisk, širdele, bet tu išdarinėjai tokius dalykus, kad ir šventasis nebūtų atlaikęs. Nedariau nieko, ko tu nenorėjai. Pati manęs geidei.

– Aš beveik nieko neatsimenu, buvau apsvaigusi nuo narkotikų. Kaip tu gali taip lengvabūdiškai kalbėti, esi siaubingas žmogus, – baisėjosi Ema.

– Aš pats buvau apsvaigęs. Be to, tu per daug tai sureikšminai, jei nieko neatsimeni, tai galvok, kad nieko ir neįvyko, – nukirto vyras.

Ema žvelgė į jį kaip į beprotį, klausė jo žodžių ir susimąstė, ar šitas žmogus iš viso turi jausmus. Dovydas žengė žingsnį dar arčiau, palikdamas tik mažą tarpelį tarp kūnų, taip priversdamas Emą instinktyviai žengti žingsnį atgal.

– Ema, nebėk nuo manęs, nes man tada kyla noras tave gaudyti, – šyptelėjo vyras.

– Tu nesveikas, – sušnypštė mergina.

– Nurimk, širdele, aš nesu pabaisa, nors tokiu mane laikai. Išeinu, bet sugrįšiu. Noriu susipažinti su mergaite, ji tokia panaši į mane, žiauriai keista, lyg žiūrėčiau į veidrodį, – šypsojosi Dovydas.

– Nešdinkis, – Ema drebėjo iš baimės ir pykčio.

Dovydas apkabino merginą, kuri iš siaubo sustingo, liovėsi net kvėpavusi.

– Mes galėtume viską pradėti iš naujo, pažadu, elgsiuosi gražiai, – pakuždėjo į ausį ir pabučiavo plaukus. Greitai atsitraukęs, išėjo.

Ema girdėjo, kaip užsidaro durys. Greitai nubėgo į svetainę. Emos dukrytė, atsisėdusi ant kilimo, ramiai žiūrėjo filmukus. Išgirdusi mamą, atsisuko ir plačiai nusišypsojo. Ema žvelgė į mažą veidelį, tokį panašų į tėvo ir nepajuto, kaip skruostais pradėjo risti ašaros. Skubiai užrakinusi duris susmuko ant žemės, bandydama numaldyti raudą. Taip sėdėjo, kol pajuto, kaip Kornelija prisispaudžia jai prie galvos. Krūptelėjo pamačiusi safyro akis, bet išgirdusi dukros balsą, prispaudė ją prie širdies, meldama Dievo suteikti jėgų, kad nepalūžtų. ◇

~ 27 dalis ~

Ema nenumanė, kaip toliau elgtis, demonas žinojo, kur ji gyvena, ir bet kada galėjo ateiti. Matas turėjo grįžti tik po savaitės, tačiau Ema nežinojo, ar pajėgtų jam pasipasakoti. Bijojo, kad jis prisidarys bėdų. Nusprendė tą savaitę, kol nebus Mato, dukrą palikti senelių priežiūrai. Jie, žinoma, neprieštaravo, beprotiškai mylėjo savo vienintelę anūkę. Pirmas dvi paras Ema negalėjo sumerkti akių, vis galvojo, kada jis pasirodys. Net menkiausias garsas priversdavo širdį plakti tankiau. Skaičiavo valandas, kada ateis savaitgalis, beviltiškai laukė Mato, žinojo, kad kai jis grįš, tada bus saugi. Laukė, kada galės pasakyti, kad jį besąlygiškai myli ir geidžia būti su juo. Tik ši mintis neleido pasiduoti baimei. Nebepakeldama nerimo ir įkyrių minčių, mergina, nuslinko į virtuvę. Iš spintelės išsitraukė giliai paslėptą tekilos butelį ir pripildė puodelį. Skystis nudegino gerkle, Ema kelis kartus giliai įkvėpė. Korneliją paliko nakvoti pas tėvus, todėl nusprendė atsipalaiduoti, nebežinojo, kaip kitaip nutildyti savo nerimstantį protą. Šįkart siurbtelėjo didelį gurkšnį tekilos ir springdama šiaip ne taip nurijo. Jausdama, kaip lengvas svaigulys nuvilnija per galvą, įjungė televizoriuje interneto naršyklę ir vargais negalais surado

mėgstamos grupės dainą. Nuskambėjus pirmiems *Demons* dainos akordams, eidama prie stalo, susverdėjo, jautėsi visiškai apgirtusi. Buvo siaubingai išvargusi, ne tik nuo miego trūkumo, bet ir nuo šiurpinančių minčių, kurios ją visą laiką persekiojo. Emos baisiausias demonas, turėjo ne tik žmogaus pavidalą, bet ir vardą. „Mano vardas Dovydas“, – galvoje nuolatos skambėjo jo balsas. Sverdėdama nuslinko į svetainę, eidama per kilimą, užkliuvo už Kornelijos medinių kaladėlių ir suklupo. Klūpėjo rankomis įsiremusi į grindis ir pratrūko juoktis, nesuprato, kodėl juokėsi, bet negalėjo liautis. Pailsusi, išsitiesė ant kilimo ir įsispoksojo į persikinį šviestuvą. Girdėjo, kaip suskambo durų skambutis, bet neturėjo jėgų atsikelti. Gulėjo nejudėdama ir klausė, kaip kažkas įnirtingai beldžia į duris. Jautėsi lyg sapnuotą. Sunkiai atsikėlus prislinko prie durų ir nieko negalvodama atrakino. Žvelgė į Dovydą, kuris tingiai šypsodamasis, laukė.

– Sveika, Ema, ar galiu užėiti? – ramiai paklausė Dovydas.

– Jei pasakysiu, kad negali, ar tai tave sulaikys?
– paklausė sunkiai dėliodama mintis.

– Galbūt, bet greičiausiai, kad ne, – šyptelėjo įeidamas į vidų.

– Kaip tu man atsibodai, – abejingai numojo ranka.

– Aš ką tik atėjau, širdele, negalėjau taip greitai atsibosti.

Nepakęsdama jo puikios nuotaikos, paliko jį stovėti ir patraukė į virtuvę. Dovydas sekė iš paskos.

– Ką nors šventi, ugnine mergaite? – paėmęs į rankas butelį, apžiūrinėjo etiketę.

– Tai aišku, kad švenčiu, tavo būsimas mirties metines, – atsakė atverdama stalčių.

– O tu tikrai manęs nekenti, širdele? – linksminosi vyras.

– Tu klysti, aš tave tiesiog dievinu, – išsiėmė didžiausią peilį.

Dovydas juokdamasis įsipylė tekilos ir ištuštino puodelį. Vėl pripildė gėrimo ir ištiesė merginai.

– Išgersi su manimi?

– Ačiū, šūdžiau, kartą jau išgėriau.

– Bet šį kartą geriam tavo gėrimą, jame nėra nieko, išskyrus metilo alkoholį, – vis dar laikė ištiestą indą.

Ilgai negalvodama, Ema gurkštelėjo aitraus gėrimo ir atidavė Dovydui. Jis, nieko nelaukęs, likusį skystį susivertė į burną.

Nužvelgęs peilį Emos rankoje, plačiai išsišiepė.

– Ruošiesi mane nudėti, širdele?

– Koks tu nuovokus, – jautė, kaip svaigsta galva, ir sutrikimą pakeičia ryžtas.

Neslėpdamas erzinančios šypsenos, vyras paglostė jai skruostą.

– Padėk peilį, širdele, susižeisi, – ramiai tarė Dovydas.

– Manai, aš to nepadarysiu? – grėsmingai iškėlė peilį.

– Ema, ar Kornelija namuose? – ramiai paklausė.

Nesusivokdama apsidairė aplinkui: visiškai buvo pamiršusi dukrą, prireikė kelių akimirkų, kad prisimintų, jog ji saugi tėvų namuose. Dovydui to užteko nukreipti dėmesį, sugriebė riešą ir ištraukė peilį iš rankos. Nepaleisdamas, įmetė jį atgal į stalčių ir prisitraukė merginą. Ema stovėjo prispaudusi galvą prie krūtinės,

uosdama citrusinių vaisių ir medienos kvapą, kurį tiek metų bandė pamiršti.

– Atleisk, širdele, aš šiandien nenusiteikęs mirti,
– bučiniais nubėrė plaukus. – Pasiilgau tavęs.

Kiek leido jėgos, Ema pastūmė vyrą ir užsimojo kumščiu taikydamosi į pilvą. Smūgis tikslo nepasiekė, jos ranka liko Dovydo delne. Ištrūkusi, pasileido bėgti. Įpuolusi į miegamąjį, suklupo. Dovydas, lengvai pakėlęs merginą, pasodino ant lovos ir pats klestelėjo šalia.

– Nebėk, aš juk sakiau, kad man kyla noras tave gaudyti, – šypsojosi vyras.

Ryžtą pakeitė abejingumas, Ema jautėsi įspeista į kampą, netekusi jėgų krito atbula ant lovos, nuo alkoholio svaigo galva. Jautė, kaip šlaunimi slysta Dovydo ranka, jis palenkė galvą prie pilvo ir bučiuodamas slinko aukštyn. Prigludęs prie merginos, atsargiai pabučiavo lūpas ir atsitraukė.

– Ema, aš norėčiau viską pradėti iš naujo, ypač dabar, kai turime dukrą. Ar pajėgsi man kada nors atleisti? – laukdamas atsakymo, pirštų galais paglostė išbalusį skruostą.

Mergina spoksojo į veidą, tokį pažįstamą, kasdien jį matė žiūrėdama į dukrą. Perbraukė

pirštu per skruostą, negalėdama atsistebėti safyrų mėlynumo akimis, tokiomis pat kaip Kornelijos. Tarsi piešdama, apvedė veido kontūrus ir panardino pirštus į plaukus.

Savaip supratęs jos veiksma, vyras pripuolė prie lūpų ir godžiai bučiavo. Nejausdamas pasipriešinimo, skubiai sagstėsi marškinių sagas. Netikėtai suskambo ant lovos gulėjęs telefonas, kuris privertė abu krūptelėti. Dovydas atsitraukė dairydamasis, iš kur sklinda garsas. Ema nedvejodama čiupo telefoną ir, išvydusi brolio nuotrauką, pravirko. Nekentė savęs, kad ir vėl susimovė.

– Atsiliepk, Ema, – pakuždėjo bučiuodamas ausį.

Nuspaudusi atsiliepimo mygtuką, priglaudė telefoną prie ausies.

– Ema, girdi? – kalbėjo brolis. – Kodėl nekalbi?

– Girdžiu tave, Elijau, – tarė prikimusiu balsu.

– Kaip tu laikaisi, maže? Mes su Matu ką tik grįžom iš boulingo. Galvojam, ką Kornelijai parvežti, Matas prašė tavęs paklausti, – linksmi kalbėjo Elisas.

– Nieko, – sukuždėjo Ema stebėdama, kaip Dovydas nusivelka marškinius.

– Ema, kas negerai? – sunerimo brolis.

– Nieko, Elijau, – sušnabždėjo virpančiu balsu, – labai jūsų pasiilgau.

– Ema, įjunk kamerą, noriu tave pamatyti, – pareikalavo.

Patraukusi nuo ausies telefoną, palietė kameros simbolį. Į ją žvelgė susirūpinę Elijas su Matu.

– Saldžioji, kas tau nutiko, verkei? – sunerimo Matas.

Matydama juos, neišlaikiusi sukūkčiojo.

– Ema, kalbėk, kas yra?! – sušuko brolis.

– Man labai jūsų reikia, – vos pajėgė ištarti žodžius. – Elijau, – tarė krečiama panikos drebulio. – Mano demonas sugrižo, – tai tarusi, atsuko telefoną į Dovydą.

Stojo tyla. Netrukus pasigirdo brolio ir Mato riksmas, Ema negalėjo suprasti, ką jie bando pasakyti, tik girdėjo atskirus žodžius. Dovydas akimirksniu čiupo iš Emos telefoną ir sviedė į sieną.

– Kokį velnią čia darai?! – suriaumojo sutrikęs.

Suėmė merginą už rankų ir pastatė ant kojų. Ema negalėjo pakęsti tos minties, kad brolis su Matu kraustosi iš proto būdami toli ir negalėdami nieko padaryti. Sukilo siaubingas pyktis, pradėjo priešintis bandydama ištraukti rankas, bet Dovydas dar stipriau jas sugniaužė. Supratusi, kad nesugebės pasipriešinti, kiek leido jėgos pradėjo klykti. Dovydas, nustėręs žiūrėjo į Emą ir, stipriai pastūmęs, pargriovė ant lovos. Apžergęs merginą, ranka užspaudė burną.

– Ar visai išprotėjai, kodėl šauki, nutilk. Girdi? Aš nieko tau nedarysiu, nustok žviogti kaip pamišėlė. Ema, klausyk, aš patrauksiu ranką, jei nerėksi, supratai? – tai pasakęs, šiek tiek palaukė ir lėtai patraukė ranką.

– Išėik, – maldavo Ema.

– Aš ką tik atėjau, ir taip ilgai norėjau tave sutikti.

– Mano brolis ką nors tikrai pakvietė, jei nori, lauk, – tarė netekusi vilties.

Ilgiau įkalbinėti nereikėjo, Dovydas pastatė merginą ant grindų ir reikliai prisispaudė prie lūpų, dar akimirką palūkuriavo ir pradingo,

pažadėjęs sugrįžti. Drebėdama nuo patirto šoko, Ema susirangė ant lovos ir prisitraukusi kojas prie krūtinės, stipriai apkabino. Nesuvokė, kiek taip gulėjo, kai išgirdo tėtį, šaukiantį ją vardu. Siaubo kupinomis akimis įlėkė į kambarį ir nustėro. Žvilgsnis klaidžiojo tai į dukrą, tai į numestą telefoną. Priėjęs, atsargiai atsisėdo šalia ir apkabino.

– Dukra, ar tau viskas gerai? Tave kas nors sužeidė? – atsargiai klausinėjo.

– Man nieko nenutiko, atleisk, kad išgąsdinau, – sunkiai tarė žodžius.

Į kambarį įpuolė du policijos pareigūnai. Tėtis priėjo prie jų bandydamas nupasakoti situaciją, bent tiek, kiek žinojo iš sūnaus. Ema jautėsi siaubingai, bandė susitvardyti ir sugalvoti, ką sakyti pareigūnams, kad jie greičiau išsinešdintų. Žinojo, kad nesunkiai jų atsikratys, bet nenumanė, kaip įtikinti tėtį, kad nieko neįvyko. Pavargo nuolatos kartoti tą patį, bet nesiliovė. Tėtis sėdėjo priešais dukrą ant fotelio ir parėmęs ranka galvą, klausė jos atsakymų.

– Ar jūs manęs negirdite, ką jums sakau, nieko man nenutiko, aš tik pasakiau savo vaikinui, kad jį palieku, jis įsiūto ir sviedė į sieną mano telefoną. Viskas – istorijos pabaiga. Ar galima jau baigti? – maldavo Ema.

– Bet jūsų brolis teigė, kad po smūgio, kurį, kaip dabar suprantu, sukėlė į sieną atsitrenkęs telefonas, jūs šaukėte ir prieš tai kažką minėjot, kad jis sugrižo, – nepasidavė jaunutė policijos pareigūnė.

Ema susigriebė už galvos, sužinojusi, kad Elisas girdėjo, kaip ji šaukia, siaubas suėmė pagalvojus, ką jis tada turėjo išgyventi, nebegalėjo sulaikyti raudos. Pajutusi guodžiančią ranką ant peties, sustingo. Suprato, kad jei ir toliau taip reaguos nebesugebės jų įtikinti, kad nieko neįvyko. Trūkšmingai įkvėpusi pabandė susivaldyti.

– Atleiskite, aš tikrai kraustausi iš proto, priverčiau brolių bereikalingai nerimauti, – bandė paaiškinti, kodėl verkia. – Aš išsigandau, kai jis metė telefoną, bet tik tiek. Jis man nieko nepadarė, tikrai. Buvau nusiminusi ir apgirtusi, neatsimenu, ką broliui sakiau, viskas dėl streso. Labai bijojau pasakyti vaikinui, kad noriu skirtis, todėl negaliu paaiškinti, kodėl taip pasakiau, – nusišluostė tėčio paduota servetėle sudrėkusius skruostus.

– Kuo jis vardu, Ema? – netikėtai paklausė tėtis.

Ema suprato, kad tėtis netiki nė vienu jos žodžiu, niekada nebuvo gera melagė.

Nusprendė bent iš dalies pasakyti tiesą, vildamasi įtikinti iki šiol vykusiu spektakliu.

– Jo vardas Dovydas, – tarė ištiesindama pečius.

– Kodėl aš jo nežinau, Ema? – alkūnėmis į kelius pasirėmė tėtis.

– Nes aš nenorėjau, kad žinotum.

– Kiek laiko jį pažįsti? – nesiliovė kamantinėti.

– Beveik tiek pat metų, kiek gyvenu Vilniuje, – įtampa darėsi nebepakeliama.

– Elijas jį pažįsta? – nepasidavė tėtis.

Ema tylėjo. Svarstė, kiek dar gali pasakyti, kad viskas neišaiškėtų, matė, kad jis nusiteikęs sužinoti viską.

– Ema, ar Elijas jį pažįsta? – pakartojo tėtis.

– Teoriškai taip, bet nėra jo matęs, – tarė vis labiau mintyse panikuodama. – Tėti, prašau, liaukis, aš nebenoriu apie tai kalbėti. Jūs mane visi kamantinėjate, lyg būčiau kokia nusikaltėlė, aš nežinojau, kad Dovydas taip sureaguos. Pati kvailai pasielgiau išgąsdindama Eliją. Dieve mano, jis tikriausiai kraustosi iš proto, turiu jam

paskambinti, – vėl pravirko nebepajėgdama daugiau meluoti.

Tėtis atsisėdo šalia dukros ir ramindamas, apkabino pečius.

– Ema, ar tikrai nerašysi pareiškimo? – paklausė pareigūnė, žvelgdama užjaučiamai.

– Nerašysiu. Neturiu dėl ko, – tarė bandydama susitvardyti.

Jaunoji pareigūnė pažvelgė į merginą, lyg ši būtų smurtautoją ginanti pamišėlė. Ema matė, kad nepatikėjo nė vienu jos žodžiu. Priėjusi arčiau, atsitūpė prieš Emą ir įbruko į rankas popierėlį.

– Jei persigalvosi, paskambink, čia mano numeris. Ema, nereikia nieko bijoti, tik silpni ir bailūs žmonės griebiasi smurto, todėl negalima jiems pasiduoti. – Tai pasakiusi, atsisveikino ir abu su kolega patraukė link durų.

Ema, žvelgdama į popierėlį savo delne, trūkšmingai įkvėpė ir, perlenkusi jį per pusę, numetė ant spintelės.

– Dukra, paskambink broliui, tokio susijaudinusio jo dar gyvenime negirdėjau. Jis visiškai pakvaišo, negalėjau suprasti, ką nori

pasakyti, šaukė kaip pamišėlis, kad bėgčiau pas tave. Tai gerai, kad Matas viską paaiškino.

Drebančia ranka paėmė iš tėčio telefoną ir surinko Elijaus numerį. Išgirdo moters balsą kalbantį angliškai, telefonas buvo išjungtas. Surinko Mato numerį, jo telefonas taip pat buvo ne ryšio zonoje.

– Jų telefonai išjungti, tėti, – tarė išsigandusi.

– Vadinasi jie jau lėktuve.

– Ką?! Kodėl? Jie turėjo grįžti tik po trijų dienų.

– Ema, tu mirtinai visus išgąsdinai, nesuprantu, kodėl dabar stebiesi, kad brolis pas tave atskrenda. Po galais, dukra, pažįstu tave kaip nuluptą, matau, kad kai išvažiavai į Vilnių, tau kažkas atsitiko. Lig šiol tylėjau, nes mačiau, kad su broliu esat kaip sąmokslininkai, viską vienas kitam pasisakot, nenorėjau kamantinėti, bet daugiau taip negali tęstis. Ema, klok tiesą, – reikalavo tėtis.

– Nėra jokios tiesos. Neturiu ko tau pasakyti, – tarė žvelgdama į grindis.

– Ema, kas tas Dovydas? Ir kas per nesąmonė su Kornelijos tėvu? Pabėrėt motinai kažkokios neaiškos istorijos nuotrupas, bet aš netikiu nei

vienu jūsų pasakytu žodžiu. Tai jis mano anūkės tėvas?

– Tėti, būk geras, nereikia. Aš nesakau ne šiaip sau, nenoriu, girdi mane, ne-no-riu, kad žinotum, – kalbėjo vis labiau prarasdama savitvardą.

– Bet aš privalau žinoti! – sušuko tėtis.

– Tėti, kai išėjau iš namų, tu nieko nebeprivalai, tai mano gyvenimas. Tiesa tave tik įskaudins, todėl prašau, eik namo pas mamą ir Korneliją, aš noriu pailsėti, nes kitaip išprotėsiu, jei dar mane kamantinėsi.

Tėtis netikėtai apkabino dukrą ir stipriai suspaudė glėbyje, jau daug metų to nebuvo daręs.

– Vaike, tu visada buvai mano mylimiausia mergytė, negaliu pakęsti minties, kad tave kažkas įskaudino. Jei negali man pasakyti nieko, tai nesakyk, bet jei persigalvosi, aš išklausysiu. Žinau, kaip myli brolių, todėl bent jam pasakyk, kas tau neduoda ramybės. Negali visko viena laikyti širdy, taip negalima, dukra. Dabar eik, pailsėk, aš pabūsiu svetainėje, pažiūrėsiu televizorių, kol vaikai atvažiuos.

– Ačiū, tėti, myliu tave, – tarė glausdamasi prie krūtinės.

– Aš ir tave myliu. Dabar bėk į lovą, man reikia paskambinti mamai, ji nerimauja.

Nuslinkusi į miegamąjį, Ema krito į lovą ir su visais drabužiais palindo po antklode.

Siaubingai pyko, nebenorėjo, nebegalėjo daugiau bijoti ir būti auka. Troško keršto, tik nežinojo, ko turi imtis. Gulėjo ir svarstė, kaip galėtų įskaudinti žmogų, kuris neturi jausmų. Į galvą atėjo beprotiška mintis. Svarstė, kaip nieko nejaučiantį žmogų priversti jausti.

Išvargusi, užmerkė akis ir laukė, kol sapnas ją pasikvies, bet jis nesirodė. Taip išgulėjo ilgą laiką. Atsisėdusi matė pro durų tarpą šviesą, tėtis tikriausiai vis dar buvo svetainėje. Vėl atsigulė ir nosisuko į langą, girdėjo svetainėje šurmį. Prasivėrus durims, išgirdo iki skausmo mielą balsą.

– Einu namo, – sukuždėjo Matas.

Ema jau norėjo pulti jį vytis, bet suprato, kad teks pasiaiškinti, todėl liko gulėti, išgirdusi tylius žingsnius, vaidino miegančią. Suprato, kad priešais ją kažkas atsitūpia, pajuto ant savo veido šiltą kvėpavimą. Prie smilkinio prigludo švelnios lūpos ir ilgai neatsitraukė, užuodė Mato kvapą, žinojo, kad tai jis. Girdėjo, kaip jis

atsitraukė, ir Ema skausmingai palydėjo uždaromų durų garsą. Po akimirkos vėl išgirdo žingsnius, juto, kaip kažkas palenda po antklode ir prisiglaudęs apkabina. Apsivertusi išvydo su nerimu žvelgiančias brolio akis. Nebyliai prisišliejo prie jo, apkabino ir pagaliau, po siaubingai ilgos ir kankinančios savaitės, ramiai atsikvėpė. Gulėjo nepratardami nė žodžio, kol neišaušo. Ema manė, kad jis užmigo ir lėtai atsitraukė pažiūrėti. Brolis buvo atsimerkęs, po galva pasikišęs alkūnę, stebėjo ją.

– Labas, maže, tu vos manęs nepribaigei, – tarė ramiai.

– Žinau, atleisk, broli, aš nesuprantu, kas man pasidarė, neturėjau taip elgtis, – bandė teisintis.

– Šš, maže. Tu pamiršai, kad su manimi kalbi, jokio melo, girdi?

Ema žvelgė į nefritines brolio akis, suprasdama, kad elgiasi kvailai, visai susipainiojo.

– Maže, pasakyk, ar tau ką nors padarė? – matė siaubingą įtampą brolio veide.

– Ne, manęs šįkart nenusukriaudė, tik labai išgąsdino, – sukuždėjo matydama, kaip jo

veidas palengva atsipalaiduoja.

– Aš kalbėjau su tėčiu, jis man sakė, kad pasakojai apie kažkokį Dovydą, buvusį tavo vaikiną ir kad aš apie jį žinau, – laukė paaiškinimo brolis.

– Melavau. Taip sakiau, kad policininkai išeitų ir kad tėtis mažiau kamantinėtų.

– Aš ne tą noriu sužinoti, maže. Čia buvo jis?

– Taip, – nedrįso daugiau aiškinti.

– Bet kaip? Kaip jis tave surado? – stipriai sukando dantis Elijas.

– Aš jį sutikau mieste, kai su Kornelija išėjom pasivaikščioti. Jis pamatė mano dukrą ir suprato, kad čia jo vaikas.

– Kaip jis galėjo suprasti? – nusistebėjo Elijas.

Ema tylėjo, bijodama garsiai ištarti tiesą.

– Ema? Kaip? – kuždėjo brolis.

– Nes ji beprotiškai panaši į jį, – sušnabždėjo žiūrėdama broliui į krūtinę.

– Po velnių, Ema, bet tu man sakei, kad ji į nieką nepanaši, – įsikniaubė veidu sesei į

plaukus.

– Nepyk, prašau, aš nenorėjau, kad imtum jos nekęsti.

– Aš negalėčiau, Ema, – kuždėjo brolis.

– Taip kalbi dabar, kai pamilai mano mergytę, bet būtum matęs savo veidą Kornelijai gimus. Aš pati ilgai bandžiau save įtikinti, kad ji mano, tik mano, bet kai pažiūrėdavau į ją, kaskart suimdavo siaubas. Jaučiausi taip, lyg praeities šmėkla mane persekiotų. Kai vėl ją sutikau, paprašiau tėvų, kad prižiūrėtų dukrą, kol jūs grįšit, kad ji būtų saugi, – vis tyliau kalbėjo Ema. – Bet tiesa ta, kad siaubingai bijau žiūrėti į ją, Dieve, aš jaučiuosi beviltiška.

Brolis atsisėdo lovoje ir prisitraukė Ema prie savęs, ramindamas glostė sėsei galvą.

– Ema, tu supranti, kad nebegali jo slėpti. Turi man pasakyti, kur jį rasti. Nepriimsiu neigiamo atsakymo, vis tiek jį rasiu, su tavo pagalba ar be.

– Aš tau pasakysiu, pažadu, bet duok man savaitę.

– Kurių galų tau savaitė, sakyk dabar, – pasipiktino Elijas.

– Aš privalau kai ką padaryti ir sužinoti daugiau apie jį, kad galėčiau tuo pasinaudoti, – bandė paaiškinti.

– Ką tu sugalvojai? Tikriausiai išprotėjai, jei manai, kad leisiu tau su juo susitikti. Nebent tik kartu su manimi, kad galėčiau jį užmušti, – širdo Elijas.

– Nebenusikalbėk, negali susigadinti sau gyvenimo dėl jo. Jis eina aukštas pareigas, yra nuo vaikystės išlepus, pinigais pertekęs mėslo gabalas. Jei tu jį sužeiši, jis pasistengs su tavim susidoroti. Aš negaliu to leisti.

– Ema, neišsisukinėk, pažadėjai man pasakyti, kas jis, – nukirto brolis.

– Pasakysiu, bet prašau, palauk, tik vieną savaitę.

– Po galais, Ema, tu mane žudai. Nesuprantu tavo elgesio, – Elijas giliai atsiduso. – Gerai, mažė, duodu tau vieną savaitę, bet aš tave stebėsiu, jei negalėsiu, Matas bus su tavim.

– Ar tu jam pasakei apie jį? – baikščiai paklausė.

– Kam? Matui?

– Taip, – su nerimu laukė atsakymo.

– Nemanau. Kai kalbėjau su tėčiu, supratau, kad kalba apie jį... Nežinau, ar Matas girdėjo, jis kaip paskutinis kvailys stovėjo prie tavo durų ir nedrįso įeiti.

Tai išgirdus, Emai širdį užliejo maloni šiluma, beprotiškai jo ilgėjosi, laukė, kada jis ateis. Jausdama palengvėjimą, kad Matas apie Dovydą nežino, atsigulė.

– Nesakyk jam, gerai? – paprašė Ema.

– Nesuprantu, kodėl slepi tą šūdo gabalą, Ema.

– Neslepiu, pažadėjau tau pasakyti, bet nenoriu, kad Matas žinotų, jis ir taip manimi per daug rūpinasi, nežinau, kaip tave sulaikyti, todėl nenoriu, kad dar ir jis prisidarytų bėdų.

Elijas giliai atsiduso, sudribęs lovoje, pasivertė ant šono, kad galėtų matyti sesers akis.

– Hmm, dėl Mato tai seniai noriu paklausti, – žvelgė įtariai.

– Ko? – Ema negalėjo suprasti, ką reiškia staiga pasikeitusi brolio nuotaika.

– Ar tarp jūsų su Matu kas nors vyksta?

– Būk geras, tik nepradėk moralizuoti, aš jau didelė mergaitė, galiu daryti, ką noriu, – atsitraukė nuo brolio ir, pasivertusi ant nugaros, susinėrė rankas ant krūtinės.

– Cha cha cha, – nusikvatojo brolis. – Sakai, didelė mergaitė, bet dabar atrodai, kaip prigauta mokinukė, kuri vogė saldinius.

– Eik tu žinai kur, Elijau, – bandė sutramdyti šypseną.

– Aš nesiruošiu tau moralizuoti, nežinau, kas tarp jūsų vyksta, bet matau, koks Matas pasidarė išsiblaškęs, nuolat apie tave kalba, kai paklausiau to paties klausimo, tai jis man, kaip ir tu, liepė užsičiaupti. Atrodė toks pat prasikaltęs, kaip tu dabar, – vėl nusikvatojo brolis.

– Džiaugiuosi, kad tau linksma, – pavartė akis rodydama nepasitenkinimą.

– Maže, nepyk, turėjau to paklausti, nes nesuprantu, kas darosi. Elgiatės lyg būtumėte įsimylėję, bet Matas jau kurį laiką vėl susitikinėja su Izabele, – įdėmiai stebėjo Emą.

Tai išgirdus, Emos kūną sukaustė šaltis.

– Aš viską sutvarkysiu, pagaliau žinau, ko noriu, todėl teks Matui iš galvos išmušti tą kalę, – jautėsi karingai nusiteikusi.

Elijas kvatodamasis ranka pašiaušė seseriai plaukus.

– Žiūriu, esi rimtai nusiteikusi, – vis dar juokėsi brolis.

– Tu net neįsivaizduoji, kaip rimtai, – išsišiepė Ema. – Dabar tu man pasakyk, kas vyksta tarp jūsų su Olena? – paklausė norėdama nukreipti dėmesį nuo Mato.

– Kitas klausimas, – šyptelėjo brolis.

– Neišsisukinėk, man irgi smalsu, kur link einat?

– Link lovos, jei taip įdomu, – tarė nerūpestingai.

Ema nepajuto, kaip pratrūko kvatotis, gaudydama kvapą susiėmė už pilvo. Elijas žvelgė į sesę plačiai šypsodamasis.

– Tik nenumirk iš juoko, maže. Aš bent sakau tiesą, neišsisukinėju kaip tu.

– Aš maniau, kad tu surimtėjai, bet tu nepataisomas, broli. Jau beveik patikėjau, kad

jūs rimtai patinkat vienas kitam.

– Ji man labai patinka. Tai tiek.

Ilgai taip šnekėjo, visiškai praradę laiko nuovoką. Elijas pasakojo, kad apsisprendė grįžti gyventi į Lietuvą. Drauge kūrė planus, juokėsi, Ema verkė. Vėl buvo gera ir saugu, mergina visai užsimiršo, kas jos laukia netolimoje ateityje. ◇

~ 28 dalis ~

Ema sunkiai pramerkė akis, už lango vėl buvo tamsu. Iš virtuvės užuodė atsklindantį kepanų mėšos kvapą. Giliai įkvėpė ir pajuto, kad yra siaubingai alkana. Kelias dienas beveik nieko nevalgė. Tik dabar į galvą atėjo mintis, kad ji nebuvo darbe. Puolė ieškoti telefono, čiupinėjo spintelę, ant kurios jį paprastai palikdavo, bet prisiminė, kad telefonas sudaužytas.

– Na ir šūdas, – tarė garsiai.

– Ko ieškai, Ema? – už nugaros pasigirdo balsas.

Mergina aiktėlėjo iš netikėtumo ir vos nenuvirto nuo lovos. Kažkas vikriai nutvėrė ją už megztinio ir prisitraukė prie savęs. Ema žiūrėjo Matui į veidą, o širdis iš išgąščio daužėsi kaip pašėlus.

– Tu mirtinai mane išgąsdinai, – tarė nė kiek nepykdama.

– Dabar gal bent truputį suprasi, kaip aš vakar jaučiausi? – Mato veide nesimatė net menkiausios šypsenos pėdsako.

– Atsiprašau, aš pasielgiau bjauriai. Nenorėjau jūsų išgąsdinti, – nelaukdama atsakymo, stipriai

apkabino, norėdama numalšinti kankinantį ilgesį.

Matas apglėbė rankomis merginą ir įsikniaubė veidu į kaklą.

– Ema, aš vakar taip išsigandau, kad jei nebūtų reikėję raminti tavo pakvaišusio brolio, dievaži būčiau apsižliumbęs kaip mažas vaikas iš nevilties, kad negaliu nieko padaryti.

Ema liūdnai susijuokė, braukdama pirštų galais mylimam vyrui per nugarą.

– Atsimenu, kaip žliumbei vaikystėje, kai Arminas sugriovė tavo iš „Lego“ detalių pastatytą piramidę.

– Tu bent įsivaizduoji, kiek laiko aš ją stačiau? – liūdnai tarė Matas.

– Aha, pamenu, net manęs nenorėjai prie jos prileisti.

– Nes tu taip pat viską naikindavai, kas pakliūdavo po ranka.

– Tai, kodėl man viską duodavai? – nusistebėjo Ema.

– Nes man patikdavo žiūrėti į tave, kai džiaugdavausi gavus tau patinkantį daiktą.

Ema atsitraukė nuo Mato. Jis atrodė pavargęs, lyg būtų ištisą parą dirbęs. Ema palietė jo veidą, pirštais paglostė skruostą. Matas, giliai atsidusęs, pabučiavo jai delną.

– Ačiū, kad manimi rūpiniesi, Matai, man tai labai svarbu.

– Manai, kad man tavo dėkingumo reikia? – paklausė piktai.

– Nemanau, bet norėjau tai pasakyti, – atsitraukė, pajutusi jo sugedusią nuotaiką.

Matas staiga atsistojo ir, susinėręs pirštus už sprando, nuleido galvą žemyn. Akimirka padelsęs, pažvelgė į merginą.

– Ema, po velnių, kas jis toks? – iškošė pro sukąstus dantis.

– Kas? – nesuprato Ema.

– Su koku šunsnukiu vėl susitikinėji, kad mums reikia belstis iš Anglijos tavęs gelbėti?

– Matai, aš neprašiau, kad gelbėtum, – tarė suirzusi dėl jo tono.

– Atstūmei mane, nes netinku tau, dabar supratau, kodėl, nes tau reikia pavojaus, kuo didesnis pašlemėkas, tuo smagiau, ar ne, Ema?

– Matai, geriau nutilk dabar, kol nepasakei daugiau nei reikia, – įsitempė Ema.

– Žinai, Ema, jaučiuosi tikras asilas, tikėjau, kad mane myli.

– Jei manai, kad tavęs nemyliu, tai bėk pas savo Izabelę pasiguosti, juk ji tai puikiai moka! – nebegalėjo suvaldyti kylančio pykčio.

– Ir eisiu, ji bent neapsimetinėja, kad manęs nori, – tarė grėsmingai.

– Matai, žinai ką? Tu esi tikrų tikriausias asilas! – sušuko Ema.

Vyras akimirką žiūrėjo iš pykčio išplėtęs akis, prisiartino prie Emos ir grubiai suėmęs rankomis jos veidą, pripuolė alkanu bučiniu prie lūpų. Bučiavo šiurkščiai, kaip paskutinį kartą. Taip pat greitai paleido ir išėjo, palikdamas praviras duris.

Ema stovėjo gaudydama orą, suprato, kad vėl kvailai pasielgė. Matas per ilgai laukė, niekas negali tiek laukti. Žengė į svetainę tikėdamasi jį ten rasti, bet jo nebuvo. Išvydo brolių, žaidžiantį

su Kornelija, šalia patogiai ant fotelio susirangiusi sėdėjo Olena, o iš virtuvės sklido tėvų balsai. Neapsakomai gera buvo juos matyti, bet vis dar turėjo viltį, kad Matas kažkur namuose.

– Mama! – sušuko Kornelija ir atbėgusi puolė į glėbį.

– Labas, princese, labai tavęs pasiilgau, – glostė dukros plaukus.

– Kur Matas išlėkė, nespėjau net žodžio pasakyti? – paklausė brolis.

– Jis manęs nekenčia, – Ema braukė išdavikės ašaras, iškritusias prieš jos valią.

– Jis nesugebėtų tavęs nekęsti, mažė. Jis pyksta, bet tai praeis, – nusijuokęs sutaršė sesei plaukus.

– Ateik, mažute, – Olena tiesdama į draugę rankas, tingiai pakilo nuo fotelio.

Ji geriau nei kas kitas suprato į kokį mėšlą įmynė draugė. Olena įsikibo jai į parankę ir priglaudė lūpas prie ausies.

– Tu nustok atsikalbinėti kaip išlepinta merga, eik pagaliau pas jį ir išdulkink, – pakuždėjo į

ausį.

Ema prapliupo juoktis ir pasirėmė į petį broliui, kuris nepatikliai žvelgė į merginas ir laukė paaiškinimo.

– Eliauj, daryk ką nors su ja, Olena siaubingai sugedusi, net ausys linksta jos klausant, – vis dar juokdamasi nuėjo į virtuvę apkabinti mamos.

Mama kepė mėsos maltinius, užuodusi vis intensyvesnį kvapą, Ema juto, kaip burna prisipildė seilių, geisdama suleisti dantis į sultingą maistą.

– Lapute, – mesdama mentele į šalį, apkabino dukrą. – Vaikeli, kaip aš išsigandau, meldžiausi visą laiką, kol tėtis nepranešė, kad viskas gerai su tavimi. Kaip tu? – paglostė dukrai galvą. – Aš jau ryte norėjau atskubėti pas tave, bet Kornelytė buvo kietai įmigusi, tai nenorėjau mažutės žadinti. Jau galvojau naktį neštis mergytę pas tave, bet tėtis pasakė, kad jūs su broliu kažko labai linksmi juokiatės, tai nebėjau. Žinau, kad brolis moka tave paguosti. Dieve, kaip tu mus išgąsdinai, Eliauj vos neišprotėjo iš baimės, o Matas vargšelis į žmogų nebepanašus, kai atėjo, negalėjau net žodžio iš jo ištraukti, prasėdėjo pas tave kelias valandas

kol miegojai ir valgyti negalėjau įsiūlyti. Ar išalkai, mieloji?

– Siaubingai noriu valgyti, – tarė atsiprašomai šypsodamasi.

– Pagaliau, lapute, neatsimenu, kada paskutinį kartą norėjai valgyti. Sėskis prie stalo, aš tuoj viską tau paduosiu. Radau butelį ant stalo, liepiaui tėčiui išpilti lauk, nes nereikia tau gerti, dukra. Esi jauna mama, turi būti sveika ir stipri, o tas marmalas nei laimės, nei sveikatos nepriduos. Valgyk, dukra, tuoj agurko papjaustysiu. Brolis su Olena jau pavalgė, dabar tu pasisotink.

Ema įsidėjo gabalėlį mėsos į burną ir užsimerkė iš malonumo. Pastaruoju laiku nebejautė maisto skonio, todėl dabar jautėsi taip, lyg iš naujo mokytųsi atrasti pojūčius. Klausėsi, kaip nepailsdama čiauška mama ir kartkarčiais pažvelgdavo į susirūpinusį tėtį. Norėjo jį paguosti, bet nežinojo, kaip. Valgydama niekaip negalėjo iš galvos išmesti Mato. Jis siaubingai ant jos supyko ir greičiausiai nuėjo pas Izabelę. Nuo tos minties nudiegė skrandį, nebegalėjo daugiau praryti nė kąsnio. Siaubingai niršo įsivaizduodama Izabelę kartu su juo. Nė nepajuto, kaip iš pykčio trenkė šakutę ant stalo.

Mama nuo garso, kuris pertraukė jos eilinį monologą, staiga atsisuko.

– Lapute, ko trankaisi, gal neskanu? – sutriko mama.

– Atleisk, užsigalvojau, buvo labai skanu, bet daugiau nebenoriu, – bandė atsiprašyti.

– Bet tu beveik nieko nesuvalgei, – pasipiktino mama.

– Man kažko skauda skrandį, nebegaliu daugiau nuryti nė kąsnio.

– O kaip neskaudės, kai šitiek laiko visai nieko nevalgei, kas su tavim darosi, vaikel, reikia eiti pas gydytoją. Dirbi poliklinikoje, galėtum ir paprašyti, kad tave apžiūrėtų, niekur toli ieškoti nereikia.

Ema prisiminė, taip ir nepaskambinusi į darbą. Pažvelgusi į laikrodį suprato, kad tai daryti jau per vėlu. Liko susitaikyti su mintimi, kad teks viską palikti rytdienai. Grįžus į svetainę, Kornelija atbėgo pasitikdama mamą ir patogiai įsitaisė ant rankų. Ema atsisėdusi ant kilimo pasirėmė į fotelį, pasiguldė ant krūtinės dukrą, kad ji galėtų matyti filmukus.

- Kaip laikaisi, mažute? – paklausė Olena susirangius šalia.
- Šūdinai, – tarė šypsodamasi.
- Bet jau pradedi įprasti?
- Kaip matai, kitaip jau tikriausiai nebemokėčiau gyventi. Ramus gyvenimas ne man, – nusijuokė drauge.
- Elijau, ar galiu būti tokia įžūli ir paprašyti, kad man padarytum arbatos? – paklausė brolio.
- Kokios nori, mažė?
- Nesvarbu, bet kad būtų plikoma.
- Olena, o tau padaryti? – paklausė vyras.
- Na jau ne, su arbata manęs neužkiši, – susiraukė Olena.

Brolis šypsodamasis pažvelgė į Oleną, padelsė norėdamas kažką sakyti, bet padvejojęs nuėjo į virtuvę.

- Man reikia pagalbos, – greitai išbėrė, kol jis buvo išėjęs.
- Klok, – šyptelėjo Olena, nujausdama kažką įdomaus.

– Man reikia šeštadienį kaip nors atsikratyti Elijaus bent porai valandų, ar gali jį kur nors užlaikyti?

– Laisvai, jei viską gerai suplanuosi, nes jis kaip višta perekšlė nuo tavęs nesitraukia.

– Nupirksiu šeštadienį į vaikišką filmą bilietus ir pasakysiu, kad eisiu su tėvais, o tėvus su Kornelija išsiųsiu vienus.

– Manai, tėvas tave paliks vieną?

– Velnias, nepagalvojau, – susiraukė Ema. – Jiems pasakysiu, kad einu pas Matą.

– Nebijai susipainioti?

– Aš jau ir taip mele iki kaklo, dėl tiek nieko nenutiks.

– Kur eisi? Pas Matą? – šypsojosi Olena.

– Jei eičiau pas jį, tai nereiktų niekam meluoti. Noriu susitikti su Dovydu.

– Kam tau jis? – suraukė nosį draugė.

– Noriu atkeršyti, – prikando lūpą, ištarusi žodžius garsiai.

– Ką sugalvojai? – susidomėjo Olena.

– Dar pati tiksliai nežinau, bet turiu priversti jį kentėti. Noriu jį įskaudinti, kaip jis mane įskaudino.

– Ir ką tu padarysi, išdulkinsi jį ir paliksi? – skambiai nusikvatojo.

– Kad ir tai, – tarė susimąsčiusi.

– Nemanai, kad jam tai patiks? – šypsojosi draugė.

– Aš dar nežinau, ką darysiu, man reikia susidėlioti mintis, turiu dar porą dienų. Tik galvoju, kaip man jį surasti, pats dabar tikriausiai nedrįs ateiti.

– Sakei, kad jis dirba savivaldybėje, tai pažiūrėk savivaldybės tinklalapį, ten turi būti surašytos darbuotojų pareigos ir pavardės. Susirask visus Dovydus ir skambink, iš balso atrinksi.

– Ką aš be tavęs daryčiau, brangioji, – Ema padėjo galvą draugei ant peties.

– Neįsivaizduoju, šakės tau be manęs būtų, – nusijuokė Olena. – Žinai, ką sugalvojau? – klastingai išsiviepė mergina. – Iš tavo pasakojimų supratau, kad tu jam labai patinki, tai sakau, gal pasistenk, kad jis tave įsimylėtų?

– Nemanau, kad jis moka mylėti, be to, man šlykštu vien pagalvojus, kad turėčiau veidmainiauti meilikaudama.

– Tai ką tu ruošiesi daryti šeštadienį?

– Nežinau, esu tokia įsiutusi, kad negaliu nieko konkretaus sugalvoti, norėčiau jį pribaigti. Žinau tik viena, kad nebenoriu slėptis, turiu pagaliau tai pabaigti, bet pati.

– Aš tau daviau mintį, manau, ji puiki, tik tau reikia pasitvarkyti plaukus ir nusipirkti kokią gražią suknelę.

– Gerai, tarkim, man tai pavyks, kas tada?

– Tada pasiųsi jį velniop, Ema, ir viskas. Paskui galėsi pasakyti Elijui, kur jį rasti, kad jį atbaladotų. Kad jau laiku nesikreipei į policiją, dabar belieka tik toks variantas.

– Olena, nejauti kad mes nusišnekam? – merginos prapliupo kvatotis.

– Papasakokit ir man, kas taip juokinga? – paklausė Elijas nešdamas puodelį arbatos.

– Prisiminėm, kaip lipom į bendrabutį pro langą, atsimeni, Elijau? – paklausė Olena.

– Atsimenu, – tarė nepatikliai.

Elijas padėjo arbatą ant stalo ir atsargiai paėmė iš Emos miegančią dukrą. Nieko nesakęs nunešė Korneliją į miegamąjį. Po kurio laiko sugrįžo ir, susikišęs rankas į kišenes, atsistojo prieš drauges.

– Ema, kodėl negeri arbatos, juk labai norėjai? Ką rezgat, mergiotės? – stebeilijosi brolis.

Pačiupusi puodelį, Ema vėl atsirėmė į fotelį.

– Elijau, gal norėtum šeštadienį su manimi nueiti į vandens parką? Ema atsisakė eiti, sakau gal tu neatsisakysi drauge pasėdėti pirtyje? – meiliai šypsojosi Olena.

– Galbūt, – nukirto Elijas. – Ema, kodėl nenori eiti kartu, tavęs paprastai neįmanoma iš vandens ištraukti? – griežtai paklausė brolis.

– Nes noriu su dukra pabūti, galvoju su tėvais nueiti kokį filmą pažiūrėti, o jūs eikit pasimaudyti. Su Kornelija bus sunku kelias valandas išbūti vandenyje, – bandė kalbėti nerūpestingai.

– Aš tau padėsiu, – nepasidavė brolis.

– Elījau, ar girdi, aš nenoriu. Būk geras, nesielk
kaip pasiūtusi auklē, aš pati savimi galiu
pasirūpinti, be to, būsiu su tēvais.

– Mačīau, kaip tu moki savimi pasirūpinti, –
susiraukē brolis.

– Nebūk paranojikas, – atkirto piktai.

Emai ī pagalbā atskubējo Olena. Priējusi
apkabino Elījā ir kažkā pakuždējo ī ausī. Tai
suveikē! Brolis plačiai šypsodamasis apkabino
merginā.

– Kaip matau, tave īkalbējo? – juokēsi Ema.

– Įkalbējo, bet turēsi būti su tēvais. Ema, aš
rimtai, – pagrasino brolis.

– Būsiu, būsiu... ◇

~ 29 dalis ~

Ryte Ema ėjo į darbą nerimaudama, niekaip nesugalvojo, ką reikės pasakyti, kodėl nebuvo vakar darbe. Einant į kabinetą keli sutikti poliklinikos darbuotojai klausė, kaip šiandien ji jaučiasi. Ema visiems dėkojo už rūpestį nesuprasdama, kodėl visi jos to paties klausia.

– Sveika, – pasisveikino su kolege, nedrąsiai nusivilkdama švarkelį.

– O, labas, Ema, jau geriau jautiesi? – paklausė Laura.

– Man viskas gerai, tik nesuprantu, kodėl visi manęs šiandien to klausia?

– Nes vakar visiems pasakiau, kad apsigėmėi ir išėjai po pietų namo, – šypsojosi kolegė.

– Bet aš vakar išvis darbe nebuvo, – žiūrėjo nustebusi.

– Teoriškai, buvai, – kvatojosi Laura.

– Aš nieko nesuprantu...

– Vakar paskambino tavo brolis, sakė, kad blogai jautiesi ir prašė tave pridengti, tai aš

visiems iki pietų sakiau, kad tu kažkur vaikštai po polikliniką, o po pietų pasakiau, kad blogai pasijutai, apsivėmei, todėl išėjai namo, – kolegė išbėrė žodžius.

– Eina sau, dabar visi pagalvos, kad aš laukiuosi. Negalėjai ko nors kito sugalvoti?

– O tu nedėkinga, Ema, aš vakar taip talentingai vaidinau, o tu dar nepatenkinta. Be to, negi tau ne vis vien, kas ką apie tave galvoja?

– Ačiū tau labai, žiauriai bijojau šiandien eiti į darbą, – jausdama palengvėjimą sukrito kėdėje.

– Tu man kitą kartą pranešk, kad žinočiau. Ir kodėl niekaip negalėjau tau prisiskambinti?

– Mano telefonas sudužo.

– Na, tu ir išvėpusi. O tu nenori manęs supažindinti su savo broliu? Jo balsas užburiantis.

– Na, žinoma, užburiantis, žinai, tas burtininkas dar fantastiškai užburia moterims galvas, tik nei vienos ilgam nepasilieka, – atsiduso Ema.

– O gal jis manęs ieško? – nusijuokė Laura.

- Kaip nori, tik nesakyk, kad aš tavęs neįspėjau.
- Sutarta, - kolegė ištiesė delną.

Merginos susimušė rankomis sutvirtindamos sandorį.

- Laura, man reikia apsikirpti plaukus, gal gali suorganizuoti kokį greitą priėmimą pas savo kirpėją? Man iki šeštadienio reikia.

- Eini į pasimatymą?

- Ne visai taip.

- Turi man viską papasakoti, - spygavo mergina. - Paskambinsiu Violetai, ji tikrai tave priims.

- Ačiū, Laura, tu fantastiška.

Kad spėtų į kirpyklą, Ema turėjo iš darbo ištrūkti viena valanda anksčiau, o brolis pasisiūlė nuvežti. Mėgaudamasi automobilio kondicionieriaus skleidžiama vėsuma, Ema stebėjo pro šalį važiuojančias mašinas ir mąstė, kad dar reikėtų nusipirkti naują suknelę, o gal dvi. Turėjo tik kelias patogias kasdienes sukneles, kurias dažniausiai apsivilkdavo tik namuose.

Elijau, – tarė žvelgdama pro langą. – Nežaisk su Laura, ji ne tokia kaip Olena, – paprašė prisiminusi, kaip brolis flirtavo su kolege, kol ji susiruošė išeiti.

– O kokia Olena yra? – paklausė brolis.

– Ji pati su tavim žaidžia, ji moka elgtis su vyrais ir pati kuria savo taisykles.

– O Laura nemoka su vyrais elgtis?

– Moka, bet ji kitokia, supranti?

– Hmm, jei tu galvoji, kad mane atbaidysi, tai klysti, nes man dar įdomiau pasidarė, – nusijuokė brolis.

– Po velnių, Elijau, aš kartais negaliu patikėti, kad tu mano brolis, – pasuko galvą į jį stebėdamasi.

– Keista, kad negali patikėti, nes, sakyčiau, turim šokių tokių bendrų bruožų, – juokėsi Elijas. – Žinoma, aš dar nepasiekiau tavo lygio ir nesu taip ilgai vedžiojęs už nosies jokios moters, kaip tu Matą.

– Ką čia nusišneki, – pasipiktino Ema.

– Taip išeina, kad tu viena nepastebi, kaip jis šitiek metų blaškosi kaip be vietos, negalėdamas tavęs gauti.

– Pasirodo, esu visiškai akla, – brolio žodžiai suteikė vilties.

– Ema, bet rimtai, tu jam geriau pasakyk, kad tavęs jis nedomina, nes Matas visiškai pakvaišęs dėl tavęs. Kaip ten bebuvę, jis man kaip brolis, nesinori jo tokio matyti, – surimtėjo Elijas.

– Tu pats liepei jam mane saugoti, – papriekaištavo ir stipriai sukando dantis, jausdamasi blogai.

– Aš neturėjau kitos išeities, juo vieninteliu pasitikiu.

– Blogiausia tai, kad man jo reikia, Elijau, aš jį labai myliu, – vos girdimai tarė, draskydama laką nuo nago.

– Tai taip ir pasakyk jam, – šyptelėjo brolis.

– Jis tikriausiai dabar su Izabele, – sukuždėjo vos girdimai.

– Jam jos nereikia, Ema.

– Iš kur žinai?

Elijas atsisuko į sesę žvelgdamas kaip į kokią pamišėlę ir giliai atsiduso.

– Ema, žadėjai, kad pradėsi gyventi gyvenimą, nustok pagaliau žaisti slėpynes.

– Pažadu, nustosiu slėptis, tik duok man dar šiek tiek laiko.

– Kiek? Vieną savaitę? Tai su juo susiję?

– Taip. Pamatysi, viskas pasikeis, aš noriu, kad pagaliau pasibaigtų.

– Tikiuosi, tu nuo to nenukentėsi?

– Tikrai ne, pasitikėk manim, viskas bus gerai.

Elijas pasidavęs sustabdė automobilį prie grožio salono. Sužinojęs, kiek reikės laukti, nuvažiavo pas Matą į darbą. Viduje Emą pasitiko žavinga brunetė. Pasiūlė puodelį kavos ir parodė, kur įsitaisyti. Ema pažvelgė į veidrodį ir susijuokė matydama susivėlusią, juodais paakiais, nemiegojusią pabaisą. Netikėjo, kad iš jos ką nors padoraus galima būtų padaryti.

– Laura sakė, kad su tavim reikia rimtai padirbėti, nes laukia savaitgalį karštas

pasimatymas. Tai ką, tvarkysim viską: plaukus, antakius, nagus?

– Darykite bet ką, – pasidavė Ema.

– Kaip kirpsim plaukus?

– Nežinau, kaip nors, kad būtų tvarkingai.

– Hmm, aš galvoju, kad tik patrumpinsim iki pečių ir ištiesinsim. Tavo plaukai nuostabūs, nedrįsk jų niekada dažyti.

– Net neturėjau tokių minčių, – šypsojo Ema, braukdama pirštais per ugninius plaukus.

Ema dar jokioje kirpykloje nėra buvusi taip ilgai. Kai pagaliau grožio specialistės jai atliko visas procedūras, Ema žvelgė į veidrodį mėgaudamasi rezultatu. Jai labai patiko jos tiesūs, tvarkingi plaukai, nebeatrodė tokia pavargusi. Apžiūrinėjo savo raudonai lakuotus nagus, vis dar dvejojo dėl pasirinkimo.

– Baik raukytis, Ema, raudoni nagai visada derės prie visų rūbų ir prie tavo nuostabių plaukų.

– Bet aš nemėgstu šitos spalvos, – nuliūdo Ema.

– Nesakyk, tau labai tinka, apsirenk šeštadienį raudoną suknelę – išversi savo draugą iš kojų.

Supurtė drebulys, įsivaizduojant save viliokiškai stovinčią prieš savo didžiausią košmarą.

Atsiskaičiusi su kirpėja, lauke apsidairė ieškodama Elijaus. Matė, kaip jis moja, eidamas iš kitos gatvės pusės.

– Nieko sau, mažė, atrodo pritrenkiamai. Nauja šukuosena tau labai tinka, – stebėjosi brolis liesdamas plaukus.

– Nevelk mano naujų plaukų, – sugriebė Elijaus ranką juokdamasi.

– Oho, va čia tai drąsu, – pasakė brolis žiūrėdamas į nagus.

– Žinau, man irgi nepatinka, bet jos mane išprievartavo, negalėjau nieko padaryti.

Brolis sukando stipriai dantis ir suspaudė Ema glėbyje.

– Nebesakyk daugiau taip, Ema.

– Aš tik pajuokavau, Elijau. Negali visada taip reaguoti.

– Ema, nežinau kodėl, bet man nuojauta sako, kad tu kažką rezgi. Man neramu dėl tavęs.

– Elijau, tiesiog leisk man daryti, ką darau, nebandyk nieko išsiaiškinti. Aš pati turiu pribaigti savo demoną.

– Aš tau galiu padėti, – nepasidavė brolis.

– Tu man ir padedi, jei ne tu, būčiau neištvėrusi. Tik dėl tavęs aš dabar stoviu čia, todėl dabar leisk man viską pabaigti pačiai.

Einant link automobilio, Ema vis nedrįso paklausti apie Matą. Siaubingai jo ilgėjosi ir nežinojo, kada vėl galės jį pamatyti.

– Kas yra, mažė? Ko nerimsti?

– Elijau, ar Matas ką nors sakė? – paklausė nekantraudama.

– Daug ką sakė, kalbėjo, kiek baldų per metus pagamino, pasakojo apie valiutų kursus, kaip šalies ekonomiką paveikė krizė. Kas būtent tave domina? – paklausė erzindamas.

– Eik tu šikt, Elijau. Pamiršk, – Ema įsėdo į mašiną ir užtrenkė duris.

- Nepyk, mažė, aš tiesiog linksminuosi matydamas, kaip jūs vienodai elgiatės, – nusijuokė brolis.
- Jis apie mane kalbėjo? – paklausė nedrąsiai.
- Kalbėjo – ne tas žodis – sakyčiau, varė tokius monologus, kad pasigailėjau, jog nelikau su tavimi kirpykloje.
- Jis ant manęs pyksta?
- Siaubingai.
- Kaip manai, ilgam? – bijojo išgirsti atsakymą.
- Tik tiek, kiek pati delsi.
- Ką žinai apie Izabelę?
- Viską, ką reikia žinoti, – užvedė variklį.
- Pasakysi man?
- Ne, mažė, – šyptelėjo brolis.
- Kodėl?
- Todėl, kad galbūt ji tave paskatins veikti, nes šitaip tėtis nebegali.

– Kodėl visai neprieštarauji, kad būčiau su Matu, o Darių buvai pasiruošęs išmesti pro langą? – supyko Ema.

– Nes aš jo visai nepažinojau.

– Elijau, kodėl viskas taip sudėtinga? – atsidususi pažvelgė į brolių.

– Maže, nėra nieko sudėtingo, tiesiog imi ir darai. Nepavyko, eini toliau ir nesigręžioji atgal.

– Kalbi kaip Olena, gal jums tikrai reiktų susibėgti?

– Bijau, neatlaikysiu, – nusikvatojo brolis.

– Ką turi omeny?

– Nesigilink, maže, geriau papasakok apie Laurą. ◇

~ 30 dalis ~

Penktadienį, baigiantis darbui, Ema pagaliau prisivertė atsiversti miesto savivaldybės tinklapį. Ilgai ieškojo Dovydo, vildamasi rasti ir jo nuotrauką, bet, deja, jos nebuvo. Rado keturis Dovydus. Porą atmetė dėl nesvarbių pareigų, liko tik du realiausi variantai. Žvelgė į pavardes ir spėliojo, kuris iš jų galėtų būti jos demonas. Nebenorėdama daugiau delsti, surinko pirmojo Dovydo numerį. Po kelių signalų išgirdo solidų vyro balsą. Netarusi nė žodžio padėjo telefono ragelį. Virpančiomis rankomis prisitraukė telefoną ir surinko antrą numerį. Jau manė, kad niekas neatsilieps, bet išgirdo balsą, kurį tiek metų bandė pamiršti.

– Klausau jūsų, ar girdite? – klausėsi grėsmingai malonaus balso.

– Labas, Dovydai, – netvirtai tarė, bandydama suvaldyti jaudulį.

Ema girdėjo tylą, manė, kad jis jos neišgirdo, laukė ir nedrįso vėl prabilti.

– Kaip mane suradai, Ema? – lėtai paklausė Dovydas.

– Paieškojau savivaldybės tinklapyje, tai nebuvo sunku, – tarė atgaudama drąsą.

– Pasiilgai manęs, ugnine mergaite? – patenkintas paklausė.

– Pasvajok, – pasibjaurėjo vien nuo tos minties.

– Tai kodėl skambini? – subjuro Dovydas.

– Noriu susitikti ir viską išsiaiškinti dėl mano dukros, kad daugiau nebekiltų jokių klausimų.

– Kada?

– Rytoj, vidurdienį. Pas mane.

– Ateisiu, bet, tikiuosi, manęs lauksi tik tu? – paklausė nepatikliai.

– O tu, pasirodo, tikras bailys, – skambiai nusijuokė Ema.

– Lauk, ateisiu, – nukirto Dovydas ir nutraukė pokalbį.

Atėjo laikas antrai plano daliai – suknelei. Ir vėl negalėjo atkalbėti brolio nevažiuoti kartu. Kol persiavė batelius ir susitvarkė darbo vietą, Elijas šnekučiavosi su Laura, Ema girdėjo, kaip jie tarėsi dėl pasimatymo. Žinojo, kad jis eilinį kartą susirado sau pramogą, pyko ant jo, kad

taip elgiasi, prašė, kad to nedarytų, todėl siaubas ėmė pagalvojus, kas jos lauks darbe, kai Laura broliui atsibos. Stebėdama brolio patenkintą veido išraišką suprato, kad draugė pakliuvo į spąstus. Ema papurtė galvą norėdama nuvyti įkyrias mintis ir bandė sutelkti dėmesį į tai, kam ruošėsi. Su Olena susitarė iš vakaro, kad ji padės išsirinkti suknelę. Susitiko prekybos centre. Elisas maldavo pirma eiti pavalgyti, bet Ema nenusileido, norėjo kuo greičiau rasti, ko jai reikia, ir paskui bent kiek atsipalaiduoti kavinėje. Ėjo iš vienos parduotuvės į kitą, nerasdamos nieko tinkamo. Emai niekas nepatiko, jau beveik pritarė nirštančiam broliui ir norėjo eiti kur nors išsidrėbti ir atsigerti, tačiau Olena nepasidavė ir nusitempė į dar vieną parduotuvę.

– Žiūrėk, Ema, atrodo radau, ko tau reikia, – laikė ištiesusi trumputę raudoną berankovę suknelę.

– Nemanau, kad tai gera mintis.

– O tu pasimatuok, – nepasidavė Olena.

Ema nenoriai nuėjo į kabiną persirengti, užsitempė ant kūno prigludusią suknelę. Ji buvo išties graži, laivėlio formos kaklas apnuogino raktikaulius, sijono medžiaga buvo dailiai sudėta viena puse ant kitos, per vidurį išryškėjo

apvalėjantis skeltukas, primenantis tulpės žiedą. Ji buvo gana paprasta, bet elegantiška.

– Aš taip ir žinojau, štai būtent tai, ko tau reikia, – suplojo rankomis Olena.

– Nė velnio, negali jos pirkti, – pasipriešino Elijas. – Ji atrodo žavingai, bet tokia, net nežinau, nerandu žodžių... Per drąsi.

– Atrodo žavingai ir nepadoriai, – spygavo iš laimės Olena.

– Ji per trumpa, – nukirto brolis.

– Tai ką man daryti? – Ema stovėjo sutrikusi.

– Pirkti, – nepasidavė Olena. – Neklausyk savo brolio, jis negali būti objektyvus.

– Pasiduodu, – Elijas atsilošė kėdėje iškeldamas rankas į viršų.

– Aš dar vieną suknelę radau, pasimatuok, ją irgi imsim, – čiauškėjo Olena.

Ema susiraukė ir paėmusi pieno baltumo suknelę, nuėjo persirengti. Nedelsdama išlindo pasirodyti.

– Va šita puiki, mažė, fantastiškai atrodai ir ilgis geras, – įvertino brolis.

– Ji tau tikrai tinka, nors ir klasikinė, bet viliojanti, man patinka kvadrato formos iškirptė, tik šiek tiek žemiau patrauk, krūtinė turi matytis, – Olena timpltelėjo tamprią suknelę žemyn.

– Dėl Dievo meilės, nereikia nieko rodyti, viskas ir taip gerai buvo, – sudejavo brolis. – *Blemba*, mergos, einam kur nors pavalgyti, kitaip aš jus nudėsiu.

– Dar pakentėk, kol persirengsiu ir eisim, – nusijuokė Ema žiūrėdama į nusikamavusį brolių.

Neskubėdami nužingsniavo į jaukią kavinukę ir patogiai įsitaisė minkštuose krėsluose. Elijas užsisakė sūrio kepsnį, o merginos keptos duonos ir alaus. Ema jautėsi pavargusi, niekada nemėgo apsipirkinėti, sėdėjo klausydama, kaip čiauška Olena su broliu ir bandė pati įsilieti į pokalbį, bet nerimas dėl rytdienos vis kaustė kūną ir surakino gerklę. Elijui tai nepraslydo pro akis, jis klausydamas Olenos pasakojimų vis žvilgčiojo į sesę.

– Klok tiesą, Ema, kam tau prireikė suknelių? Tu jų niekada nedėvėjai, – brolis nekantriai laukė atsakymo.

Ema pasimuistė krėsele, bandydama greitai sugalvoti atsakymą, pasiėmusi taurę

gurkštelėjo alaus.

– Nemanai, kad jai laikas pasikeisti, ji žavinga jauna moteris, negali visą gyvenimą vaikščioti su kelnėmis, – išbėrė Olena.

– Sutinku su tavo nuomone, bet noriu atsakymą išgirsti iš Emos, – rūščiai žvelgė brolis.

– Nepristok, Elijau, kamantinėji mane lyg daryčiau nusikaltimą, – suraukė nosį sesuo.

– Bet aš žinau, kad kažką abi rezgat, netikiu nė vienu jūsų žodžiu. Aš kažkodėl galvoju, kad man rytoj nereikia eiti į vandens parką, – stebėjo Emos reakciją.

Merginos širdis nusirito žemyn, nebežinojo, ką daryti. Bandė neparodyti, kaip sutriko. Gurkštelėjusi alaus, lėtai pastatė taure ant stalo. Bijodama, kad brolis nepastebėtų, kaip nuo nerimo virpa rankos, greitai čiupo gabalėlį keptos duonos ir atsikando.

– Kaip nori, Elijau. Einam tada rytoj visi žiūrėti filmo. Galėsi pasiimti kokią virvę ir priišiti man prie kojos, kad niekur nepabėgčiau, – ramiai išdėstė.

– Ema, jei reikės, taip ir padarysiu, – susinėrė rankas ant krūtinės Elisas.

– Ir gerai, – Ema supykusi atsirėmė į atlošą ir taip pat susinėrė rankas ant krūtinės.

– Košmaras, jūs abu kartais tiesiog nepakenčiami, – susiraukė Olena. – Elijau, nesielk kaip kaprizingas vaikas, nenorintis paleisti savo žaislo. Ema – suaugusi moteris, negali nurodinėti, kaip jai reikia gyventi. Jei taip paranojiškai bijai ją palikti su tėvais, tai paprašyk Mato, kad kartu su jais eitų.

– Prašiau, bet jis nesileidžia į kalbas, nieko nenori girdėti.

Ema pasijuto tarsi gavusi smūgį į paširdžius, tai reiškė tik viena, kad Matas nebenori jos matyti. Jis dar niekada taip ilgai ant jos nepyko, greičiausiai, anksčiau niekada ir nebuvo supykęs. Nežinojo, kaip viską ištaisyti. Nusiminusi nunarino galvą, negana to, kad neteko Dariaus, dabar per savo kvailumą ir Matą prarado.

– Maže, nepyk, nenorėjau tavęs nuliūdinti, – Elijas atsisėdo šalia ir apkabino sesę.

– Tu niekuo dėtas, – pasirėmė galva į brolio petį.

– Dėl Mato taip nusiminei? – nusijuokė, supratęs esantis teisus. – Gal tu jam tiesiog imk ir paskambink?

– Kad pasiųstų mane velniop? – labai troško jam paskambinti, tačiau negalėjo pakeisti rytdienos planų.

– Jis taip nepasielgs, – šyptelėjo Elisas. – Liaukitės abu elgtis kaip maži vaikai, – susižvalgęs su Olena, pabučiavo Emai plaukus. – Gerai, maže, aš šiek tiek perspaudžiau. Eik rytoj į kiną su Kornelija ir tėvais. Tik nepamiršk, kad man žadėjai, jog tau daugiau nieko nenutiks, – nusileido brolis.

– Atsimenu, Elijau, – tarė jausdama palengvėjimą.

– Gerai, mergiotės, važiuojam namo, man reikia dar padirbėti. ◇

~ 31 dalis ~

Ema taip jaudinosi, kad užmigo tik paryčiais, pabudo nuo garsaus beldimo į duris. Sunkiai atsimerkusi, išvydo besišypsantį brolių.

- Kelkis, miegale, pavėluosi į filmą.
- Eina sau, kodėl anksčiau nepažadinau? – suniurzgėjo rąžydamasi.
- Nes labai saldžiai miegojai, buvo gaila budinti.
- Kada jūs eisit į vandens parką? – sunerimo.
- Nenorėjau skubėti, bet Olena jau prieš valandą atėjusi, bando mane išsitempti.
- Tai ir eikit, ko čia laukti.
- Aš palauksiu, kol jūs išeisit į kiną, – įdėmiai stebėjo sesę.
- Kaip nori, – tarė nerūpestingai, – man dar geriau, pažiūrėk Korneliją, kol aš nusiprausiu ir susiruošiu.
- Tėvai jau atėjo, jie prižiūri Korneliją.
- Aišku... Eik pas Oleną, man reikia persirengti.

Nusimetusi naktinius marškinius skuodė į vonią, sėdėjo ilgai leisdama vandeniui laisvai tekėti. Vis dar nežinojo, ką darys, bet pirma reikėjo, kad visi išeitų iš namų. Išlindusi iš vonios, užsitempė raudoną suknelę ir ant viršaus apsisiautė chalatu, kad brolis nepamatytų. Išsidžiovinusi plaukus, pasidažė blakstienas ir pasitėpė blizgesiu lūpas. Atrodė visai padoriai, tik trūko auskarų. Susiradusi papuošalų dėžutėje mažas granato akutes, įsivėrė į ausis. Įsispyrė į šlepetes ir giliai įkvėpė.

– Na ką, Ema, užsidedam kaukes, pradėkim vaidinimą, – pasakė savo atvaizdui veidrodyje.

Svetainėje pabučiavusi dukrą, susirangė šalia jos ant kilimo.

– Ar visi pasiruošę? – paklausė žvelgdama į laikrodį.

– Eljau, einam jau, kiek galima laukti, – pasipiktino Olena.

– Gerai, eisim, – sutiko Elijas, norėdamas pabėgti nuo mamos nesibaigiančių kalbų. – Ema, gražiai atrodai, – mestelėjo eidamas pro šalį.

– Ačiū, – nusišypsojo patenkinta.

- Maže, aš tau skambinsiu, - pažadėjo brolis.
- Kiek žinau į baseiną negalima neštis telefonų,
- nusijuokė Ema.
- Aš iš ten bet kada galiu išeiti, taip kad geriau atsiliepk.
- Pėdink tiktai, - parodė broliui liežuvį.

Olena atsisveikindama apkabino draugę.

- Pasidėk kur nors peilį, jei jis sugalvotų tave pulti, nes atrodai pritrenkiamai, jis išprotės tave pamatęs, - pasakė greitai į ausį, kad niekas negirdėtų.
- Gero jums pasiplaukiojimo! - garsiai sušuko Ema.

Beliko atsikratyti tėvais. Pažvelgus į laikrodį, Emos širdis pradėjo smarkiau daužytis, buvo likęs tik pusvalandis iki Dovydo atėjimo.

- Mama, tėti, jūs nieko prieš, jei eisit be manęs į kiną? - paklausė apgailestaudama.
- Ir ką gi tu veiksi, dukra? - įtariai žvelgdamas prisiartino tėtis.
- Privalau nueiti pas Matą.

– Nueisi rytoj.

– Nebegaliu ilgiau laukti, jis pyksta ant manęs, noriu susitaikyti, – apgailestavo.

– Tegul pyksta, kam rūpi, – tėsėkė nepermaldaujamai tėtis.

Ema nebežinojo, ką daugiau pasakyti. Vis žvelgė į laikrodį, jau manė, kad tuoj apsiverks iš nevilties.

– Ko pristojai prie vaiko, matai, kaip ji susijaudinusi, tegul eina, pasikalba su Matu, jis vargšelis taip pergyveno dėl laputės. Eik, vaikeli, susitaikyk, nereikia pyktis, – gelbėjo mama.

– Aš jus išlydėsiu, tada pasikviesiu Matą pas save, – tarė džiaugsmingai. – O jūs paskubėkite, nes tikrai pavėluosite.

– Gerai, dukra, mes jau lekiam, – mama pakėlė Korneliją ant rankų ir tempdamasi niurzgantį tėtį už rankos, nuskubėjo autis batelių.

Jiems išėjus, Ema suprato, kad laiko visai nebeliko. Nubėgusi į virtuvę pasiėmė kelis peilius ir visuose kambariuose paslėpė po vieną. Miegamajame nusimetė chalata ir drebančiomis rankomis greitai persibraukė

plaukus. Netrukus išgirdo durų skambutį. Akimirką stovėjo sustingusi, kol prisivertė pajudėti. Lūkuriavo prie durų gniauždama rankeną ir bandė susitvardyti. Dar kartą suskambėjo skambutis. Pabandžiusi sulėtinti kvėpavimą, pravėrė duris. Į staktą viena ranka pasirėmęs stovėjo Dovydas, kitoje rankoje laikė butelį.

– Sveika, ugnine mergaite, jau maniau, kad mane apmulkinai, – kalbėjo vyras gašliai rydamas Emą akimis.

– Mes susitarėme, aš žodžio laikausi, – šaltai atrėžė, nueidama į svetainę. Dovydas sekė iš paskos.

– Ema, atrodo beprotiškai skaniai, dėl manęs šitaip išsipuošei? – šypsojosi vyras, gašliai nužiūrindamas trumputę suknelę.

– Norėtum, – atkirto nerūpestingai, nors širdis šokinėjo tarsi roko koncerte. – Aš turiu planų, trečią valandą eisiu į susitikimą su draugais, – melavo Ema.

– Galiu kartu?

– Tu ten nelaukiamas, – nukirto mergina.

– Na, tuomet turim tris valandas, – pašaipiai šyptelėjo Dovydas ir ištiesė butelį. – Imk, ugnine mergaite, kiek žinau, tau patinka tekila, išgerkim.

– Dėl Dievo meilės, nejaugi tu manai, kad aš ką nors gersiu iš tavo rankų? – sunkiai valdė pyktį.

– Ema, po galais, aš suklydau, supranti? Kaip man tave įtikinti, kad neketinau tavęs nuskriausti; žiūrėk, butelis naujas, neatidarytas. Norėjau su tavimi šiek tiek atsipalaiduoti, širdele.

Ema žvelgė į jį tvardydamasi, kad netrenktų tuo buteliu per galvą, bet, susiėmusi, nužingsniavo į virtuvę. Paėmusi dvi taures, abi pripildė gėrimo. Pilnesnę ištiesė Dovydui.

– Gerk, – tarė įsakmiai.

Vyras juokdamasis paėmė iš Emos taurę ir net nedvejodamas susivertė tekilą į burną.

– Dabar tu.

Žvelgdama Dovydui į akis, paėmė taurę ir priglaudė prie lūpų, padvejojusi gurkštelėjo vieną gurkšnį. Gerkle nutekėjo deginanti šiluma.

– Ema, aš tavęs beviltiškai geidžiu, – sukuždėjo Dovydas tiesdamas delną jai prie veido.

Netarusi nė žodžio, Ema pasitraukė ir nuėjo atgal į svetainę.

– Pagausiu, – girdėjo už nugaros artėjantį Dovydą.

Nespėjus prieiti prie televizoriaus, kur gulėjo peilis, Dovydas sugriebė Emą už rankos ir šiukščiai timpltelėjęs prisitraukė prie savęs.

– Ema, tu nepakenčiamai graži, nuo tos dienos, kai tave pamačiau, varai mane iš proto, – bučiuodamas kaklą reikliai kėlė suknelę aukštyn.

– Palauk, sustok, – paprašė bandydama suvaldyti kylančią paniką.

– Po velnių, nenoriu, Ema, kai man vakar paskambinai, visą laiką apie tai tik ir galvojau. O dar kai šitaip išsipuošusi mane pasitikai, nesuprantu, kodėl turėtume delsti.

– Aš pirma noriu pakalbėti apie Korneliją, – pasakė atsargiai stumdama jį nuo savęs.

Išgirdęs dukros vardą, Dovydas nurimo ir šiek tiek atsitraukė.

– Žinai, širdele, vis labiau negaliu atsidžiaugti, kad esu tėvas. Tai geriausia, kas man per pastaruosius metus nutiko, – susimąstęs nužvelgė iš jaudulio paraudusią merginą. – Apie mūsų dukrą pakalbėsime vėliau, o dabar bėk į lovą, ugnine mergaite, velniškai tavęs pasiilgau, – šypsojosi godžiai žiūrėdamas.

Ema suprato, kad jis nesileis į diskusijas ir nieko nelaukusi pasileido bėgti į miegamąjį. Užšokusi ant lovos ištiesė ranką link spintelės, kad pasiektų peilį, bet pajuto, kaip Dovydas sugriebia už kojos ir tempiasi prie savęs. Ema riktelėjo iš siaubo, tačiau greitai nutilo pamačiusi pamišusias iš aistros vyro akis, suprato, kad jos priešinimasis jį dar labiau užveda. Kai Dovydas prispaudė ją prie lovos, bandė sugalvoti, kaip pasiekti peilį. Apsivijusi rankomis vyro kaklą, siaubingai bijodama, atsakė į bučinį. Dovydas visai sužvėrėjo, pradėjo plėšti nuo savęs marškinius net nebandydamas atsegti sagų.

– Dovydai, palauk, – tarė bandydama nepravirkti. – Leisk man tave nurengti.

– Nereikia, širdele, geriau aš tave nurengsiu, – tarė plėšdamas suknelę aukštyn.

– Neskubėk, prašau. Leisk man būti viršuje, juk sakei, kad tau patiko, ką praeitą kartą

išdarinėjau, leisk man prisiminti, – bandė jį patraukti nuo savęs.

– Žinojau, kad esi pasiutusi, – šypsojosi apsiversdamas ant nugaros. – Eikš pas mane, – atsisegęs diržą, užsitempė ant savęs merginą.

Bijodama sukelti įtarimą, Ema palinko savo demonui prie veido.

– Aš tuoj, tik paimsiu prezervatyvą iš stalčiaus, juk mums nereikia dar vieno vaiko, – tai tarusi, lėtai perbraukė liežuviu Dovydui per lūpas ir krimstelėjo į smakrą.

Vyras sudejavo iš malonumo ir pasivertęs ant šono, akylai stebėjo Emą. Ši neskubėdama nuropojo iki lovos krašto ir iš po antklodės atsargiai ištraukė peilį, tačiau Dovydas greitai šoko ant jos. Ema suspigo. Krisdama ant nugaros, iškėlė prieš save peilį ir laikė jį stipriai gniauždama abiem rankom. Jautė beprotišką adrenalino antplūdį, stebėdama virš savęs sustingusį vyrą. Peilio ašmenys rėmėsi jam į pilvą.

– Ema, nežaisk su manim, – tarė lediniu balsu vyras.

– Nulipk nuo manęs, nes kitaip šiandien bus paskutinė erekcija tavo gyvenime, – išspjovė su

panieka.

Dovydas kurį laiką žvelgė liepsnojančiu žvilgsniu į merginą ir lėtai atsitraukęs nusiropštė nuo lovos. Stebeilydamasi į savo demoną, Ema skubiai nusliuogė ant grindų, prie šono laikydama nuleistą peilį.

– Išeiik ir pranyk iš mano gyvenimo, Dovydai, – pareikalavo mergina.

– Negaliu. Noriu tave turėti, juolab dabar, kai turime dukrą, – ištiesė link jos ranką.

Ema nedvejodama pakėlė peilį ir nesitaikydama mostelėjo. Dovydo ranka sustingo ore. Mergina nebyliai stebėjo, kaip jam iš delno laša kraujas.

– Tu gal išprotėjai, kale! – suriaumojęs puolė prie jos.

Supanikavusi, Ema šoko atbula prie lango, bet Dovydas sugriebė už rankos ir išplėšė peilį, nusviedęs ant žemės stipriai pastūmė merginą ant lovos. Ema krito minkštai atsiremdama į lovą, bet nuslydo ir galva kliudė spintelę. Staiga viskas pranyko. ◇

~ 32 dalis ~

Pramerkusi akis, Ema galvoje pajuto veriantį skausmą. Sudejavusi, prispaudė ranką prie kaktos.

– Neliesk, širdele, – išgirdo Dovydo balsą.

Žiūrėjo į jį nesuvokdama, kas nutiko. Matė, kad jis kažką laiko prispaudęs prie smilkinio, juto šaltį.

– Maniau, kad tave užmušiau, – bereikšmiu balsu ištarė vyras.

– Geriau būtų pavykę, – Ema atkirto abejingai.

– Nekalbėk taip. Aš nesu tavo priešas, ugnine mergaite. Galėtume būti labai artimi. Nesuprantu tavo elgesio, visai mane supainiojai.

Suskambus telefonui, Ema pabandė atsikelti, bet galva plyšo pusiau. Jis vis nesiliovė skambėjęs, todėl Dovydas neapsikentęs čiupo telefoną.

– Kas tas Elijas? – paklausė grėsmingai.

– Mano brolis.

Dovydas nedvejodamas ištiesė telefoną. Skambutis nutilo. Ema apsidairė, prisiminė, kaip krisdama nuslydo ant grindų, tačiau atgavo sąmonę ant lovos. Telefonas vėl pradėjo skambėti.

– Klausau, – nedrąsiai atsiliepė.

– Ema, aš, dievaži, tave nudėsiu! – šaukė Elijas.

– Kodėl? – paklausė kiek galima ramiau.

– Kalbėjau su tėčiu, jis sakė, kad pasilikai namie, kad susitarei susitikti su Matu. Aš su juo kalbėjau, tu jam neskambinai! – brolis vis labiau karščiovosi.

– Nepyk, Elijau, aš tik norėjau pabūti viena.

– Būk, kol gali, nes pas tave ateina Matas ir aš tuoj būsiu! – brolis išjungė telefoną.

Ema sekundėlę gulėjo žiūrėdama į telefoną, jautėsi sutrikusi, nes brolis niekada ant jos nėra taip šaukęs. Pajuto, kaip Dovydas vėl priglaudžia šaltą rankšluosti prie smilkinio. Atstūmusi jo ranką, atsisėdo ir pervėrus aštriam skausmui, griebėsi už galvos.

– Tu krisdama stipriai susitrenkei galvą, – ramiai tarė vyras.

– Kritau, nes mane pastūmei.

– Tu mane supykdei, ugnine mergaite, delną man reikės siūti. Tu, pasirodo, ne tik graži, bet dar ir pavojinga, – nusijuokė vyras.

– Aš ne tiek pavojinga, kiek Matas, kuris ateina, – tarė su pasitenkinimu.

– Sakai, turėčiau jo bijoti? Tu nuvertini mano fizines jėgas, širdele, – nusišaipė Dovydas.

– Pasilik ir sužinosim, – nepaisydama jo tvirto sudėjimo, buvo tikra, kad jis neturi jokių šansų.

Dovydas, grėsmingai nužvelgęs merginą, pakilo nuo lovos.

– Dar susimatysim, Ema, mes nieko neišsiaiškinome, – tai pasakęs, išsinešdino.

Ema sverdėdama nuslinko į vonią ir pažvelgė į veidrodį. Jos kaklas buvo išteptas krauju, o prie smilkinio plytėjo paraudęs sumušimas su nubrozdinimu. Mergina skubiai nusiplovė nuo kaklo kraują.

– Ema! – išgirdo Mato balsą.

Girdėjo jo žingsnius virtuvėje. Išvydo Matą stovintį prie stalo, rankoje jis laikė tekilos

butelį.

– Labas, aš buvau vonioje, – tarė atsargiai.

Matas grėsmingai pažvelgė į Ema ir pastatęs butelį prisiartino. Ištiesęs ranką prie galvos, atsargiai pirštais palietė žaizdą.

– Kas galvai? – paklausė bauginančiu balsu.

– Nukritau nuo lovos ir trenkiausi galva į spintelę, – neketino meluoti.

– Pati nukritai ar kas padėjo?

Ema tylėjo, nenorėdama meluoti, bet negalėjo ir tiesos pasakyti.

– Ar pati kritai? – grėsmingai pakartojo Matas.

– Pati nuslydau nuo lovos, – tarė rinkdama žodžius.

Mato žandikaulis įsitempė stipriai sukandus dantis. Ranka perbraukė Emai per plaukus.

– Ką pasidarei plaukams ir kokio velnio esi apsirengusi kaip kekšė?

– Nežinau, Matai, gal dėl to, kad tavo akimis ir esu kekšė, – tarė piktai pastumdama jį į šoną, kad galėtų praeiti.

Sustojusi prie stalo, įsipylė šiek tiek tekilos ir išgėrė. Karingai nusiteikusi atsisuko į Matą, išsinėrė iš suknelės ir sviedė į jį.

– Jei tau nepatinka mano suknelė, galiu būti be jos.

Matas sugavo drabužį ir stipriai sugniaužė. Kaipmat prišoko prie Emos, žvelgdamas gąsdinančiu žvilgsniu.

– Išgersi su manim, Matai? – Ema iškėlė tekilos butelį.

– Matau, jau turėjai su kuo gerti, – su panieka pažvelgė į dvi taures stovinčias ant stalo.

– Kaip nori, – tarė Ema nerūpestingai.

– Elijas kaip išprotėjęs skambina man aiškindamas, kad tau gresia pavojus, o tu čia linksminiesi su kažkuo!

– Eik velniop, Matai, – tarė eidama pro šalį.

– Su mielu noru, tik ir tave ten kartu nusivesiu!
– suriaumojo vyras. Stvėręs Emą už rankos, nutempė prie miegamojo durų.

– Apsirenk, Ema, eisim pas mane, kol Elijas sugrįš.

– Niekur aš neisiu, aš tau jau sakiau, kad man auklės nereikia. Gali eiti iš čia, – pasakė išplėsdama ranką iš jo gniaužtų.

Matas nebyliai pravėrė miegamojo duris ir įstūmė Ema į vidų. Pasuko link spintos ir skubiai traukė drabužius, bet kaip mesdamas juos ant lovos.

– Renkis, – pagrasino Matas.

– Nesirengsiu.

– Tada aš tave aprengsiu, – artindamasis prie jos sustingo, spoksodamas Emai už nugaros.

Atsigręžusi, Ema išvydo ant smėlio spalvos kilimo išsibarsčiusias kraujo dėmes. Nedrąsiai pasuko galvą į kitą lovos pusę, kaip ir tikėjosi, lovos kraštas buvo suteptas krauju. Matas pasekė Emos žvilgsnį, sugriebė ją už pečių ir privertė į save pažiūrėti.

– Ema, kas čia nutiko? – paklausė grėsmingai.

– Čia ne mano kraujas, – atsakė skubiai.

– Kai lipau laiptais aukštyn, pro mane prabėgo kažkoks vyras, prisidengęs veidą, jo rankoje buvo rankšluostis. Čia jis, Ema?

– Taip, – išlemeno mergina.

– Kas su tavim darosi, po velnių! – sušuko Matas. – Dabar taip gyvensi, negali be nuotykių, tau reikia pavojaus, Ema?!

– Nieko man nebereikia, Matai, aš nieko nebenoriu, – tarė nusiminusi ir nuėjo prie išmėtytų drabužių.

Iš suverstos krūvos ištraukė žalius bridžus ir apsimovė. Vos tvardydama ašaras, nuslinko prie komodos, apsirengė juodą palaidinę ir baikščiai pažvelgė į Matą.

– Mes vis dar einam pas tave, ar man čia brolio palaukti? – abejingai paklausė.

Matas mostelėjo link durų. Emai apsiavus balerinas, kartu išėjo iš namų. Žingsniavo neskubėdami, nepratardami vienas kitam nė žodžio. Matas laikėsi nuo jos atokiau. Mergina jautėsi apgailėtina, beprotiškai troško, kad Matas ją apkabintų ir paguostų, bet matė, kad jis jos nekenčia, greičiausiai tik dėl brolio sutiko gaišti su ja laiką. Priėjus sankryžą Ema žengė į gatvę, bet Matas ją staiga sugriebė ir, prisitraukęs prie savęs, apkabino.

– Kur eini, juk raudona dega, – tarė žvelgdamas į priekį.

Ema pakėlė galvą jį stebėdama, bet Matas neatsisuko. Likusį kelią ėjo tylėdami, tačiau jis nebepaleido Emos iš glėbio. Įėjusi į namus nusispyrė balerinas ir koridoriuje pamatė aukštakulnius batelius. Tik to jai ir betrūko. Žengdama Matui iš paskos tikėjosi išvysti Izabelę ir nuojauta jos neapgavo. Ji sėdėjo patogiai susirangiusi ant fotelio ir skaitė knygą. Emą pajuto siaubingą neapykantą ir pavydą, norėjo išplėsti knygą jai iš rankų ir sviesti tolyn. Išgirdusi, kad Matas sugrįžo, Izabelė lėtai užvertė skaitalą ir pasidėjo sau ant kelių.

– O sveika, Ema, seniai nesimatėme, – šypsojosi Izabelė. – Kaip tu laikaisi?

– Labas, ačiū, laikaisi gerai. Kaip tu gyveni? – monotoniškai sudėliojo žodžius.

– Aš puikiai, mes su Matu vėl susibėgome, tai svarstome galimybę pradėti rimtesnius santykius ir apsigyventi kartu, – džiūgavo Izabelė.

Ema pasijuto lyg gavusi smūgį, instinktyviai susigriebė už pilvo, o kojos, tarsi sulūžusios, linko per kelius. Bėgiojo akimis po kambarį, svarstydamą ar neprisėdus. Matas, išvydęs Emos sutrikimą, prisitraukė prie savęs.

– Saldžioji, kas tau, blogai jautiesi? – paklausė akivaizdžiai mėgaudamasis jos reakcija.

Ema pažvelgė į jo linksmas akis ir, draskoma siaubingo pykčio, iš visų jėgų pastūmė vyrą. Jis žengtelėjo žingsnį atgal. Kaip pamišusi puolė prie durų. Po visko, kas jai nutiko, nebesugebėjo nuslėpti savo emocijų, pavargo vaidinti, kad jai viskas gerai. Negalėjo ramiai susitaikyti su mintimi, kad Matas ruošiasi pradėti bendrą gyvenimą su kita moterimi. Koridoriuje pasivijęs merginą, Matas pakėlė ją ant rankų ir juokdamasis nunešė į virtuvę, pasisodino ant stalo ir praskirdamas kojas, prisiglaudė prie Emos.

– Kur bėgi, saldižioji? – paklausė šypsodamasis.

– Kuo toliau nuo tavęs, – niršo Ema.

– Nedrįsk, mano meile, net taip kalbėti. Aš per ilgai laukiau, kad taip paprastai leisčiau tau išeiti, – prigludo prie lūpų, godžiai bučiuodamas.

Ema, nedvejodama atsakė į bučinį ir desperatiškai spaudė jį prie savęs. Matas susijuokė jausdamas merginos sunkiai tramdomas emocijas ir stipriai apkabino.

– Ema, man siaubingai tavęs trūko, – sukuždėjo, rankomis slysdamas kūnu. – Maniau, išprotėsiu be tavęs.

– Matau, – susiraukė Ema. – Taip pasiilgai, kad net nusprendei su Izabele apsigyventi, – prisiminė, kad ji sėdi svetainėje.

– Pamiršk ją, – nusijuokė Matas.

– Tikrai? Nebijai, kad ji dabar ateis?

– Nea, – krimstelėjo į lūpą.

Pagauta žaismingos nuotaikos, Ema sugniaužusi jo marškinėlius trūktelėjo aukštyn. Matas nesipriešindamas nusirengė ir numetė juos ant grindų. Garsiai nusijuokusi, Ema nusivilko palaidinę ir nusviedė ją šalia Mato marškinėlių, apkabinusi, reikliai prigludo prie lūpų. Sunkiai valdydama vis labiau stiprėjančią aistrą, lėtai atsitraukė ir pažvelgė į mylimo vyro akis.

– Hmm, kaip manai, kas būtų, jei dabar pakviesčiau Izabelę? – paklausė provokuodama.

– Kviesk, – šypsojosi Matas, nė kiek nedvejodamas.

– Dar visai neseniai su manimi kalbėti nenorėjai, kas dabar pasikeitė? – paklausė susidomėjusi.

– Pamačiau tavo reakciją, kai Izabelė pasakė, kad ketinam kartu gyventi, – šypsojosi Matas. – Tai, ką pamačiau, buvo iškalbingiau nei bet kokie žodžiai.

– Nemanai, kad šlykščiai su Izabele elgiesi? Matau, ji rimtai nusiteikusi, kad jau tikisi su tavimi gyventi.

– Aš žaidžiau jos žaidimą, kol man buvo naudinga, dabar man jos nebereikia.

– Nesu tikra, kad suprantu.

– Nesigilink, saldžioji, dabar niekas nebesvarbu, – kuždėjo Matas, traukdamas nuo peties petnešėlę. – Ema, aš vos susivaldžiau, kai namuose nusirengusi sviedei į mane suknelę, – susijuokė vyras.

– Hmm, kiek aš pamenu, tai tu norėjai kuo greičiau mane aprengti.

– Tik tam, kad nebaigčiau nurengti, – bučiavo nekantriai.

Pasigirdo skambus uždaromų durų trenksmas ir artėjantys greitai žingsniai. Į virtuvę įsiveržė Elijas, tokio įsiutusio Ema dar nebuvo mačiusi. Jis akimirką sutriko matydamas pusnuogius įsimylėjęlius, bet jo veido išraiška vėl tapo grėsminga.

– Kokį velnią čia veikiat? – paklausė nelaukdamas atsakymo. – Ema, tu tikrai nori mane pribaigti? Nedrįsk meluoti, girdi? Gali net nesivarginti, Olena man viską papasakojo.

– Eliauj, nepyk, aš juk prašiau man duoti savaite.

– Tai beprotybė, ko tu tikėjaisi, kad jis tavęs atsiprašys, maldaus atleidimo? Ko iš jo nori, Ema? Supranti, kad jis vėl tave nuskriaus? Tu pasikvieteį į namus nusikaltėį ir prašai, kad nepyktų?! – vis labiau karščia vosi brolis.

Eliaui šaukiant, į virtuvę įėjo Izabelė ir sustingo.

– Kaip suprasti, Matai, kodėl jūs pusnuogiai? Prašau pasiaiškinti, – supyko Izabelė.

Elijas, sunkiai tramdydamas įniršį, atsisuko į Izabelę.

– Kas tau neaišku?! Nebūk kvaila, Izabele, ir eik iš čia, jei dar turi bent kiek savigarbos! –

suriaumojo Elijas. – Ema, dėl Dievo meilės, apsirenk ir ateik į svetainę, – paliepė išeidamas.

– Ką jis sau leidžia? Matai, daryk ką nors, – žvelgė sutrikusi Izabelė.

– Galiu tave palydėti iki durų, Izabele, – ramiai pasakė Matas, keldamas Emos marškinėlius nuo grindų.

– Apsirenk trumpam, kol su broliu pakalbėsi, – pakuždėjo bučiuodamas.

Nuslydusi nuo stalo, mergina atsistojo šalia Mato, nes nedrįso praeiti pro Izabelę. Ji žvelgė į Emą išdidžiai, neatrodė, kad labai sielotųsi.

– Ką ji tokio turi, ko aš neturiu, Matai? – paklausė nužvelgdama Emą su panieka.

– Ji turi viską, ko aš noriu.

– Aš galėjau tau duoti viską, ko nori, o ką gausi iš jos, svetimą vaiką? – sušnypštė Izabelė.

– Geriau išei, kol nepasakei, ko nereikia, tu vis tiek nieko nesuprasi, jei ir paaiškinsiu, – pagiežingai tarė vyras.

– Galėjai turėti tikrą moterį, Matai, o dabar turėsi nestabilią, susivėlusią mergiūkštę su

vaiku.

– Jei norėsiu lėlės, tokios kaip tu, nusipirksiu pripučiamą, ji bent nešnekės, – grėsmingai atkirto.

Izabelė praleido žodžius negirdomis.

– Kai ji pabėgs nuo tavęs, o tai ji padarys greitai, tai žinai, kur mane rasti, galbūt suteiksiu tau paskutinį šansą, – tai pasakiusi, gracingai apsisukusi išėjo.

– Oho, kas čia buvo? – Ema negalėjo patikėti, ką išgirdo.

– Ji manęs nori kaip aksesuaro prie savo prabangių rūbų.

– Tai kodėl su ja susitikinėjai?

– Kad tave paerzinčiau, – išsišiepė Matas.

– O tu tikras šiknius, – nusijuokė Ema.

– Ema! – iš kambario surikoelijas.

Giliai įkvėpusi, Ema nupėdino į svetainę. Elijas stovėjo rankas susinėręs ant krūtinės ir žvelgė pro langą. Priėjusi prie brolio, ištiesė ranką norėdama paliesti, bet dvejodama patraukė, bijojo, kad atstums. Elijas atsisuko į sesę ir

akimirką žvelgė tylėdamas, nuo įtampos kaktoje buvo susimetę raukšlelės. Visiškai sutrikęs, Matas atsistojo netoli ir bandė suprasti, kas vyksta.

– Miegamajame pilna kraujo pritaškyta, – tarėelijas lediniu balsu.

– Aš jam perpjoviau ranką, – vos girdimai sukuždėjo.

– Jis tave puolė?

– Galima ir taip pasakyti, – šnabždėjo žvelgdama į grindis.

– Jis bandė tave išprievartauti? – laukė kupinu įtampos žvilgsniu.

Ema nuleido galvą, nedrįsdama pažvelgti į brolių, nepajėgė atsakyti į klausimą. Pasuko galvą į Matą. Jis stebėjo sutrikęs, dar nesuprasdamas, apie ką kalbama, tačiau atsakymo laukė stipriai spausdamas kumščius.

– Jis tave sužeidė... – Elisas atsargiai perbraukė pirštais per smilkinį.

– Jis įsiuto, kai perpjoviau jam ranką, tada mane pastūmė ant lovos, bet aš nuslydau ir trenkiausi į spintelę.

Elijas, stipriai sukandęs dantis, suėmė delnais sesers veidą.

– Ema, ką dar jis padarė? – paklausė lediniu balsu.

– Išsinešdino, kai pasakiau, kad ateina Matas.

– Po velnių, reikėjo sulaukti Mato, kad išmaltu jam snukį.

– Nežinojau, ar Matas greitai pasirodys, nebegalėjau su juo būti, – tarė vos girdimai.

– Gal aš galėčiau sužinoti, apie ką kalbate? Po galais, kam aš turėjau išmalti snukį? – įniršo Matas.

Ema nervingai gniaužė rankas bijodama ką nors pasakyti. Klestelėjo ant sofos ir pasidėjo rankas ant kelių.

– Pasakyk jam, Ema, ar dar ilgai žadi slėpti? – tarė su priekaištu brolis.

Matas atsitūpė priešais Emą ir apglėbė rankomis.

– Saldžioji, pasakyk man, kad ir kas tai bebūtų, aš turiu žinoti, – meiliai prašė.

Ema pakėlė akis, pasitikdama jo neišvengiamą reakciją.

– Pas mane buvo Kornelijos tėvas, – tarė vos girdimai.

Matas kurį laiką stebėjosi į Ema bandydamas suprasti, ką išgirdo, ir staiga pašokęs ant kojų, rankomis suspaudė galvą.

– Šūdas! – suriaumojo. – Jis pro mane praėjo, Eljau, pro pat mane praėjo! – blaškėsi po kambarį Matas.

– Įsidėmėjai jį? – paklausė brolis.

– Ne, po velnių, jis pralėkė laiptais pro mane užsidengęs veidą.

– Prašau, baikit kelti paniką, man nieko nenutiko, – maldavo Ema.

Elijas sugriebė sesę už rankos ir nusitempė prie durų.

– Ką darai? – išsigando Ema.

– Einam, – neaiškino nieko brolis.

– Kur, Eljau?

– Parodysi, kur rasti tą išsigimėlį.

– Sustok, Elijau! – sušuko traukdamasi atgal. – Ir kas toliau, jei parodysiu, ką darysi? Užmuši jį? Manai, man nuo to bus geriau, manai, aš tada būsiu laiminga ir viską pamiršiu?! – šaukė negalėdama sulaikyti ašarų.

– Ema, tu negali prašyti manęs, kad nieko nedaryčiau, kitaip išprotėsiu! – šaukė brolis.

Matas patraukė draugo ranką nuo Emos ir apkabino merginą.

– Brolau, nurimk, taip nieko neišspręsim, – suspaudė jam petį.

Pasidavęs, Elijas nuslinko prie sofos ir sukrito žvelgdamas tuščiu žvilgsniu. Į jį žiūrint Emai plyšo širdis, bet privalėjo apsaugoti jį nuo jo paties veiksmų, kurie galėjo turėti negrįžtamas pasekmes. Pabučiavusi Matą, nuėjo pas brolių, susirangė jam ant kelių ir, trokšdama paguosti, stipriai apkabino. Brolis ilgai tylėjo, kol galiausiai susitvardęs šiek tiek atsileido.

– Maže, reikia eiti namo, Kornelija užsivalgė spragėsių, blogai jaučiasi, tavęs nori, – kalbėjo sėsei glostydamas nugarą.

– Kodėl iš karto nesakei?

– Kaip galvoji, ką turėčiau daryti, kai pamačiau miegamajame kraują?

– Atleisk, – nuliūdo Ema.

– Tikiuosi, smarkiai jį sužeidei?

– Nežinau, sakė, kad reikės siūti.

– Šaunuolė, – tyliai tarė brolis.

Netrukus visi trys patraukė į Emos butą. Priglaudusi dukrą prie širdies, Ema nešiojo niūniuodama lopšinę, kol dukrytė užmigo. Atsisėdo svetainėje glausdama Korneliją prie savęs, nenorėjo jos paleisti. Tuo tarpu Elijas suvyniojo kilimą ir pakeitė krauju suteptą lovos užtiesalą, kad nereiktų tėvams aiškintis. Ema stebėjo, kaip Matas su broliu miegamajame kažką gestikuluodami aptarinėja, suprato, apie ką kalba, tik nieko negirdėjo. Pamatę, kad Ema juos stebi, nutilo ir grįžo į svetainę. Elijas atsisėdo šalia sesers ir paglostė dukterėčiai galvą.

– Duok man mergytę, nunešiu į lovą, – tarė tyliai, kad nepažadintų.

Atsargiai padavusi dukrą, Ema išsitiesė purtydama nutirpusią ranką. Palydėjo akimis broį, žvilgsnis užkliuvo už Mato, petimi

pasirėmusio į durų staktą. Jis stovėjo rankas susikryžiaęs ant krūtinės ir šypsodamasis žvelgė į ją. Per kūną nuvilnijo geismo šiurpuliukai, Ema beprotiškai mylėjo šį vyrą. Pasislinkusi prie sofos krašto, perbraukė ranka per aksominį audinį, nebyliai siūlydama Matui prisėsti šalia. Įkalbinėti nereikėjo, nieko nelaukęs patraukė pas ją.

– Matai, vaikeli, kaip gerai, kad atėjai, – džiūgavo mama atėjusi iš virtuvės. – Ema buvo tokia nusiminusi, kad susipykot, net valgyti nebegalėjo. Kaip tu, vaikeli, gyveni? Papasakok, kaip darbe tau sekasi, kokius dabar baldus gamini? Mes su tėvu galvojame nusipirkti naują virtuvinį stalą, nes dabartinis labai jau nekokybiškas, tiek daug pinigų sumokėjome, o pasirodo, ten net ne iš medžio pagamintas. Nieko dabar nebenusipirksi, jokios kokybės nerasi, – tarškėjo mama.

Matas nusijuokė ir, atsisėdęs šalia Emos, toliau kantriai klausė mamos monologo. Ema, nebegalėdama pakęsti atstumo, prisisislinko prie Mato ir, priglaudusi galvą prie krūtinės, užsimerkė. Bandė atsipalaiduoti, bet nepajėgė girdėdama vis tankiau plakančią Mato širdį. Tyliai aiktelėjo, kai atmerkusi akis sutiko jo kupiną aitros žvilgsnį. Puikiai suprato, kaip jis

jaučiasi, bet nenutrūkstamos mamos kalbos, nežadėjo greito išsivadavimo.

– Matai, ar girdi? – kažko klausė mama.

– Atsiprašau, nenugirdau, – bandė susikaupti vyras.

– Klausiau, ar nori valgyti? Iškepiu tavo mėgstamų pyragėlių su daržovėmis, dar vėliau su mėsa pagaminsiu, bet dabar šituos reikia suvalgyti.

– Ačiū, bet aš dabar valgyti nenoriu, – atsiprašydamas tarė Matas.

– Kas su jumis, vaikai, pasidarė, nei vienas nieko nebevalgote, gal vien oru gyvi būsit. Ir tu, berniuk mano, visai suvargai, dirbi ir dirbi, visą sveikatą padėsi. Kam tau taip plėšytis? Juk neturi nei žmonos, nei vaikų, visų pasaulio pinigų neuždirbsi, sūnau, – piktinosi mama.

– Ačiū už rūpestį, galbūt jūs ir teisi, reiks pristabdyti su darbais, – šypsojosi Matas, stipriau apkabindamas Ema.

– Mama, užteks jį kamantinėti, jie su Ema ruošiasi važiuoti į centrą prasiblaškyti, ten ir pavalgys, – pasakė nerūpestingai Elijas.

- Kur jūs, vaikai, naktį eisit? – sunerimo mama.
- Ne kaime randamės, čia yra ką veikti ištisą parą, – nenusileido sūnus.

Matas kaipmat pašoko, su dėkingumu pažvelgė į draugą ir pasuko link durų į priekį stumdamas merginą.

- Palauk, man reikia persirengti, – sustojo Ema susijaudinusi.

- Ne, nereikia, saldžioji, – šypsojosi Matas tempdamas ją iš paskos.

- Eljau, ar pabūsi su Kornelija? – paklausė sutrikusi.

- Ne ilgiau kaip iki rytojaus pietų, – nusijuokė brolis.

- Ačiū, – entuziastingai padėkojo Matas.

- Ką jūs veiksit visą naktį? – susirūpino mama.

Eljas apkabino mamą ir nusivedė į virtuvę, leisdamas įsimylėjėliams ramiai išeiti. Susikibę už rankų, abu nekantriaiėjo link Mato namų. Vakaras buvo maloniai šiltas, nuo gėlyno augančio šalia daugiaaukščio, ore sklandė levandų aromatas. Ema giliai įkvėpė,

mėgaudamasi kūną užliejusiu gėlių kvapu ir sustojo. Tįptelėjusi Matą už rankos, nusijuokė, matydama, kaip jis skuba kuo greičiau pasiekti namus. Matas klausiamai pakėlė antakius. Ema, susinėrusi rankas už nugaros, gėrėdamasi tyrinėjo dailius jo veido bruožus.

– Gal iš tikro einam į miestą? – bandė sutramdyti besiveržiantį juoką, matant jo veido išraišką.

– Saldžioji, tu manęs bijai? – paklausė įtariai.

– O turėčiau bijoti? – nusijuokė Ema.

– Hmm, – Matas pakreipė galvą. – Turėtum, saldi, siaubingai turėtum bijoti vyro, kuris tiek laiko tavęs laukė.

Prisitraukė merginą prie savęs, bet Ema pasilenkdama į šoną ištrūko iš glėbio ir krizendama užbėgo jam už nugaros.

Prisispaudusi prie Mato, apkabino, sunerdama pirštus jam ant pilvo. Vyras nusikvatojęs žvelgė pakreipęs galvą per petį.

– Aš toks baisus, kad negali į mane žiūrėti?

– Greičiau atvirkščiai, negaliu blaiviai mąstyti į tave žiūrėdama, todėl stovėk ir nejudėk, kol

nepakalbėsim, – juokėsi įsikniaubusi veidu į nugarą.

– Einam namo, pakalbėsim, – pažadėjo Matas.

– Aš čia noriu kalbėti, – tarė delnus pakišdama Matui po marškinėliais.

– Ema, Ema... – kimiai nusijuokė vyras. – Nereikėjo taip daryti, – tai taręs, praskyrė Emos rankas ir greitai apsisukęs pakėlė ją ant rankų. – Einam namo, saldžioji, aš velniškai alkanas, – šypsojosi vyras.

Pagaliau, po tiek laiko, Ema pajuto kaip krūtinė prisipildo laisvės, jautėsi pilna džiaugsmo, vilnijančio kūnu kaip srauni upė. Žvelgė į Matą ir negalėjo prisiminti, kas jai anksčiau trukdė jį taip karštai mylėti. Apkabinusi vyro pečius, erzindama lėtai bučiavo kaklą. Matas paspartino žingsnį. Pravėręs buto duris, nunešė Emą į miegamąjį ir pastatė ant lovos.

– Ar pakvaišai, aš su batais, – skubėdama nusispyrė balerinas ant grindų.

– Eikš, saldžioji, – sukuždėjo Matas traukdamas Emą už kelnių liemens.

– Matai, pirma man turi atsakyti į klausimą, – paprašė delnais suimdama jo veidą.

– Klausk, – tarė nekantriai.

– Aš dėl Izabelės.

– Dėl Dievo meilės, nejaugi rimtai dabar nori apie ją kalbėti?

– Ne. Bet noriu žinoti, ar miegojai su ja šioje lovoje?

Matas šypsojosi veidu braukdamas per krūtinę.

– Šiame bute ji nakvojo tik tą kartą, kai tu ryte nuo manęs pabėgai, – tarė nuvilksdamas Emai palaidinę.

– Kodėl? – paklausė smalsaudama.

Matas atsegė liemenėlę ir, nutraukęs nuo pečių, lūpomis prigludo prie apnuogintų krūtų.

– Nes šią lovą gaminau tau, Ema, – tarė paguldydamas merginą ant lovos. – Pakalbėsime vėliau, – pažadėjo Matas nutildydamas Ema bučiniu. ◇

~ 33 dalis ~

Ema pabudo nuo įkyrių saulės spindulių, kurie nekantriai vertė pramerkti akis. Pasivertė ant šono, kad galėtų matyti Matą. Jis ramiai miegojo, rankas atmetęs į šalį. Prisislinkusi arčiau ir pažvelgusi į Mato plačią krūtinę, Ema susigėdo, prisiminusi, kaip jis vakar nesidrovėdamas tyrinėjo jos kūną. Nepajėgdama susivaldyti, ištiesė ranką ir palietė Matui skruostą. Atsargiai, kad nepažadintų, braukė pirštais per kaklą kol pasiekė krūtinę, lėtai judėjo link pilvo ir nedvejodama nuslydo po antklode. Ema juto nevaldomą geismą, vakarykštės nakties buvo maža. Nepaisydama kirbančio proto, pasirėmė ant alkūnių ir prigludo lūpomis prie pilvo, atsargiais bučiniiais kilo aukštyn.

– Mmm, meldžiu, pažadėk, kad kiekvieną rytą mane taip žadinsi, – sumurkė Matas.

– Atleisk, nenorėjau tavęs žadinti, bet tu taip skaniai atrodei, kad nesusivaldžiau neparagavusi, – tirpo iš malonumo jausdama nekantrų atsaką.

Matas, suėmęs delnais Emos veidą, gėrėjosi mylima moterimi. Pirštais lengvai palietusi

juodus antakius, priglaudė delną prie plaštakos, šildančios jos skruostą.

– Matai, kodėl taip žiūri į mane?

– Saldžioji, kad tu žinotum, kiek kartų visą tai įsivaizdavau, – tarė šypsodamasis.

– Na, daugiau tau to įsivaizduoti nebereikia, – per kūną nuvilnijo malonus drebulys.

– Ema, tu juk daugiau nebebėgsi nuo manęs? – rimtai paklausė Matas.

– Bėgsiu tik tol, kol mane vysiesi, – tai tarusi staiga atsisėdo. – Einu išvirsiu kavos, – erzindama ropojo link lovos krašto.

Matas pašokęs stvėrė merginą už liemens ir pargriovė ant lovos, prisispausdamas prie nugaros. Ema juokėsi ir blaškėsi bandydama ištrūkti, bet pailsusi pasidavė ir priglaudė skruostą prie vėsios paklodės.

– Nesimuistyk, saldzioji, vis tiek nepaleisiu, – pakuždėjo bučiuodamas pečius.

– Pažadi? – paklausė mėgaudamasi jo kūnu.

– Prisiekiu, – tarė slysdamas delnu per šoną.

Glamonėdamas lūpomis kaklą, suėmė ranka klubus ir kilstelėjo prie savęs. Ema besąlygiškai atsidavė jo valiai ir, užmiršdama viską, mėgavosi savo vyro artumu.

Prieš vidurdienį reikėjo sugrįžti į namus. Greitai nusipraususi, Ema priėjo prie veidrodžio susitvarkyti plaukų. Žvelgė į savo atvaizdą, atrodė, kad pirmą kartą save mato. Niekaip negalėjo liautis šypsotis, rodė, kad niekada nebuvo tokia laiminga, bet staiga iš atminties kaip vaiduoklis išniro Darius. Su juo taip pat jautėsi laiminga, jis buvo ypatingas žmogus, palikęs pėdsaką Emos gyvenime. Susimąstė, kaip viskas dabar būtų susiklostę, jei nebūtų sutikusi Dovydo, galbūt dabar su Dariumi būtų kartu. Susigūžė suvokusi, kad neturėtų Mato, jei jos gyvenime nebūtų pasimaišęs vyras demoniškomis safyro akimis. Paskendusi apmąstymuose, neišgirdo, kaip į vonią atėjo Matas. Apkabinęs iš nugaros, žvelgė į Ema veidrodyje.

- Apie ką galvoji, saldžioji? – paklausė meiliai.
- Nieko svarbaus.
- Melagė, – sukuždėjo į ausį.
- Kodėl taip sakai? – sunerimo Ema.

– Nes pažįstu tave, matau, kad dėl kažko nerimauji.

Ema apsigrėžė, kad galėtų pažvelgti jam į akis, pasistiebė ant pirštų galų, kad pasiektų jo veidą ir apšivijo rankomis kaklą. Jautėsi kalta, kad būdama su juo, prisiminė Darių, nenorėjo jų lyginti. Tačiau dabar, žvelgdama į Matą, žinojo, kad besąlygiškai jį myli.

– Aš dėl nieko nepergyvenu, – pralinksmėjusi tarė Ema. – Negi nematai, kad negaliu liautis šypsotis?

– Tikiuosi, taip ir bus, saldžioji, nes aš nesiruošiu tavęs paleisti, – rimtai tarė Matas.

– Kodėl manai, kad išeisiu?

– Ar vis dar galvoji apie jį? – paklausė tarsi skaitydamas jos mintis.

– Nesuprantu, kodėl būtent dabar apie jį užsiminei, – tarė suirzusi.

– Nes vėl žiūrėjai tokiu žvilgsniu, kaip tada, kai jis tave paliko, – tarė lediniu balsu.

– Matai, jis mano praeitis, dabar esu su tavimi ir noriu tik tavęs, – kalbėjo į žodžius įdėdama visą širdį.

Vyras akimirką žvelgė į Ema, ieškodamas akyse melo, bet, pasidavęs, pripuolė godžiu bučiniu prie lūpų. Visa savo esybe Ema bandė atsakyti į Mato bučinį, kad jam nebeliktų abejonių dėl jos sprendimo. Atsitraukusi, susijuokė matydama liepsnojančias akis.

– Kad ir kaip norėčiau pasilikti, bet bijau, kad Elijas nebebus toks kantrus paliktas vienas su Kornelija.

– Jis mane supras, – nusišypsojo Matas.

– Nesakyk, kad neįspėjau, be to, aš sakysiu, kad manęs neišleidai, – tarė atsegdama diržo sagtį.

– Ema, naivioji mano mergaite, jei nepastebėjai, tai aš tavęs ir neišleidžiu.

Mergina nenustebo išgirdusi durų skambutį, buvo tikra, kad atėjo Elijas. Jis visada būdavo itin punctualus. Matas tyliai susikeikė, bet nepajudėjo iš vietos.

– Kaip manai, gal neįleidžiam? – tarė pakėlęs antakius.

– Bandyk laimę, bet bijau, kad teks keisti duris,
– skambutis skambėjo vėl ir vėl.

– Jis kartais tikrai užknisa, – nusijuokė Matas.

– Einam, gražuoli, turėsim dar daug laiko, – erzindama lyžtelėjo vyro nuogą krūtinę ir pasileido bėgti prie durų.

– O tu tikra sadistė, – juokėsi Matas nė kiek neatsilikdamas nuo Emos.

Juokdamiesi grūmėsi prie durų, kol Emai pavyko jas atrakinti. Stvėrė už rankenos į šalį stumdama Matą ir pravėrė duris. Koridoriuje stovėjo brolis su Kornelija ant rankų.

– Matai! – sušuko Kornelija tiesdama rankas.

Nieko nelaukęs, Matas paėmė mergytę ant rankų ir, siūlydamas pažaisti, nusinešė į svetainę. Kornelija čiauškėjo nesustodama, net nepastebėdama mamos. Elijas apkabino sesę per pečius ir plačiai šypsodamasis nusivedė į svetainę.

– Nepykit, vaikai mano, kad sutrukdėm, bet aš su reikalu, – nusišaipė Elijas.

– Kokio velnio atsigrūdai? – paklausė Matas susinėręs rankas ant krūtinės.

– Tu pirma palįsk po šaltu dušu ir, dėl Dievo meilės, užsisiek kelnes, – šaipydamasis tarė draugas.

– Elijau, kas nutiko? – sunerimo Ema.

– Nieko, mažė, nenutiko, tik man reikia grįžti į Londoną, turiu sutvarkyti reikalus prieš atsikraustant, be to, noriu daug daiktų parsivežti.

– Pas mane persikelsi? – žvelgė patenkinta.

– Hmm, na dabar tu tikriausiai pati išsikelsi, – nusijuokė Elisas. – Man tavo butas patinka, kalbėjau su savininku, manau, susitarsim, kad galėčiau jį nusipirkti.

– O tu jau apie viską pagalvojai, – džiūgaudama apkabino brolių. – O kas, jei aš neišsikelsiu, išmėsi mane?

– Nebenusišnekėk, mažė. Ten tavo ir Kornelijos namai, – suirzo brolis.

– Juokauju, Elijau. Aš beprotiškai laiminga, kad tu grįžti į Lietuvą, visada to norėjau. Pastaruoju metu mano svajonės pildosi, – tarė žvelgdama į patenkintą Matą.

– Aš ir taip per daug laiko praleidau ne ten, kur norėjau. Susikūriau patogų gyvenimą, galiu sau leisti pakankamai, bet visada jaučiau, kad esu vienas, kaip pamestas šuo. Nebenoriu taip

jaustis, todėl man reikia jūsų su Kornelija, –
kalbėjo brolis spausdamas sesę glėbyje.

– Tai geriausias tavo sprendimas, – neslėpė
džiaugsmo Ema.

– Gana glėbesčiuotis, – Matas patraukė Emą
nuo brolio.

– O tu neįsijauk, ji mano mažoji sesutė, traukis
tolyn, – sugriebęs Emą už rankos išplėšė iš
Mato glėbio.

Matas tingiai išsišiepė ir mikliai puolė Eliją, kaip
vaikystėje grumdamasis, kai ko nors abu
nepasidalydavo. Ema kvatodamasi šoko į šoną
ir pribėgusi prie dukros pakėlė ją ant rankų, kad
mažoji neišsigastų. Kornelija kurį laiką stebėjo
dėdę besigrumiantį su Matu ir suplojo rankomis,
girdėdama, kad jie juokiasi. Ema žvelgė į juos ir
vėl pasijuto kaip maža mergaitė stebinti
kvailiojančius berniukus. Atrodė, kad visi trys
vėl yra nerūpestingi vaikai, tik Emą į tikrovę
greitai sugražino dukra safyro akimis,
krykštaujanti ant rankų. Stipriai apkabinusi
mergaitę, pabučiavo į skruostą.

– Labai myliu tave, mano princese, – tarė
gėrėdamasi savo mergytės juoku.

Kornelija apšivijo rankomis mamos kaklą ir priglaudė galvą prie peties. Ema juto neapsakomą gėdą, kad kažkada nedrįso pažvelgti į dukrą, nes jos nuostabus veidelis varė siaubą. Žiūrėdama į Korneliją ir į kvailiojančius vyrus, prižadėjo sau, kad nuo šiol viskas bus kitaip, nuo šios akimirkos pradės naują gyvenimą su savo brangiaisiais žmonėmis, kurie visą tą laiką jos neapleido.

– Apie ką galvoji? – paklausė Matas apkabindamas abi merginas.

– Apie tai, kad jus dievinu, – tarė patenkinta.

– O tu žinai, ką aš jaučiu, saldžioji? – pasilenkė pabučiuoti.

– Galiu tik numanyti, – sudrebėjo iš jaudulio.

Į Mato nugarą atsitrenkė sofos pagalvėlė ir dusliai nukrito ant grindų. Pažvelgusi Matui per petį, Ema pamatė besišypsantį brolį.

– Nereikėjo taip daryti, brolau, – plačiai šypsodamasis, Matas pakėlė nuo grindų pagalvę. ◇

~ 34 dalis ~

Pralėkus savaitei, iš Londono turėjo grįžti Elijas. Matas ruošėsi jį pasiimti iš oro uosto, tad Ema priėmė iššūkį paruošti vakarienę. Korneliją nuvedė pas tėvus, o pati kruopščiai susirašiusi pirkinių sąrašą susiruošė į prekybos centrą apsipirkti. Matas išvažiavo nuplauti mašinos ir dar žadėjo užsukti į darbą. Buvo likusios vos kelios valandos, todėl Ema skubėjo, kad suspėtų pagaminti vakarienę, o žinant, kaip jai tai sunkiai sekasi, turėjo suktis greičiau. Persivilkusi, greitai šepečiu perbraukė plaukus ir įsispyrusi į batelius paskubomis nusileido laiptais žemyn. Taip skubėjo, kad nepajuto, kaip koridoriuje atsitrenkė į aukštą vyrą.

– Atsiprašau, – tarė bandydama prasmukti pro šoną.

– Gerai, kad išėjai, – tarė vyras, laikydamas ją už pečių.

Išgirdusi balsą, Ema nustėro. Širdis kaip pašėlusiai pradėjo daužytis, pabandė atsitraukti, bet jis nepaleido.

– Einam į lauką pasivaikščioti, ugnine mergaite,
– pasakė Dovydas tempdamas iš laiptinės.

Ema nesipriešino, nes manė, kad lauke bus saugesnė, kai aplinkui daug žmonių. Šiek tiek nurimo, kad jis nesiveržė į butą. Dovydas nusivedė Emą prie gatvės, kur stovėjo baltutėlis *Porsche* automobilis. Pajutusi grėsmę, sustojo, bandydama tempti jį atgal. Dovydas su šypsena veide pažvelgė į merginą ir pravėrė automobilio dureles.

- Ką sugalvojai? – paklausė išsigandusi.
- Važiuojam ten, kur mums niekas netrukdytų, ugninė mergaite, – linksminosi Dovydas.
- Niekur su tavim nevažiuosiu! – sušuko, beviltiškai bandydama išsilaivinti...

Apsidairęs aplinkui, Dovydas pakėlė Emą ant rankų ir įgrūdo ant galinės sėdynės. Mergina puolė prie durelių, bet niekaip negalėjo jų atidaryti.

- Išleisk mane, tu iškrypėli! – šaukė vis labiau pasiduodama panikai.
- Nevark, širdele, vis tiek neatidarysi.

Ema beviltiškai gniaužė odinę sėdynę ir jautė, kad šį kartą nebepajėgs pasipriešinti. Paniškai dairėsi aplinkui, bet niekaip nesuprato, kur važiuoja, tik išlipusi pamatė, kad yra

požeminiame garaže. Ėjo iš paskos tempiama už rankos, kojos nenorėjo judėti, sąnariai buvo tarsi suledėję. Dovydas nusišypsojo ir prisitraukė prie savęs merginą.

– Nebijok, širdele, mes tik aptarsim keletą reikalų ir dar pabaigsime, ko praeitą kartą nebaigėme.

– Tu nesveikas, nemanai, kad tau reikia gydytis? – paklausė niekinamai.

– Cha cha cha, – nusikvatojo vyras. – Su manim viskas gerai, čia tik tau reikia pakeisti požiūrį į mane. Suprask pagaliau, aš nesu tavo priešas, tu man labai patinki, netgi daugiau nei patinki, be to, mes turim dukrą, negali manęs nekęsti, ugnine mergaite.

– Nevadink manęs taip, – iškošė pro sukąstus dantis.

– Bet tau labai tinka, niekaip negaliu įprasti prie tavo vardo, – įstūmė į liftą.

Kylant aukštyn, Dovydas palinko pabučiuoti, bet ši pasuko galvą į šoną. Durims atsivėrus, nieko nelaukęs, išstūmė Emą iš lifto ir nusivedė prie baltų durų. Patekusi į erdvų prieškambarį, Ema negalėjo atsistebėti, kad viskas taip pat akinamai balta kaip ir tada jo miegamajame.

Baldai, sienos, lubos, grindys spindėjo baltumu. Niekas keisto, kad ir miegamasis, į kurį ją nusitempė akino savo balta spalva.

– Tu tikrai nesveikas, – tarė dairydamosi aplinkui. – Keista, kad vilki ne baltais rūbais. Tavo vieta durnyne su balta oda apmuštomis sienomis.

– Geriau taip nejuokauk, ugninė mergaite, – sutrūkčiojo vyro veido raumenys.

– O ką aš prarasiu? – isteriškai nusijuokė Ema.

– Gal tu pagaliau baigsi su manimi šitaip elgtis, Ema! – sušuko Dovydas. – Negali visą gyvenimą manęs už tai nekęsti. Kodėl žaidi su manimi? Tai provokuoji mane kviesdamasi pas save, tai vėl elgiesi kaip su baisiausiu monstru!

Ema žiūrėjo į jį išplėtusi akis, manė, kad sapnuoja, negalėjo suprasti, ar jis tikrai galvoja, kad nieko blogo nepadare ir nesupranta, kad šiuo metu taip pat elgiasi.

– Man ir penkių gyvenimų neužtektų, kad galėčiau nustoti tavęs nekęsti! – išrėkė tulžies sklidinus žodžius.

Dovydo akys kaipmat užsiliepsnojo žvėrišku įsiūčiu, priversdamos merginą susigūžti.

– Kad jau taip sakai, ugnine mergaite, tai dar viena mano nuodėmė nieko nebepakeis, – tai taręs sviedė Ema ant lovos.

Užsiropštes ant jos, stvėrė už džinsų sagties. Ema sugriebė už rankų bandydama patraukti, bet jis lengvai jas nustūmė ir suspaudė jai prie galvos. Beprarandanti viltį, pasuko galvą į šoną ir iš visų jėgų įsikando jam į riešą, kiek pajėgdama spaudė dantimis, kol pajuto per smakrą tekančią kraują. Dovydas suriaumojo ir, ištraukęs ranką, smogė delnu Emai per veidą.

– Prakeikta kalė, kiek dar kartų man nuleisi kraują! – suriaumojo vyras.

Ema gulėjo desperatiškai gaudydama orą, suvokdama, kad nieko nebegali padaryti. Jautė liepsnojančiu skruostu tekančias ašaras, nebegalėjo daugiau priešintis, nebepajėgė. Gulėjo nejudėdama, visiškai pasidavusi ir laukė, kada jis liausis kankinęs. Dovydas atplėšė nuo marškinių skiautę ir apsivyniojo aplink riešą.

– Geriau taip ir gulėk, neversk daugiau tavęs skriausti, Ema, – pagrasino Dovydas.

Sugriebęs palaidinę, nutraukė per galvą, net nebandydamas atsegti, nuplėšė žemyn liemenėlę. Dovydas sužvėrėjęs bučiavo, kandžiojo krūtis ir traukdamas nuo savęs

kėlnes, spaudė Emos rankas prie savės, geisdamos, kad jį liestų. Mergina gulėjo nejudėdama, stipriai sukandusi dantis ir nebyliai verkė, negalėdama pakęsti jo prisilietimų. Vyras lūpomis slydo Emos kūnu žemyn ir savininkiškai įsitaisė tarp kojų. Ema jautėsi visiškai palūžusi, atrodė, niekas nebesvarbu, tik gulėjo ir laukė, kada viskas pasibaigs. Bet staiga atmintyje pasirodė Mato veidas, kaip naktį jis užsidegęs pasakojo apie Seulą, į kurią praeitą vasarą buvo nukeliavęs ir žadėjo ją ten nusivežti. Prisiminė jo šypsena, meilės ir aistros kupinas akis. Trūkksmingai įkvėpusi, tarsi paskutinį kartą gyvenime, rankomis desperatiškai įsitvėrė į Dovydo plaukus. Vyras iš skausmo pašoko, tiek Emai užteko, kad galėtų išlaisvinti kojas. Keliu spyrė į galvą ir, nustumusi jį nuo savės, nusirito nuo lovos. Užsitempusi kėlnes, pasileido bėgti, girdėjo, kaip jis siaubingu balsu šaukia ją vardu. Durys buvo užrakintos, atsisukusi išvydo atslenkantį, už galvos susiėmusį, Dovydą. Paniškai dairydamosi aplinkui, pamatė virtuvę ir pasileido į ją. Ant magnetinės lentelės, kabojo visa eilė peilių. Ema čiupo pirmą pasitaikiusį peilį ir, greitai apsisukusi, suriko iš siaubo. Dovydas stovėjo visai arti, o peilis rėmėsi jam į nuogą krūtinę.

- Ema, padėk peilį, tai jau per dažnai kartojasi,
- grėsmingai tarė vyras.
- Net nesiruošiu, šūdžiau, - atkirto nedvejodama.
- Tu man nieko nepadarysi, - nusišaipė Dovydas.
- Neabejok, šį kartą pataikysiu ten, kur reikia, - buvo pasiruošusi jį pribaugti.

Vyras lėtai atsitraukė ir atsisėdo ant aukštos baro kėdės. Akylai stebėdamas Emą, viena ranka pasirėmė galvą.

- O tu velniškai patraukliai atrodai, pusnuogė su peiliu rankose, - lūpose žaidė šypsena.

Ema pažvelgė į save ir, pamačiusi nusmukusią liemenėlę, skubiai viena ranka užsitempė ant krūtinės. Nenuleisdama nuo Dovydo akių, užsisegė džinsus.

- Be reikalo vargsti, širdele, jei manai, kad iš čia išeisi, tai pamiršk, - Dovydas apsilaižė lūpas.

Buvo aišku, kad jis nejuokauja. Mergina apsidairė aplinkui, viskas buvo tobulai tvarkinga, daiktų buvo labai mažai. Ant stalo stovėjo tik kavos virimo aparatas, prie lango

stūksojo įmantriai raityta baltutėlė vaza, o virš baro, kabojo taurės baltomis kojelėmis. Priėjusi prie lango, pasirėmė į sieną. Dovydas akylai sekė Emą žvilgsniu.

– Tai sakai, neišleisi manęs? – ryžtingai paklausė.

– Nea, – išsišiepė vyras.

Ema sugriebė vazą, ji buvo sunki. Ištiesė į priekį, grėsmingai žvelgdama jam į akis.

– Nedrįsk, ugnine mergaite, kitaip tave pribaisiu, – pagrasino atvėsusiu balsu.

– Nepribaisi, Dovydai, nes aš pirma tave pribaisiu, – pasukiojo peilį rankoje.

– Padėk vazą, – tarė lėtai.

– Gera, padėsiu, – tai pasakiusi, sviedė ją į sieną.

Dovydas pašoko nuo kėdės ir susiėmęs už galvos spoksojo į šukes. Paklaikysiu žvilgsniu stebeilydamasis į merginą, pradėjo greitai artintis. Ema akimirksniu sugriebė kavos aparatą ir sviedė jam po kojomis. Vyras atšoko atgal ir netekęs žado stebėjo, kaip Ema pribėgusi prie baro nutraukia taurę.

– Ema, jei dar ką nors sudaužysi, aš tave užmušiu! – suriaumojo ne savu balsu.

Ema nelaukdama nė sekundės, sviedė taure į langą. Taurė pažiro į šimtus smulkių šukelių ir pabiro ant grindų. Atsargiai dėliodamas basas kojas tarp šukių, Dovydas artinosi prie merginos. Pagriebusi dar dvi taures, Ema tekina pasileido į miegamąjį, čiupo nuo grindų palaidinę ir užsikišo už džinsų. Dovydas kaip paklaikęs puolė prie Emos, ji šokdama atbulomis sviedė į jį taures. Prilėkusi prie spintelės, čiupo porcelianinę urną. Vyras netikėtai sustingo ir iškėlė rankas aukštyn.

– Padėk į vietą, – tyliai iškošė pro sukąstus dantis.

– Kas joje? – paklausė grėsmingai.

– Ne tavo reikalas, – sušnypštė Dovydas.

Ema priėjo prie atviro lango ir iškišo urną lauk.

– Ką dabar pasakysi?

Tiesdamas ranką, Dovydas lėtai prisiartino prie lango.

– Ten mano motinos pelenai, Ema, atiduok juos man.

Nežinojo, ar gali juo tikėti, bet sprendžiant iš jo išraiškos, tai tikriausiai buvo tiesa. Suprato, kad tai gali būti jos išsigelbėjimas, nes, kitu atveju, vargu ar gyva iš čia išeis.

– Kas, jei ją paleisiu?

– Tada tu iškrisi pro langą, širdele, – negyvu balsu tarė Dovydas.

– Kaip suprantu, tu bet kokių atveju mane pribaisi, taip kad neturiu ko prarasti, – tarė abejingai.

– Padėk urną ir išleisiu tave, – pažadėjo Dovydas.

– Manai, po visko tavim patikėsiu?

– Padėk urną! – suriko vyras.

Ištraukusi urną, Ema žengė atbulomis, bandydama pasiekti duris. Dovydas laikydamasis atstumo, sekė iš paskos. Įsispyrusi į batelius, nenuleido nuo jo akių ir prislinko prie durų.

– Atrakink, – liepė griežtai.

– Po velnių, kodėl turėčiau? – sušnypštė Dovydas.

– Nes kitaip teks šluoti motinos pelenus,
šlykštyne tu! – sušuko iškėlusį urną į viršų.

Dovydas žvelgė paklaikusiomis akimis ir
drebėjo iš įsiūčio. Greitai stvėrė nuo lentynos
raktus ir atrakino duris.

– Dabar duok urną, – ištiesė ranką.

– Atidaryk duris, jei nepastebėjai, mano abi
rankos užimtos.

Dovydas sukando dantis ir minutėlę dvejojo,
tada lėtai atidarė duris. Mergina nėrė į koridorių
ir alkūne nuspaudė lifto mygtuką. Dovydas
prišoko prie jos, remdamasis į peilio ašmenis.

– Ema, nustok su manimi žaisti, – tarė
grėsmingai.

Atsidarius lifto durims, Ema nieko nelaukdama
žengė į vidų. Vyras, tiesdamas ranką, sekė iš
paskos.

– Išlipk, tada atiduosiu.

– Neknisk man proto, Ema.

– Išlipk, kitaip sudaužysiu! – sušuko Ema.

– Pati mane provokuoji, kvieti pas save,
vilkėdama gundančią suknelę, o kai aš bandau

prie tavęs priartėti, elgiesi su manim kaip su
baisiausiu padaru žemėje. Kodėl žaidi su
manimi, Ema?!

– Nes nekenčiu tavęs visa siela! – suriko
bjaurėdamasi.

Dovydas tylėjo, negyvu žvilgsniu
stebeilydamasis į mylimą merginą... Tarsi
akmeninėmis kojomis, žengė žingsnį atgal ir
išlipo iš lifto. Virpėdama iš baimės, Ema, prieš
užsiveriant liftui, sviedė urną Dovydui į rankas.
Jis mikliai ją sugavo ir suspaudė glėbyje,
neatitraukdamas nuo Emos akių. Liftui
pajudėjus, Ema numetė peilį ant grindų ir
greitai apsirengė palaidinę. Nuo adrenalino
antplūdžio, drebančiomis rankomis sugriebė
peilį ir su nerimu laukė, kada nusileis į apačią.
Beprotiškai bijojo. Žinojo, kad jis gali nusileisti
kitu liftu ir pasivyti, be to, neįsivaizdavo kur
esanti, net nežinojo, į kurią pusę bėgti.
Prisiminė, kad pas jį namuose paliko savo
rankinę. Iš nevilties sudejavusi, prispaudė
ranką prie džinsų kišenės, visa laimė, joje buvo
likęs telefonas. Surinko Mato numerį, tačiau jis
neatsiliepė. Atsidarė lifto durys, apačioje
stovėjo jauna pora ir nustebę žvelgė į Emos
rankoje laikomą peilį.

– Pasitraukit, – sušnypštė Ema jausdama nevaldoma pyktį ir išbėgo iš lifto.

Ištrūkusi į lauką, tekina pasileido prie kito daugiaaukščio, nėrė į pušyną ir, pasislėpusi už medžių, stebėjo daugiaaukštį. Netrukus pamatė, kaip iš laiptinės išpuolęs Dovydas kaip paklaikęs blaškosi po kiemą. Mergina nustėro iš baimės ir meldė Dievo, kad jos nepamatytų. Dovydas atrodė visiškai kitaip: išsipešioję marškiniai, susivėlę plaukai; nebebuvo panašus į tą rafinuotą, išlepintą jaunuolį, valdantį padėtį. Staiga vyras pažvelgė į pušyną, Ema, virpėdama iš baimės, laukė, kada jis pradės artintis, bet akimirką pažiūrėjęs, apsisuko ir pasileido bėgti į kitą pusę. Nieko nelaukusi, pati puolė gilyn į parką. Bėgdama porą kartų parkrito, skaudžiai nusibrozdindama delnus; keldamasi pametė peilį. Bėgo neatsigrėždama, kol įpuolė į gatvę. Šlubuodama nuslinko į prekybos centrą ir, išsikvietusi taksi, drebančiomis rankomis dar kartą surinko Mato numerį, bet ir vėl nieko nepešė. Artėjant prie namų, išsigando supratusi, kad Dovydas gali jos ten laukti, todėl vairuotojo paprašė, kad nuvežtų prie Mato namų. Jie dar nebuvo grįžę. Visai netekusi jėgų, lėtai slinko laiptais žemyn. Susmukusi ant suoliuko, pravirko, nebegalėjo daugiau pakelti įtampos. Vos atgaudama kvapą, priglaudė suskambusį telefoną prie ausies.

– Ema, kodėl neatsiliepi? Kas nutiko? –
klausinėjo susirūpinęs Matas.

– Kur tu? – paklausė negalėdama sutramdyti
virpančio balso.

– Saldžioji, kas nutiko? Kur tu, pasakyk?

– Aš prie tavo namų, lauke, – tarė
šniurkščiodama.

Ema girdėjo, kaip brolis reikalauja duoti jam
telefoną.

– Maže, kas atsitiko? Mes jau važiuojam.

Dėl patirto šoko, išgirdusi brolio balsą visai
palūžo, verkdamą bandė kalbėti, bet sunkiai
dėliojo mintis.

– Ema, aš tavęs nesuprantu, kas ką nuvežė? –
išsigando brolis.

– Dovydas mane įsitempė į mašiną ir nusivežė
pas save, – tesugebėjo pasakyti.

– Ema, kur tu?! – sušuko brolis.

– Prie Mato namų, neturiu raktų.

– Mes tuoj grįšim, Ema, eik į laiptinę ir palauk,
girdi? Jis tave sužeidė?

Girdėjo, kaip Matas nekantraudamas reikalauja pasakyti, kas nutiko. Jau norėjo nuraminti, kad su ja viskas gerai, bet staiga išgirdo siaubingą trenksmą. Ema klausė išplėtusi akis, girdėjo, kaip brolis surėkė „atsargiai“ ir viskas staiga nutilo.

– Elijau, ar girdi? Elijau?! – vis kartojo, bet niekas neatsakė. – Broli, Matai, maldauju, kalbėkit, – meldė virpėdama iš siaubo.

Po akimirką trukusios tylos pasigirdo kažkokie garsai, buvo girdėti, kaip žmonės kažką šaukia, suprato tik nuotrupas; kažkas pasakė, kad reikia kviesti greitąją. Ema, sukaustyta panikos, pradėjo dusti, pašokusi nuo suolo blaškėsi nerasdama sau vietos ir pasileido bėgti, bėgo vis dar spausdama telefoną prie ausies. Desperatiškai klausė, bandydama ką nors išgirsti, bet viskas nutilo.

– Maldauju, Viešpatie, maldauju... – kartojo springdama nuo ašarų.

Bėgo nieko aplinkui nematydama, atrodė, kad užtruko visą amžinybę, kol pasiekė tėvų namus. Užbėgusi laiptais aukštyn, beviltiškai kumščiais daužė duris. Vos tik joms prasivėrus, Ema puolė į vidų, maldaudama daryti ką nors.

– Ema, aš nieko nesuprantu, kas atsitiko, ką aš turiu daryti? – paklausė tėtis, su nuostaba žiūrėdamas į paklaikusią dukrą.

Mama glausdama Korneliją prie krūtinės, pirmą kartą gyvenime neteko žado. Tėtis sugriebė Emą už pečių ir papurtė.

– Dukra, nurimk ir kalbėk, aš nieko nesuprantu.

– Elijas, Matas jie pateko į avariją, – išlemeno verkdamas.

– Dukra, kur jie, ar gyvi? – persigando tėtis.

– Aš nežinau, jie važiavo, kalbėjau su Elijumi telefonu ir išgirdau smūgį, paskui girdėjau, kaip žmonės šaukė, kad reikia kviesti greitąją. Tėti, maldauju, daryk ką nors, – kalbėjo purtoma raudos.

Tėtis nulėkė į svetainę, iš paskos atsekė Ema, išsekusi susmuko ant grindų ir pasirėmė į sieną, stebėjo, kaip jis kažkam skambina. Klausė, kaip po ilgos tylos, tėtis su kažkuo kalba ir, kurį laiką patylėjęs, išjungė telefoną.

– Su kuo kalbėjai, ką sakė? – sudejavo mama.

– Pareigūnas atsiliepė sūnaus telefonu, sakė, kad greitoji jį išvežė į Santaros klinikas. Reikia

važiuoti.

– Dieve mano, ar jie gyvi? – raudojo mama.

– Eliją išvežė be sąmonės, o Mato niekaip negali ištraukti iš automobilio, – tėtis sunkiai tarė žodžius.

Ema žiūrėjo į vieną tašką ir negalėjo pajudinti nė vieno raumens. Nesuprato, ar iš tikro viskas vyksta, o galbūt tai tik eilinis jos naktinis košmaras.

– Važiuojam, pasiimk ir Korneliją, – tėtis atsitūpė priešais Emą. – Kaip tu, dukra? – žvelgė glostydamas galvą. – Pabūk namie, tau nereikia ten važiuoti. Ar galėsi pabūti viena?

Ema linktelėjo galvą nesuprasdama, kodėl taip pasielgė. Sėdėjo nežinia kiek, klausydama spengiančios tylos, tik staiga galvoje išgirdo duslų garsą, tą patį, kurį girdėjo paskutinį kartą kalbėdama su broliu. Krūptelėjusi apsidairė aplinkui, tačiau namuose nieko nebuvo. Pakilusi susverdėjo, kojos buvo visiškai nutirpusios. Pasiremdama į sieną, nuslinko į virtuvę. Buvo jau gerokai po vidurnakčio. Susirado telefoną, ekrane matė septynis tėčio praleistus skambučius. Išsikvietė taksi. Važiuodama žvelgė į naktinio Vilniaus vaizdus ir niekaip negalėjo prisiminti, kodėl jai anksčiau čia taip

patiko. Įpuolusi į ligoninę, kaktomuša susidūrė su tėčiu. Jis čiupo dukrą į glėbį, stipriai apkabindamas.

– Jis gyvas? – abejingai paklausė Ema.

– Elijui daro operaciją, mes vis dar laukiam.

Atsistūmusi nuo tėčio, Ema nuslinko ilgu koridoriumi tolyn.

Į sieną pasirėmusi stovėjo mama, ant minkštasuolio, užklota pledu, ramiai miegojo Kornelija. Mama puolė dukrai į glėbį ir niekaip negalėjo sutramdyti ašarų. Ema stovėjo nejudėdama ir stebėjo baltas duris. Tarsi išgirdusios jos maldavimus, durys atsivėrė. Į koridorių išėjęs gydytojas sustojo, žvelgdamas į susijaudinusius artimuosius.

– Mes padarėme viską, ką galėjome, sužalojimai labai stiprūs, dabar viskas Dievo rankose. Nenoriu jums suteikti didelių vilčių, – sunkiai atsiduso gydytojas.

Klausydama mamos raudos, Ema stovėjo nuleidusi galvą ir vis dėliojo žodžius, kuriuos ką tik išgirdo. Pajuto, kaip tėtis suima už rankos, pasodina ant suolo šalia verkiančios žmonos, o pats sugrįžo pas gydytoją. Ema spoksojo į mamą ir staiga, tarsi nukrėsta elektros srovės,

stvėrusi jai už rankos, pradėjo purtyti. Mama sustingo iš nuostabos.

– Mama, kur Matas? – klausė jausdama vis labiau kylančią paniką.

Mama prisidėjo ranką prie krūtinės ir vėl užsikūkčiojo.

– Mama, maldauju, kalbėk, – nujausdama baisiausia, vos pajėgė kvėpuoti.

– Jis išėjo, dukra, – tarė dar labiau raudodama mama. – Vargšas berniukas...

To Emai buvo jau per daug, bet kurią akimirką galėjo prarasti brolių, o Mato jau nebebuvo. Pašokusi nuo suolo, patraukė link išėjimo.

– Dukra, kur eini? – tėtis sugriebė ranką.

– Namų, noriu namų, – tarė išplėšdama ranką.

Ėjo neatsigręždama, nes plaučius taip spaudė, kad manė, jog tuoj uždus. Neverkė, nebegalėjo, nebenorėjo. Viskas pasidarė nebesvarbu. Eidama į kažką atsitrenkė. Pakėlusį galvą, žvelgė nesuvokdama, į ką žiūri, kol suprato, kad ją laiko kažkoks vyras ir įdėmiai stebėjosi. Nusipurčiusi jo rankas, patraukė per aikštelę ir įsėdo į tą patį taksi, kuriuo atvažiavo. Tarsi per

miglą girdėjo, kad vairuotojas kažko klausia, bet nieko nesuprato, tik stebėjo, kaip, lėkdamas pro šalį, šoka miesto šviesos. Automobilis sustojo prie tėvų namų, Ema jau ruošėsi išlipti, bet persigalvojo.

– Ar galite palaukti, mane dar reiks pavežti? – paklausė abejingai.

– Aš jūsų kelis kartus klausiau, ar dar kur važiuosite? – pasipiktino vairuotojas.

– Negalite, tai nelaukite.

Vairuotojas, piktindamasis merginos elgesiu, iškišo galvą pro langą sušukdamas, kad palauks. Ema užlipo laiptais aukštyn, durys buvo neužrakintos, tačiau viduje nieko nerado, tikriausiai buvo pamiršusi užrakinti. Numetė raktus ant stalo ir atvėrė tėvų šaldytuvą. Gerklė buvo perdžiūvusi, tikėjosi rasti kokio šalto gėrimo, bet žvilgsnis užkliuvo už butelio alaus, tokio paties, kurį jai tada Užupyje įsiūlė Dovydas. Nevalingai ištiesė ranką ir jausdama neapsakomą skausmą krūtinėje, paėmė alų. Minutėlę padelsusi, išėjo į lauką, taksi vis dar stovėjo.

– Aš nesiruošiu laukti visos nakties, – pasipiktino vairuotojas.

– Vežkit į Belmontą, – tarė abejingai.

– Žinai, kad esi tikra keistuoėlė? – paklausė vairuotojas, žvelgdamas per galinio vaizdo veidrodėlį.

Nesulaukęs atsakymo, pakraipė galvą ir išsuko iš kiemo. Nors gatvės buvo tuščios, bet atrodė, kad važiuoja labai ilgai. Ema nežinojo, kodėl paprašė vežti būtent ten. Įsukus į aikštelę, vairuotojas laukė, kol mergina išlips.

– Žinot ką, persigalvojau, nuvežkit prie atodangos.

– Tu baik išsidirbinėti, – sumurmėjo vairuotojas.

– Įjunkite dvigubą tarifą, jei norite, bet nuvežkite prie atodangos, – nepasidavė Ema.

– Gerai, bet daugiau niekur nevešiu ir išvis, kokio velnio tau naktį ten belstis?

– Vežkite ir neklausinėkite, – nukirto mergina.

Vairuotojas, purtydamas galvą, apsisuko. Važiuodami iš Belmonto, prasilenkė su dar vienu naktyje pasiklydusiu automobiliu. Ema numojo ranka, neklausydama, ką jai sako vairuotojas, ir uosdama nakties orą, kopė laiptais aukštyn. Prisišliejusi prie apsauginės

tvoros, pažvelgė žemyn. Buvo tamsu ir nieko negalėjo įžiūrėti, todėl perlipusi tvorą priėjo prie skardžio krašto. Akims prisijaukinus tamsą, Ema pažvelgė į ranką, kurioje vis dar laikė alaus butelį, atrėmė dangtelį į medinio turėklo kraštą ir trinkelėjo delnu per butelio viršų. Dangtelis be garso nusileido ant smėlio. Priglaudusi butelį prie lūpų, užmerkė akis ir gurkštelėjo alaus. Buvo labai ištroškusi, net nepajuto, kaip ištuštino jį iki paskutinio lašo. Įsistebeilijusi į etiketę, nervingai susijuokė. Gyvenimas pagaliau ją nugalėjo, visiškai sutrypė atimdamas brangiausias žmones. Susimaišiusi su alkoholiu, palengva sielą aptraukė viliojanti apatija. Žinojo, kad brolis neišgyvens, o mylimąjį jau prarado. Priėjusi prie skardžio krašto, isteriškai kvatodamasi, sviedė alaus butelį tolyn, trokšdama išgirsti dūžtančio stiklo garsą, bet jis, dusliai atsitrenkęs į smėlį, nuriedėjo šlaitu žemyn.

– Tu visiškai sunaikinai mano gyvenimą, – sukuždėjo spoksodama į prieblandą negyvu žvilgsniu.

Žinojo, kaip gali atsikratyti skausmo, draskančio ją į mažus gabalėlius. Nedvejodama žengė arčiau krašto, pažvelgė žemyn – matė, kaip dėl jos svorio, nesukeldamos garso, byra šlaitu į apačią smėlio smiltelės. Staiga apačioje

iš už medžių išniro bėgančio žmogaus šešėlis, jis sustojo ir pažvelgė aukštyn į skardį. Akimirką stovėjo nejudėdamas, tada greitai pasileido bėgti link tilto. Ema žvelgė abejingai į pranykstantį siluetą ir žengė dar vieną žingsnelį arčiau krašto. Galvoje nebuvo likę jokių minčių, tik nuolatos skambėjo tas baisus garsas. Girdėjo jį vėl ir vėl. Jautėsi tuščia – tai buvo paskutinis smūgis, pagaliau privertęs ją pasiduoti. ◇

~ 35 dalis ~

– Ema! Nedrįsk! – sušuko vyras ir prišokęs prie merginos vos spėjo nutverti už palaidinės.

Stipriai patraukęs krito atbulas, parversdamas ją kartu. Siaubingai persigandęs, prisitraukė prie savęs virpančią merginą. Laikas tarsi sustojo. Nebesuvokdama, kas vyksta, Ema pravirko. Purtoma raudos, atmerkė akis, kelis kartus giliai įkvėpė ir pakėlė galvą aukštyn. Žvelgdama į vyrą, ištiesė ranką, geisdama paliesti jo veidą. Braukė pirštais per suveltus plaukus, nosį, lūpas, gėrėjosi matydama, kaip barzda jam tinka. Žiūrėjo, tarsi būtų buvusi akla, o dabar praregėtų. Vyras pabučiavo Emai į delną ir nusišypsojo.

– Labas, strazdanėle, – tarė tyliai.

– Labas, Dariau, – sukuždėjo Ema. – Aš tavęs nepažinau, – vis stebeilijosi į jį.

– Žinau, – nusijuokė Darius. – Aš tave iš karto pažinau.

Ema papurtė galvą, negalėdama suprasti, kas įvyko.

– Dariau, kaip čia atsiradai?

– Kai ligoninėje atsitrenkei į mane, sekiau tau iš paskos. Bandžiau pasivyti, bet tu taip greitai įsėdai į automobilį, kad šokęs į mašiną, vos nepamečiau iš akių tavo taksi. Buvau kvailas, kad tavęs nesustabdžiau prie namų, – susimąstęs suraukė antakius. – Kai nuvažiavau į Belmontą, prasilenkdamas su taksistu pamaniau, kad tu išlipai. Patraukiau taku link atodangos, bandydamas tave pasivyti, bet nesitikėjau, kad būsi viršuje.

Ema vėl ištiesė ranką, panardindama pirštus Dariaus plaukuose, negalėjo patikėti, kad jį regi. Vyras palinkęs pabučiavo į kaktą.

– Ema, visus tuos metus beprotiškai tavęs ilgėjausi, – pakuždėjo Darius.

– Aš tavęs irgi, – atsakė plyštančia širdimi.

– Buvau daug kartų grįžęs prie tavo namų, bet nepajėgiau peržengti slenksčio, siaubingai pykau. Kai pagaliau apsisprendžiau su tavim pasikalbėti, pamačiau tave su kitu vyru, kuris nešė kūdikį ant rankų, – nelinksmi nusijuokė Darius.

– Ten buvo mano Matas, – prisiminimas kirto skausmingai, priversdamas susigūžti.

– Šš, strazdanėle, nurimk. Viskas gerai.

– Ne, negerai, Matas su Elijum per mane pateko į avariją, Elijas tikriausiai jau miręs, o Matas... – nebepajėgdama kalbėti įsikniaubė Dariui į krūtinę.

– Štai kodėl buvai ligoninėje, – Darius giliai atsiduso ir stipriau apkabino ramindamas.

Išsekusi nuo raudos, pakėlė galvą ir pažvelgė į Darių. Bandė susitvardyti nukreipdama mintis kitur.

– Ką tu pats veikei naktį ligoninėje?

– Aš atvežiau sūnų į priimamąjį, jis blogai pasijuto, daktaras sakė, kad apsinuodijo maistu.

– Turi sūnų? Vieną? – paklausė sutrikusi.

– Vieną, o tu? – paklausė tyliai.

– Turiu dukrą, Korneliją.

– Ema, kas jos tėvas? Matas? – paklausė apsimestinai abejingu balsu.

Mergina papurtė galvą.

– Tai kas jis? – kupinu įtampos žvilgsniu laukė atsakymo.

– Dariau, aš tau tą kartą ne viską pasakiau, – kalbėjo jaudindamasi, nors tai nebeturėjo reikšmės.

– Sakyk dabar, manau, dabar pats tinkamiausias metas išpažintims, – žvelgė į tolį Darius.

– Ar atsimeni tą vakarą bare, kai mes išsiskyrėm?

– Kaip vakar, – nukirto vyras.

– Prieš tai, savaitgalį, tu buvai išvažiavęs, o aš su Irina nuėjau susitikti su draugais, – nutilo rinkdama žodžius.

– Tęsk, Ema.

– Prie manęs pristojo vienas nepažįstamas vaikinai, niekaip negalėjau juo atsikratyti, tada jis man pasiūlė išgerti savo alaus ir aš sutikau. Ten buvo kažko priberta. Aš apsvaigau ir jis nusivedė mane pas save į namus, ir... – nutilo nebepajėgdama kalbėti.

– Ir jis tave išprievartavo, – pabaigė mintį Darius.

Akimirką abu tylėjo, Darius kelis kartus giliai įkvėpė ir stipriai suspaudė Emą glėbyje.

– Turėjai man pasakyti, Ema, – susijaudinęs sukuždėjo.

– Žinau, bet negalėjau, man buvo gėda ir baisu, bijojau, kad mane atstumsi, bet dar labiau bijojau, kad nepaliksi ir visada į mane žiūrėsi su gailėsčiu, kol galiausiai pradėsi nekęsti. Nebūčiau galėjusi atsikratyti vaiko, todėl negalėjau tau primesti savo atsakomybės. Aš tada išgyvenau tikrą pragarą, buvau per daug sutrikusi, kad galėčiau tinkamai nuspręsti.

Darius ilgai žiūrėjo Emai į akis ir nieko netaręs prisitraukė, prisispausdamas prie pravirų lūpų. Ema apsviję rankomis kaklą ir beviltiškai gėrė į save prarastos meilės prisiminimą. Surinkdama paskutinius valios trupinius, atsiraukė nuo Dariaus ir kakta įsirėmė jam į krūtinę. Sunkiai gaudydama orą, sudejavo iš nevilties prisiminusi Matą.

– Mes negalim to daryti, Dariau, viskas liko praeity, aš nebe ta mergaičiukė, kurią pamilai.

– Aš tave visada mylėsiu, Ema.

– Aš tave irgi, Dariau, tu man visada būsi gražiausias mano prisiminimas, bet tai viskas. Dabar mano širdis priklauso kitam vyrui, nepaisant to, kad jo nebėra, – verkė negalėdama pakelti netekties skausmo.

– Nurimk, strazdanėle. Viskas susitvarkys, pamatysi. Aš tau padėsiu, – bandė paguosti Darius.

Kurį laiką sėdėjo tylėdami ir klausė bundančio ryto garsų. Ema, atsitraukusi nuo vyro krūtinės, priglaudė delną prie jo rankos, kur buvo matyti dalis tatuiruotės. Pakėlė rankovę aukštyr ir išvydo į kamuoliuką susirangiusią lapę.

– Graži tatuiruotė, – braukė pirštais tyrinėdama.

– Aš ją dievinu, – nusišypsojo Darius.

Ema sutrikusi žvelgė į jį, nežinodama, kas bus toliau.

– Sakei turi sūnų, vadinasi, esi vedęs?

– Taip, – abejingai pripažino.

Abu žvelgė į tolį tylėdami.

– Ema, tavo telefonas vis šviečia, tau nuolat skambina, nemanai, kad reikėtų atsiliepti? Kas tai bebūtų, pergyvena dėl tavęs.

Ema pažvelgė į ekraną, buvo praleisti keturiasdešimt šeši tėčio skambučiai. Pasijuto tikra egoistė, vėl visu stiprumu smogė kaltės

jausmas. Drebančiomis rankomis surinko telefono numerį ir pridėjo prie ausies.

– Dieve švenčiausias, dukra, kur tu, ar tu sveika? – verkšleno tėtis.

– Man viskas gerai, atleisk, kad pradingau, nežinau, kas man pasidarė, – kalbėjo braukdama ašaras.

– Ačiū Dievui, kad tau viskas gerai, mes visko jau prisigalvojom, mažute.

– Tėti. Elijas?.. – užsikirto nebegalėdama pratarti žodžio.

– Jis atgavo sąmonę. Doktoras sakė, kad brolis kaip pamišęs tavęs reikalauja, ar girdi, Ema, jis gyvens. Doktoras juokėsi, kad tokio užsispyrusio žmogaus, kurio gyvybė kabo ant plauko, dar nematė.

Ema verkė, tačiau šį kartą iš džiaugsmo. Negalėjo patikėti, kad jis gyvas, buvo visiškai tikra, kad jo neteko.

– Ema, vaikeli, kur tu? Man atvažiuoti?

– Aš pati atvažiuosiu, – tarė springdama nuo ašarų.

– Ar tikrai?

– Tikrai, tėti, aš ne viena, man viskas gerai, tuoj atvažiuosiu.

– Su kuo tu, dukra?

– Su angelu, – tarė juokdamasi.

– Dukra, tau tikrai viskas gerai? Pasakyk, kur esi, aš atvažiuosiu, – dvejojo tėtis.

– Myliu tave, tėti, tuoj būsiu, – išjungė telefoną.

Pasisukusi į Darių stipriai apkabino, buvo tokia laiminga, kad brolis gyvas, juto, kaip emocijos perpildo kūną.

– Sakiau, strazdanėle, kad viskas susitvarkys, – juokėsi Darius.

Susigėdusi, kad taip spontaniškai pasielgė, Ema greitai atsitraukė ir pabandė atsistoti. Dėl nuovargio ir patirtų išgyvenimų, susverdėjo. Darius pašokęs sugriebė Emą už pečių ir, stipriai laikydamas, pakėlė ant rankų. Perkėlęs merginą per tvorą ir pats pašoko.

– Teks šiek tiek pasivaikščioti, nes savo automobilį palikau prie Belmonto.

– Man tinka, visai nebejaučiu kojų.

Eidami visą kelią kalbėjo, jis pasakojo, kaip baigė mokslus ir kur dirba, klausinėjo Emos apie Oleną, Eliją. Rodė, kad nebuvo net išsiskyrę, tol, kol Ema nepaklausė apie žmoną ir sūnų. Apie berniuką kalbėjo noriai, su meile, apie žmoną tepasakė keletą žodžių. Ema pati nenorėjo nieko žinoti, nors ir neturėjo taip elgtis, bet jai buvo nemalonu tai girdėti.

– Tu neturėtum dabar būti ligoninėje su sūnumi? – paklausė nustebusi, kad jis naktį išėjo paskui ją.

– Aš jo nepalikau vieno, jis su mama, – tarė susimąstęs.

Važiuojant, Ema žvelgė pro langą, mintyse dėkodama Dievui, kad neatėmė iš jos brolio, bet kartu ir siaubingai kentėjo, galvodama apie Matą. Beprotiškai ilgėjosi jo balso, prisilietimų, kvapo, lūpų, nekenė tos minties, kad jo nebėra. Beviltiškai troško jį vėl apkabinti ir niekada nebepaleisti. Žinojo, kad šią galimybę prarado amžiams. Iš skausmo susigūžė, nepajėgdama suvaldyti drebulio, krečiančio visą kūną. Pajuto ant kojos Dariaus ranką, jis suprato, kaip mergina kenčia. Ema žvelgė į nuostabų, subrendusį vyrą juodomis onikso akimis, kurį kažkada beprotiškai mylėjo. Gera buvo jį matyti, bet dabar labiau už viską

pasaulyje troško, kad jo vietoje sėdėtų Matas. Ligoninėjeėjo tylėdami, kuo labiau artėjo prie reanimacijos skyriaus, tuo stipriau didėjo nerimas, nuo kurio Emai pradėjo svaigti galva. Tai supratęs, Darius apkabino ir prisitraukė merginą prie savęs. Drauge žengė ilgu koridoriumi ir vakaro prisiminimai Emai visiškai pakirto kojas, mintyse regėjo Matą, gulintį be gyvybės. Vėl pajuto kylančią paniką, sunkiai alsuodama nervingai kvėpė orą.

– Viskas gerai, Ema, aš su tavimi, – pažadėjo Darius.

Pasukus už kampo, Ema išvydo ant suolo sėdinčius tėvus. Mergina jau ketino bėgti į mylintį tėvų glėbį, tačiau žvilgsnis sustojo ties vyru, laikančiu mažą mergaitę ant rankų. Ema sustojo tarsi suakmenėjusi ir stebeilijosi, negalėdama suprasti, ar nesapnuoja. Priešais ją stovėjo Matas, laikydamas Korneliją žiūrėjo tai į ją, tai į Darių. Tėtis su mama sustojo, spoksodami į dukros palydovą. Atsitraukusi nuo Dariaus, Ema žengė žingsnį link Mato. Desperatiškai gaudydama orą, manė, kad vaidenasi, paėjo kelis žingsnius ir, netekusi jėgų, susmuko ant žemės. Akys apsitraukė tamsiu šešėliu, neleidžiančiu ištrūkti, Ema juto, kaip jėgos ją apleidžia. Išgirdo Mato balsą, kviečiantį atmerkti akis. Atsimerkė, bandydama

atrasti geidžiamą balsą, kviečiantį ją vardu; sumirksėjusi pamatė virš jos palinkusį mylimą vyrą. Jam ant veido ryškėjo paraudę nubrozdinimai, o ant kaktos buvo pleistru užklijuotas nedidelis tvarstis. Gulėdama ant suolo, Ema juto, kaip širdis krūtinėje blaškosi, tarsi ketindama išsiveržti. Žvelgė į Matą išplėtusi akis ir bandė prisiminti, ką jai sakė mama, kai paklausė, kur jis.

– Saldžioji, ar girdi mane? – paklausė glostydamas skruostą.

Išgirdus jo balsą, Emos kūną užliejo nevaldomų emocijų banga, stvėrė Matą į glėbį ir nesivaldydama apibėrė bučiniais jo veidą, kaklą, rankas. Matas juokėsi spausdamas Emą glėbyje ir, reikliai priglusdamas prie lūpų, neketino trauktis. Ema nenorėjo, kad jis liautųsi, todėl dar tvirčiau įsitvėrė, laikydama jo galvą. Matas, sunkiai alsuodamas, pažvelgė Emai į akis ir priglaudė lūpas prie ausies.

– Meile mano, trumpam nurimk, nes aš baigiu prarasti sveiką nuovoką, tuoj parvažiuosim namo, mieloji, – pažadėjo bučiuodamas kaklą.

– Matai, aš maniau, kad tu miręs, o Dieve, ko aš vos nepadariau, – pravirko kumščiuose gniauždama jo marškinius.

– Kodėl nusprendei, kad miriau? – nustebo Matas, glostydamas Emai plaukus.

– Nes mama raudodama pasakė, kad išėjai, aš pamaniau, kad tavęs nebėra.

Matas sunkiai atsiduso ir pirštais nušluostė ašaras.

– Aš ir buvau išėjęs tavęs ieškoti, niekur negalėjau rasti, mano telefonas sudužo, todėl daugybę kartų bandžiau skambinti iš tavo tėčio telefono. Ema, tu mane mirtinai išgąsdinai, vos neišprotėjau, negalėdamas tavęs surasti.

– Tu mane irgi mirtinai išgąsdinai, maniau, kad praradau tave amžiams, – nesiliovė verkti.

– Ema, nespėjai manęs palaidoti, o jau vaikštai susikibusi su savo buvusiu, – grėsmingai pažvelgė į Darių, kuris, susikišęs rankas į kišenes, ramiai stovėjo pasirėmęs į sieną.

Ema pažiūrėjo į Darių, matė nusivylimą jo akyse, bet jos laukdamas, nepajudėjo iš vietos.

– Matai, jis išgelbėjo man gyvybę. Negali ant jo pykti, – trūkšmingai įkvėpė Ema.

– Pasakok, – reikliai prašė Matas.

– Ne dabar, mano meile, – pabučiavo į lūpas ir atstojo, ketindama eiti prie Dariaus.

Pasitikdamas merginą, Darius atsitraukė nuo sienos ir ištiesė rankas. Ema palietė pirštais jo delnus, o Darius prisitraukė merginą prie savęs.

– Tai ką, viskas? – vyras paklausė tyliai.

– Viskas, – liūdnai sukuždėjo.

– Negaliu tavęs nieko prašyti, po to kai pats tave palikau, nors žinau, kad vietoj jo, dabar turėčiau būti aš, – tarė piktai žvelgdamas į Matą.

– Tu nežinotai, aš tau nepasakiau tiesos, – Ema jautėsi kaip tą rytą, kai jis išėjo.

– Jei manęs reikės, aš tavo telefone įrašiau savo numerį, – liūdnai šypsojosi Darius.

– Kada spėjai? – žvelgė su nuostaba.

– Kai gulėjai mano glėbyje, – tarė garsiau nei reikia.

– Ačiū, kad mane išgelbėjai, esi mano angelas,
– pakuždėjo tramdydama ašaras.

– Strazdanėle, beprotiškai tavęs ilgėsiuos, – sugavo pirštu išsprūdusią ašarą.

- Aš tavęs taip pat, mano angele.
- Ar tikrai čia jau pabaiga, strazdanėle?
- Taip, - nedvejodama tarė Ema. - Jis mano gyvenimas, nieko negaliu pakeisti, nes nenoriu, - pažvelgė į rūsčiai dėbsantį Matą.

Darius apkabino Ema, ilgai laikė ir demonstratyviai pabučiavo lūpas. Nieko netardamas, apsisukęs išėjo. Ema niekaip negalėjo sulaikyti prieš jos valią krentančių ašarų. Stebėjo, kaip Darius pradingsta už kampo ir iškvėpusi sulaikytą orą, pasisuko į artimuosius. Matas stovėjo sugniaužęs kumščius, stebeilydamasis rūsčiu žvilgsniu į Ema. Mama spoksojo ir vėl netekusi žado, o tėtis, susinėręs rankas ant krūtinės, laukė paaiškinimo.

- Tėti, ar galiu pamatyti Eliją? - paklausė bandydama išsklaidyti tylą.
- Ne, dukra, pas jį nieko neįleidžia.
- Kur mano mergytė? - dairėsi aplinkui nematydama Kornelijos.
- Teta Emilija parsivežė į namus. Jai čia nėra reikalo būti, - tėtis priėjęs apkabino dukrą. - Vaike, kas ten per vyras su tavim buvo?

– Jis mano angelas, tėti, – tarė ilgesingai.

Tėtis atsitraukė nuo Emos, minutėlę žiūrėjo į ją ir pasisuko į Matą.

– Sūnau, vežkis Emą namo, nes ji nuo nerimo visai pakvaišo.

Matas, nieko netaręs, sugriebė Emą už rankos ir nusivedė koridoriumi link automobilių stovėjimo aikštelės. Pasodino į naujutėlaitį pilką visureigį ir pajudėjo link namų. Važiavo tylėdami; Ema numanė, ką jis galvoja, bet norėjo, kad Matas ją išklausytų. Nedrąsiai ištiesė ranką ir atsargiai priglaudė jam prie šlaunies, laukdama, kada ją atstums. Matas giliai įkvėpė ir, akylai žvelgdamas į kelią, suėmė Emos ranką. Pakėlęs prisitraukė prie lūpų ir, pabučiavęs, lėtai padėjo ranką Emai ant kelių.

– Saldžioji, palauk, kol grįšim, nenoriu vėl padaryti avarijos.

Ema susigūžė prisiminusi, kad per ją Elisas dabar guli reanimacijoje, gerklę gniaužė ašarų gumulas. Niekada nebūtų pagalvojusi, kad galima tiek daug verkti. Bandydama susivaldyti, ieškojo, kur galėtų nukreipti mintis.

– Iš kur gavai automobilį? – bandė nutraukti tylą.

– Išsinuomojau, – nukirto Matas.

Ema suprato, kad neverta daugiau bandyti jo kalbinti. Sustoję prie Mato namų, užlipo į viršų. Eidama į svetainę, mąstė, kaip pradėti pokalbį, bet Matas staiga stvėrė Emą ant rankų ir apsvijęs jos kojas sau aplink klubus, godžiai bučiuodamas, prispaudė merginą prie sienos. Iš netikėtumo Ema įsitempė. Pajutęs jos reakciją, Matas grėsmingai žvelgdamas į akis, kaipmat atsitraukė.

– Ema, ar dar vis nori manęs? – paklausė nevilties kupinu balsu.

– Nesuprantu, kodėl klausi, pats žinai, kad taip,
– nustebo Ema.

– Meldžiu, nemeluok man, – vyras sudribo fotelyje.

Jausdamasi klaikiai pasimetusi, Ema priėjo prie Mato ir nedrąsiai atsisėdo ant kelių. Ranka braukė jam per plaukus, kaktą, švelniai pirštų galais priliesdama pleistrą, antakius, nosį. Gėrėdamasi apvedė lūpų kontūrus ir atsargiai pabučiavo nubrozdiną skruostą. Beviltiškai jį mylėjo, tik nežinojo, kaip jį įtikinti. Nusprendusi kalbėti, priglaudė galvą prie peties.

– Matai, nuo tos akimirkos, kai tu vakar išvažiavai, aš išgyvenau pačią siaubingiausią parą savo gyvenime. Praleisiu tą dalį iki avarijos, nes nenoriu to prisiminti, bet po to, kai sužinojau, kad Elijaus gyvybė kabo ant plauko, o tu, kaip supratau, turėjai būti miręs, manyje kažkas nutrūko, nebegalėjau valdyti savo veiksmų. Nuvažiavau prie atodangos, ketindama nušokti žemyn.

Ema juto, kaip įsitempė Mato kūnas, raumenys tapo tarsi akmeniniai. Bijojo pakelti galvą, nedrįso pažiūrėti į akis, todėl perdžiūvusia burna kalbėjo toliau.

– Lėkdama iš ligoninės, atsitrenkiau į Darių, tik jo neatpažinau. Jis nusekė man iš paskos prie atodangos ir sustabdė mane. Aš tikrai maniau, kad jūsų abiejų netekau, negalėjau pakelti tos minties, man iš bejėgiškumo pasimaišė protas. Nežinau, kaip dar pasiteisinti, – kalbėjo bandydama nepravirkti. – Aš negaliu tavęs prarasti, beprotiškai myliu tave. Nenoriu be tavęs gyventi.

Matas virpėdamas įsikniaubė veidu Emai į kaklą ir stipriai suspaudė glėbyje.

– Viešpatie, Ema, tu mane vieną dieną pribaisi. Vos manęs nepalikai vieno, – kuždėjo

virpančiu balsu, stipriai glausdamasis prie merginos.

- Atleisk man, - meldė glostydamą galvą.
- Prakeiktas dviratininkas, per jį aš vos nepraradau tavęs, - sudejavo Matas.
- Koks dviratininkas? - nieko nesuprato Ema.
- Kuris man važiuojant staiga iššoko į gatvę, bandžiau jį apvažiuoti ir mes apsivertėme.
- Aš maniau, kad dėl manęs padarei avariją, - pravirko Ema.

Matas pakėlė galvą, žvelgdamas į akis.

- Saldžioji, nekalbėk nesąmonių ir nustok dėl visko prisiimti atsakomybę.

Ema suėmė delnais Mato veidą ir gėrėjosi savo mylimu vyru, kuris visa siela buvo jai atsidavęs. Nė akimirkos nedvejojo savo pasirinkimu.

- Kodėl taip lengva tave mylėti? - paklausė, ranka braukdama per tamsius plaukus.
- Ema, ar tikrai? Ką jauti Dariui? - stebėjosi Matas.

– Jaučiu beribį dėkingumą, šiltą buvusios meilės prisiminimą ir mažėjantį praeities ilgėsį.

– Mažėjantį? – pakartojo Matas.

– Nieko pasaulyje taip nenoriu, kaip tavęs. Myliu beviltiškai, pavydžiu kiekvieno tavo žvilgsnio skirto ne man. Meldžiu, neatstumk manęs, nes nieko taip netrokštu, kaip būti su tavim, jausti tave, gėrėtis tavim, – kalbėjo žvelgdama į mieliausias akis.

Matas pakėlė merginą ant rankų ir nusinešė į miegamąjį. Bučiavo atsargiai, tarsi pirmą kartą. Vos jo nepraradusi, Ema pagaliau vėl jautėsi saugi ir beprotiškai laiminga. Skubėdama bandė atsegti marškinių sagas, bet iš jaudulio pirštai neklausė. Susijuokęs, Matas atsiklaupė ant lovos ir erzinausiai lėtai atsisėgdamas kiekvieną sagą, nusivilko marškinius.

Neapsikentusi laukimo, Ema sugriebė už diržo sagties ir prisitraukė jį prie savęs. Glostydamą raumeningą krūtinę, iškėlė rankas aukštyn, kad Matas galėtų nuvilkti palaidinę. Nieko nelaukęs tai ir padarė, bet staiga sustingo, spoksodamas į ją.

– Kas čia, po velnių? – atsisėdo sutrikęs.

Ema pažiūrėjo žemyn, ant krūtinės pamatė dantų žymes, ties šonkauliais didžiulę mėlynę,

atrodė kaip apkandžiota kokio gyvūno. Čiupusi palaidinę, prisispaudė bandydama prisidengti, sutriko prisiminusi Dovydą. Baikščiai pakėlė akis į Matą, laukiantį paaiškinimo.

– Ema, aš nesuprantu, kas darosi? – beviltiškai paklausė Matas.

– Žinai, tu tikrai teisus, sakydamas, kad aš vieną dieną tave pribaisiu, – nervingai susijuokė Ema.

Matas suėmė rankomis Emos veidą ir prisitraukė taip arti, kad galėjo jausti jo nervingą kvėpavimą.

– Ema, kalbėk, kas tau tai padarė? Čia taip tave Darius gelbėjo? – Matas stipriai sukando dantis.

Ema suprato, kad daugiau nebegali tylėti, viskas per toli nuėjo ir taip per ilgai bėgo nuo tiesos, versdama kentėti Matą su broliu.

– Kai vakar išvažiavai plauti automobilio, nuėjau į namus persirengti, eidama į lauką atitrenkiau į Dovydą, – minutę nutilo stebėdama, kaip patamsėja vyro akys ir pasakojo toliau. – Tada jis mane įsitempė į automobilį, nusivežė į savo namus ir mes susigrūmėm... – nutilusi, nuleido akis. – Aš sugebėjau išsilaisvinti ir pabėgau.

Paskui grįžau prie tavo namų, o toliau pats viską žinai.

Bandydamas sutramdyti emocijas, Matas susinėrė rankas už sprando ir atkruginęs galvą žvelgė į lubas. Staiga sugriebęs Ema už pečių, grėsmingai įsistebeilijo į akis.

– Nepasakei svarbiausio, kur man jį surasti, Ema?

Ema nuleido galvą, žvelgdama į savo subjaurotą odą.

– Nežinau, kur jis gyvena, buvau labai išsigandusi, bet telefone galima pažiūrėti, iš kur išsikviečiau taksi.

– Ką dar gali apie jį pasakyti, Ema? – paklausė valdingai.

Ema žinojo, kad neturi kitos išeities, kaip tik pasakyti tiesą.

– Jis dirba savivaldybėje, žinau jo pavardę. Daugiau nieko nežinau.

– Kokia pavardė? – reikalavo Matas.

Išgirdęs pavardę, Matas pašoko nuo lovos ir išėjo iš kambario. Ema pasijuto siaubingai,

keikėsi ir tuo pat metu maldavo Dievo, kad Matui nieko nenutiktų ir kad jis neperžengtų ribos. Prieš porą valandų buvo tikra, kad jį prarado, antrą kartą to nepakeltų. Atsikėlus nuslinko į vonią ir pažvelgė į veidrodį, atrodė kaip pabėgusi iš džiunglių. Beprotiškai širdo, kad jos demonas neduoda jai toliau gyventi, jautėsi tarsi voverė, bėganti rate ir nerandanti išėjimo. Nусisuko, nebegalėdama savęs matyti, nusiplėšė purvinus drabužius ir įlipo į dušą. Bėgant vandeniui, juto, kaip peršti žaizdos. Trynė rankomis odą, bandydama nusiplauti praeities randus, bet jautė tik skausmą. Sukniubusi dušo kabinoje, rankomis suspaudė galvą. Sėdėjo, kol kūną pradėjo krėsti drebulys. Virpėjo ne nuo šalčio, tiesiog nebegalėjo daugiau pakelti įtampos, visko buvo per daug.

– Ema, eikš pas mane, sušalsi, – Matas, apgobdamas rankšluosčiu, traukė ją iš dušo kabinos.

Jausdama palengvėjimą, kad jis neišėjo, apsisivijo rankomis kaklą ir leidosi nešama į kambarį. Paguldęs Emą į lovą, kruopščiai užklojo, kad sušiltų.

– Maniau, kad išėjai, – tarė verksmingai.

– Nekvailiok, saldžioji, nepaliksiu tavęs vienos. Nuėjau pažiūrėti tavo telefone, kur važiavai.

– Ką darysi, Matai?

– Susirasiu jį ir priversiu kentėti už kiekvieną tavo ašarą.

– Meldžiu, nesielk taip, jis iškvies policiją.

– Jam tai nenaudinga, jei iškvies policiją, pats turės daug ką paaiškinti, o apie jį pasakyti turim nemažai.

– Aš nenoriu prasidėti su teisėsauga, Matai.

– Iš karto tai reikėjo padaryti, dabar jis nebegadintų tau gyvenimo.

Ema, nebenorėdama ginčytis, užsitraukė antklodę ant galvos. Matas nusijuokęs palindo po antklode ir prisispaudė prie šono.

– Saldžioji, nesislėpk, vis tiek atrasiu.

– Matai, tu negali eiti pas jį vienas, Elijas labai nusiviltų negavęs progos bent porą kartų jam užvožti, – bandė atitolinti įvykį.

Matas nusikvatojo ir atsargiai užsiropštė ant Emos.

– Saldžioji, o tu išradinga, – šypsojosi vyras.

– Matai, po velnių, ar dar ilgai kalbėsime, – tarė suirzusi suprasdama, kad jo neperkalbės.

– Hmm, mes dar ne viską aptarėme, bet gal vėliau, – erzindamas apdovanojo geidžiamu bučiniu. ◇

~ 36 dalis ~

- Kaip laikosi nuostabiausias vyras pasaulyje? - klausė Ema prie širdies glausdama brolio ranką.
- Sulaužytas ir vėl naujai surinktas, - nusišypsojo Elijas.
- Aš taip džiaugiuosi, kad tau geriau, tu mums įvarei daug baimės.
- Bet ne tiek, kiek tu man, mažė. Tu juk supranti, kad nebegali šitaip elgtis? Ema, privalai man viską pasakyti. - apniuko Elijas.
- Nesirūpink, brolau, ji viską man pasakė, žinau, kur tą šūdžių rasti, - tarė Matas atsirėmęs į sieną.
- Radai jį? - įsitempė brolis.
- Radau, - abejingai tarė Matas.
- Ką? - Ema pašoko nuo kėdės, paleisdama brolio ranką. - Juk žadėjai, kad neisi!
- Sakiau, kad neisiu, bet nežadėjau, saldžioji, - tarė nerūpestingai Matas.
- Ką jam padarei? - tyliai paklausė Ema.

– Nieko ypatingo, jis tik kurį laiką turės pasiimti nedarbingumo pažymą.

– Dėl Dievo meilės, jis iškvies policiją, – susigriebė už galvos Ema.

– Neiškvies, aš jį įtikinau, kad to nedarytų, – priėjęs pabučiavo jį kaktą. – Nurimk, Ema, viskas gerai, jis daugiau negadins tau gyvenimo.

Ema, jausdama nerimą, bet kartu ir beribį dėkingumą stipriai apkabino Matą. Netrukus seselė paprašė jį išeiti, nes Elijaus negalima buvo ilgai varginti. Ema atsargiai apkabino broį ir pažadėjo ryte sugrįžti. Pasiėmę iš darželio Korneliją, grįžo į namus ir, pavakarieniavę, jaukiai įsitaisė svetainėje ant sofos. Matas įjungė Kornelijos mėgstamą animacinį filmą ir, laikydamas mergytę glėbyje, prisitraukė Emą prie savęs. Baigiantis filmui Kornelija užmigo, Matas nepaliaudamas visą laiką žvelgė į miegančią mergaitę.

– Buvo labai keista pamatyti jį, akimirka sutrikau išvydęs, koks jis panašus į Korneliją, – tyliai kalbėjo Matas.

– Žinau, bet Kornelija nekalta dėl to, kad jos tėvas psichopatas.

– Ema, aš dievinu šitą mažą mergaičiukę, gali tuo neabejoti.

– Ar stipriai jį sužeidei? – vos girdimai paklausė Ema.

– Nežinau, manau, pakankamai, kad jis pasikankintų, bet nepakankamai, kad už viską atsiimtų. Pirmą kartą gyvenime jaučiau malonumą mušdamas žmogų, – kalbėjo abejingai Matas.

– Nenoriu, kad taip jaustumėsi, – Ema nusiminė.

Matas, vis dar laikydamas Korneliją ant rankų, atsistojo ir, nuėjęs prie lentynos, kažką paėmė.

– Ištiesk ranką, saldžioji.

Nieko neįtardama, Ema ištiesė delną. Matas nusijuokė, pasuko delną žemyn ir lengvu judesiu užmovė žiedą. Netekusi žado, Ema žvelgė į balto aukso žiedą nusėtą smulkiais deimantais.

– Kas čia? – paklausė šypsodamasi.

– Sužadėtuvių žiedas, – lengvabūdiškai tarė Matas.

- Nemanai, kad pagal tradicijas turėtum paklausti, ar sutinku? – nusijuokė vis dar žvelgdama į savo ranką.
- Tai nesvarstytinas klausimas, saldžioji, – išsišiepė Matas.
- Labai romantiška, Matai, – nusikvatojo Ema ir užsispaudė delnu burną, bijodama, kad pažadino mergytę.
- Duosiu aš tau tos romantikos per akis, kai tik ištekėsi už manęs, – vyras žvelgė patenkintas.
- Ir ilgai teks laukti? – paerzino vis dar spoksodama į žėrinčius deimantus.
- Galim susituokti ir rytoj, – Matas atsargiai paguldė ant sofos Korneliją.
- Ne, taip negerai, reikia palaukti, kada Elijas sustiprės.
- Gana tarškėti, saldžioji, ateik manęs pabučiuoti, – ištiesė rankas Matas.

Juokdamasi, Ema prišoko prie mylimo vyro ir prigludo prie aistringų lūpų. Patogiai įsitaisiusi Matui ant kelių, mėgavosi jo patenkinta veido išraiška.

– Žinai, kad paauglystėje buvau beviltiškai tave įsimylėjusi? – plačiai šypsodamasi paklausė.

– Tikrai? – vyras nustebeęs kilstelėjo antakius. – Kaip aš galėjau to nepastebėti?

– Nežinau, Matai, gal dėl to, kad bandžiau to neparodyti, – nusišaipė mergina. – Be to, tavo mergos mane mirtinai užkniso.

– Rimtai, saldžioji? Kodėl man nieko nesakei? Aš jas specialiai tampiausi kartu, kad nepulčiau prie tavęs, – nusijuokė Matas.

– Bet kodėl?

– Todėl, kad tavo brolis pagrasino, kad iškastruos mane, jei bent pirštu tave paliesiu.

– Ot šiknius, amžinai kišasi, kur jam nereikia.

– Aš ir be jo grasinimų nebūčiau tavęs lietęs, buvai visai dar vaikas, be to, aš tada buvau niekas, negalėjau nieko tau pasiūlyti. Privalėjau pirma tvirtai atsistoti ant kojų.

– Nekalbėk taip, man visada buvai ypatingas ir mano šeima visada tave mylėjo.

– Žinau, saldžioji, ir esu jiems labai dėkingas, bet tau jaučiu ne dėkingumą, – prisitraukęs

merginą, nuslopino žodžius bučiniu. ◇

~ 37 dalis ~

Pagaliau viskas pradėjo stotis į savo vėžes. Ema dalį savo ir dukros daiktų persinešė pas Matą; vis dar jautė baimę, kad Dovydas bet kada gali pasirodyti. Elijas sparčiai sveiko, todėl, išsiprašiusi iš darbo, nuvažiavo su Matu pasiimti jo iš ligoninės. Kai atėjo į palatą, Elijas vilkosi marškinius. Ema padėjo broliui apsirengti ir susegė sagas. Jis spindėjo iš laimės, kad pagaliau galės išsinešdinti iš ligoninės.

– Maže, aš pats apsivilksiu, nereikia su manim elgtis kaip su mažu vaiku.

– Kai pasveiksi, tada galėsi vaidinti savarankišką vyrą, – parodė liežuvį.

– Na ką, Matai, važiuojam išgerti alaus? – nusišaipė Elijas.

– Važiuojam, aš gersiu, tu vairuosi, – šyptelėjo Matas.

– Tai aišku, kad aš vairuosiu, tu vairuoti nemoki, – nusišaipė draugas.

Matas išspaudė nelinksmą šypseną, jautė kaltę, kad Elijas vos nemirė.

– Matai, nesiraukyk, aš pajuokavau, čia ne tavo kaltė, kad patekom į avariją.

– Gerai jau, gana seilėtis, renkis ir važiuojam, – tarė Matas bandydamas nuginti įtampą.

Namuose Ema paklojo broliui lovą. Nors ir trumpa kelionė, bet jį išvargino. Netrukus pasirodė mama su tėčiu, nešini pilnais krepšiais maisto produktų. Mama, išbučiavusi sūnų, nuskubėjo ruošti pietų, o tėtis, atsikimšęs alaus butelį, įsitaisė fotelyje ir įsijungė sporto kanalą. Ema su Matu patogiai išsidrėbė ant lovos. Taip gera buvo būti vėl visiems kartu, kad Emai nesinorėjo niekur išeiti. Elijas buvo pavargęs, bet prašė dar pasilikti, atrodė, kad visą amžinybę nesimatė.

– Nežinai, kada Olena pasirodys? – paklausė Elijas.

– Kitą savaitę, ji dabar Airijoje pas tėtį. O kam tau ji, nori asmeninės slaugės? – nusijuokė Ema.

– Būtų visai gerai, – išsišiepė Elijas. – *Blemba*, kaip dabar norėčiau šalto alaus.

– Beveik niekada jo negerdavai, o dabar užsinorėjai? – negalėjo atsidžiaugti matydama, kad jis sveiksta.

– Kai vos nenusibaigiau, dabar labai daug ko noriu, ko anksčiau nenorėjau, – šypsojosi brolis.

– Ko būtent? – susidomėjo Matas.

– Dabar neateina nei viena tinkama mintis, kurią galėčiau įgarsinti prie savo sesers, – abu vyrai tarsį sąmokslininkai nusikvatojo.

– O tu toks pats bjaurybė koks ir buvai, – susiraukė Ema.

– Kaip manai, mažė, gal pakviesk kurią dieną savo kolegę į svečius?

– Nesijausk nemirtingas, broli, – griežtai perspėjo Ema.

– Mano norai patys kilniausi, – vaidino pasipiktinusių.

– Saldžioji, bėk pažiūrėti, ką tavo mama gamina, aš velniškai alkanas, – paprašė Matas.

Staigiai atsisukusi, Ema parvertė Matą ant lovos ir rankomis prispaudė pečius.

– Bandai manimi atsikratyti? – tarė grėsmingai.

Matas juokdamasis stvėrė Emą už rankų ir prisitraukė prie savęs.

- Greičiausiai, kad jau nebe, saldžioji, - sukuždėjo bučiuodamas.
- Dėl Dievo meilės, Ema, nešdinkis iš kambario, - sumurmėjo brolis vartydamas akis.
- Išeinu, bet greit sugrįšiu, - pabučiavusi Matą, nusiropštė nuo lovos.

Vis dėlto į kambarį negrįžo, kol Matas pats neatėjo jos ieškoti. Ema nenorėjo jiems trukdyti, žinojo, kad abu turi apie daug ką pasikalbėti.

Virtuvė kvepėjo nuo antienos troškinio aromato, atviliojusio vyrus. Tėtis įsitaikė prie lango, laukdamas, kol mama patieks maistą. Uosdamas mėsos kvapą, Matas džiūgavo, kad pagaliau skaniai pavalgys, nes tai, ką gamino Ema, ne visada buvo valgoma.

- Vaikai mano, sėskitės prie stalo, tuoj patieksiu maistą, tik pirma nunešiu savo berniukui, kad bent kiek atsigautų, - kalbėjo mama.
- Galite neiti, jis užmigo, - Matas dėlėjo lėkštes ant stalo.
- Vargšas mano vaikelis, tiek prisikentėjo, bet nieko, mes jį pastatysim ant kojų. Aš kasdien nuo pat ryto ateisiu čia ir pasirūpinsiu, kad jis

bent pavalgytų, o tai visai jau į žmogų nebepanašus, visai sulyso, išbalo.

Ema, susižvalgiusi su Matu, tyliai nusijuokė, žinodami, kaip Elijas negali pakęsti, kai juo kas rūpinasi ir neduoda erdvės. Jis pernelyg ilgai buvo vienas, kad dabar sutiktų kasdien klausyti mamos priekaištų, jog jis visai nesirūpina savimi. Pavalgę, Ema su Matu pakilo eiti, bet mama niekaip nenorėjo jų išleisti.

– Kur skubate, vaikai, juk Korneliją dar tik už trijų valandų reiks pasiimti iš darželio, galite čia dar pabūti.

– Elijas dabar vis tiek miega, mes gal vakare su dukra ateisim, be to, turim visokių reikalų, – bandė ištrūkti Ema.

– Ir kokių reikalų jūs turit, vaikai? – nepasidavė mama.

– Nusprendėm namie baldus perstumdyti, – nusijuokė Matas.

– Kad tavo tie baldai baisiai sunkūs, vaike, persitempsit.

– Mes būsim atsargūs, – pažadėjo Matas.

Ema trinkelėjo kumščiu Matui į šoną ir juokdamasi nuskubėjo į koridorių.

– Nuo kurių baldų pradėsim, saldžioji? – pasivijęs į ausį pakuždėjo Matas.

– Gal šį kartą nuo komodos, ji visiškai ne vietoje stovi, – tarė tramdydama juoką.

– Tada mums reikia paskubėti, nes ji velniškai sunki, – šypsojosi vyras stumdamas mylimą merginą pro duris. ◇

~ 38 dalis ~

Laikas lėkė nenumaldomai greitai, Emai rodės, kad paroje trūksta bent poros valandų. Šiltą vasarą pasivijo margaspalvis ruduo, kuris savo saulėtomis dienomis nė kiek nežadėjo nusileisti. Elijas buvo jau visai atsigavęs ir tryško energija. Matydama jį tokį pilną gyvybės, Ema nesiliovė dėkojusi Dievui, kad neatėmė jo. Matas gavo itin didelį užsakymą, todėl visa galva pasinėrė į darbą. Nors pastaruoju metu matydavo jį tik vėlai vakare, tačiau Matas neleisdavo jai užsimiršti, nuolatos skambindavo, o grįžęs į namus savo dėmesiu prarastą laiką grąžindavo su kaupu.

Penktadienio vakarą, Ema su Olena nutarė, kad ne pro šalį būtų visiems atsipalaiduoti ir ilgai negalvojusios pasirinko boulingą. Grįžus planavo atsikimšti butelį vyno ir keturiese pavakaroti namuose. Elijas išvažiavo pasiimti Olenos, o Matas netrukus turėjo grįžti iš darbo. Norėdama sutaupyti laiko, Ema greitai nubėgo nupirkti vyno ir nuskubėjo į buvusius namus, kur visi tarėsi susitikti. Rakindama buto duris, pajuto delną ant peties. Nusišypsojo, tikėdamasi pamatyti Matą, bet atsisukusi iš nuostabos sustingo.

– Šš, tik nešauk, – pasakė Dovydas, stumdamas į vidų.

Ema žiūrėjo išplėtusi akis į savo demoną ir beprotiškai bijojo, kad vėl pasikartos dar neužmiršti įvykiai. Jis buvo pasikeitęs: plaukai susivėlę, paakiai patamsėję, atrodė, kad seniai būtų miegojęs, o smakro apačioje, matėsi neseniai sugijęs randas. Stovėjo žvelgdamas tuščiomis akimis, rankoje laikė Emos rankinę, kurią buvo palikusi bėgdama iš jo namų.

– Ema, nebijok, aš tik atėjau pasikalbėti, – tarė nervingai.

– Tikrai galvoji, kad patikėsiu?

– Prašau, aš nebegaliu taip. Neturiu nieko, negali man drausti pažinti savo dukrą.

– Tu gal išprotėjai, po visko, ką man padarei, dar drįsti manęs reikalauti, kad leisčiau Kornelijai tave vadinti tėvu? – beviltiškai niršo Ema.

– Aš neturiu pasiteisinimo. Norėčiau viską pakeisti, bet negaliu. Neturiu šiame gyvenime nieko, todėl maldauju tavęs, neatimk iš manęs galimybės pažinti savo vaiką.

Matydama, koks jis apgailėtinas, Ema neteko žado, tylėdama nuėjo į svetainę ir sudribo ant sofos. Dovydas, atsekęs iš paskos, klestelėjo šalia.

– Tai kur tavo įtakingieji tėvai, kuriais mane gąsdinai? – Ema paklausė abejingai.

– Mama mirė, tėvas kalėjime, – lediniu balsu tarė Dovydas.

– Kas jai nutiko?

Vyras akimirką tylėjo ir giliai įkvėpęs nunarino galvą. Vis spoksojo į grindis, Ema jau pamanė, kad jos neišgirdo.

– Tėvas nužudė, – sukuždėjo Dovydas. – Buvau visai dar vaikas, man tada tik dešimt metų buvo. Jie nuolatos pykdavosi, tėvas buvo siaubingai pavydus ir mušdavo mamą dėl visokių niekų. Vieną vakarą išgirdau eilinius riksmus, jie ir vėl ginčijosi. Neapsikentęs užsitęsusio triukšmo, išėjau iš kambario pažiūrėti, kas vyksta, ir radau ją svetainėje, gulinčią kraujo klane. Šalia sėdėjo tėvas, jo rankos buvo kruvinos, – kalbėjo bereikšmiu balsu Dovydas.

Ema pasisuko į savo demoną, matė, koks jis sugniuždytas, bet gailesčio nejuto, nepajėgė

ištrinti iš atminties prisiminimų, koks baisus jis gali būti.

– Tai iš kur pas tave ta prabanga?

– Mano tėvai susikrovė nemažą kapitalą ir mamos brolis nepaliko manęs, nors pats neaugino, bet surado, kas mane prižiūrėtų, – išspjovė pagiežingai.

– Ką pasakei – siaubinga, bet tai nepateisina to, kaip pats pasielgei. Nesi geresnis už savo tėvą.

– Ema, kad ir kaip norėčiau, nieko nebegaliu pakeisti. Juolab, kad neįžvelgiu kaltės savo veiksmuose. Net jei ir netiki, bet aš nedariau nieko prieš tavo valią. Žinoma, jei neminėsim paskutinio mūsų susitikimo, – nelinksmai nusijuokė.

– Tau reikia pagalbos, Dovydai, – tarė baisėdamasi.

– Manai nebandžiau ieškoti... – Dovydas susiėmė už sprando. – Žinau, kad manęs nekenti, bet tai mano paskutinis šansas pradėti gyventi kitaip, maldauju, neatimk jo iš manęs.

– Visų pirma, negaliu iš tavęs atimti to, ko tu neturi, antra, aš negaliu rizikuoti, nežinodama, kas tau dar gali šauti į tavo ligotą galvą.

Dovydas pašoko nuo sofos, Ema instinktyviai taip pat atsistojo. Suspaudęs merginos pečius, vyras žvelgė paklaikusiomis akimis.

– Ema, maldauju, duok man šansą, žinau, kad negaliu turėti tavęs, bet meldžiu, leisk pažinti dukrą, – tarė kupinu nevilties balsu.

Staiga koridoriuje pasigirdo linksmas šurmulyš, abu pasisuko į balsų pusę. Tarpduryje pasirodė Elijas, laikydamas Oleną glėbyje, iš paskos sekė Matas. Išvydę Dovydą, visi nustėro, negalėdami patikėti savo akimis. Dovydas patraukė rankas nuo Emos ir žengė žingsnį atgal.

– Eina šikt, koks jis panašus, – tarė Olena, stebeilydamasi į vyrą.

Elijas, tarsi sužvėrėjęs, mosuodamas kumščiais šoko prie Dovydo, ir sukeldamas siaubingą chaosą, negailestingai talžė savo baisiausią priešą. Ema šaukdama puolė prie brolio, bandydama patraukti nuo Dovydo, kuris, dengdamasis rankomis galvą, gulėjo ant grindų, tačiau Matas, jį sugriebęs, suspaudė glėbyje. Ema bandė ištrūkti, bet pastangos nuėjo veltui.

– Nesimuistyk, Ema, leisk broliui atsigauti, – lediniu balsu kalbėjo vyras.

– Ar išprotėjai, jis jį užmuš! – pravirko bijodama dėl brolio. – Olena, daryk ką nors, – maldavo Ema.

– O ką, po velnių, aš galiu padaryti, – mergina skėstelėjo rankomis.

Nebegalėdama pakelti įtamos, Ema sukniubo Mato glėbyje. Šis pasodino ją ant sofos ir neskubėdamas nuėjo prie draugo, kuris kaip pamišęs vanojo kumščiais sesers demoną. Bandydamas patraukti Eliją nuo aimanuojančio vyro, iš nugaros sukaustė draugo rankas. Elijas priešinosi, bet Matas sugebėjo jį užlaikyti.

– Nurimk, brolau, tu iš jo faršą padarysi, – bandė nuraminti.

– Aš jį užmušiu, – tarė Elijas, gaudydamas orą.

Ema, pripuolusi prie brolio, suėmė rankomis veidą.

– Elijau, meldžiu, liaukis, negali taip elgtis, tai nieko nebepakeis, tu viską tik sugadinsi. Negaliu tavęs prarasti, ar girdi?

Elijas žiūrėjo į sesę, bandydamas suvaldyti kvėpavimą.

– Matai, paleisk mane, – tarė ramiai.

Matas nedvejodamas pakluso ir, atsitraukęs, leido draugui apkabinti sesę.

– Atleisk, maže, tu neturėjai to matyti.

Ema išsigandusi atsitraukė nuo brolio ir sugriebė Matą už marškinių, kuris, apėjęs juos, patraukė link sumušto vyro.

– Nebijok, saldžioji, aš jam nieko nedarysiu, – raminamai nusišypsojo, nors akys liepsnojo.

– Leisk man su juo pakalbėti, – prašė Ema.

– Ką dar sugalvosi? – suirzo Matas.

– Prašau, – nepasidavė Ema, desperatiškai įsikirtusi į ranką.

Matas minutėlę dvejojo ir pasakęs, kad duoda tik porą minučių, nusivedė prieštaraujantį draugą į virtuvę.

Priėjusi prie Dovydo, Ema atsisėdo šalia ir prisitraukė kelius prie krūtinės. Jis atrodė baisiai, veidas buvo kruvinas, gulėjo tylėdamas, visiškai pasidavęs, bejėgis. Matydama jį tokį, nepajuto gailesčio, tik suprato, kad nebebijo. Nebebijojo to baisaus demono, kuris visus tuos metus jos nepaleido. O dabar, žvelgdama į jį,

pagaliau pasijuto laisva. Laisva nuo baimės ir neapykantos.

– Imk, Ema, jis žiauriai atrodo, – Olena ištiesė sušlapintą rankšluostį.

Paėmusi iš draugės rankšluostį, Ema atsargiai braukė Dovydui per veidą. Vyras sudejavęs įsispoksojo jai į akis.

– Galėsi atsikelti? – paklausė nerimaudama, kad nebūtų rimtai sužalotas.

Dovydas, sunkiai remdamasis alkūnėmis į grindis, pabandė atsisėsti. Emai padedant, šiaip ne taip pakilo.

– Ema, aš nesunkiai galiu juos sunaikinti, – tarė tankiai alsuodamas.

Ema vėl klestelėjo šalia sėdinčio Dovydo ir atsargiai perbraukė rankšluosčiu per skruostą. Perlenkusi rankšluostį kita puse, nuvalė kitą veido pusę.

– Jei taip pasielgsi, Dovydai, tada aš padarysiu viską, kad sunaikinčiau tave, – tarė ramiai valydamas smakrą, tačiau krūptelėjo, kai Dovydas staiga sugriebė už rankos.

– Ema, prašau tavęs, neatsisakyk, pagalvok dėl dukros, – tarė kupinu nevilties balsu.

– Pagalvosiu, – atsistojusi ištiesė ranką.

Įsikibęs į ranką, Dovydas sunkiai pakilo ir atsirėmė į merginą.

– Geriau jau pasitrauk nuo jos, jei nenori, kad sulaužyčiau rankas, – grėsmingai tarė Matas.

– Matai, jį reikia vežti į ligoninę, – tarė dvejodama.

– Nieko jam nereikia, – Matas prisitraukė Ema prie savęs. – Parvešiu jį namo, o tu eik pas brolių.

– Ema! – pašaukė Dovydas išeinančią merginą.

Ema pasisuko laukdama klausimo.

– Kada pasakysi? – stebėjosi vyras.

– Paskambinsiu, – nukirto Ema. ◇

~ 39 dalis ~

– Aš, Matas, imu tave, Ema, savo žmona ir prisiekiu visada būti tau ištikimas: kai laimė lydės ar vargas suspaus, kai sveikata tvers ar ligos suims, – visą gyvenimą tave mylėsiu ir gerbsiu. Tepadeda man Dievas.

– Aš, Ema, imu tave, Matai, savo vyru ir prisiekiu visada būti tau ištikima: kai laimė lydės ar vargas suspaus, kai sveikata tvers ar ligos suims, – visą gyvenimą tave mylėsiu ir gerbsiu. Tepadeda man Dievas.

Ankstyvą lapkričio šeštadienį, tarsi švelniais pūkais nuklodamas jaunavedžiams kelią, iškrito pirmasis sniegas. Su besąlygiška meile Ema žvelgė į pačias gražiausias pasaulyje akis ir nejautė nei nerimo, nei abejonės, tik tyrą laimę, kuri ją svaigino ir kvietė visa siela atsiduoti naujam gyvenimui. Sumainė žiedus Ramintojos bažnyčioje, kur lankydamosi Ema rasdavo sielos ramybę. Bažnyčioje buvo susirinkę patys artimiausi žmonės. Ema vilkėjo balta, šiek tiek kelius dengiančia, prigludusia suknele. Pasirinko tokią sąmoningai, kad galėtų per pirmas vestuvių metines vėl ją apsivilkti. Segėjo rugiagėlių mėlynumo safyrų vėrinį, tokią pat apyranę ir auskarus. Niekada dar nesijautė

tokia graži ir laiminga, žavėjosi savo vyru, kuris atrodė stulbinamai patrauklus vilkėdamas rugiagėlių spalvos kostiumą. Mama iš paskutiniųjų laikėsi, kad nepravirtų ir nesugadintų makiažo, bet bažnyčioje palūžo ir davė valią savo jausmams. Elijas visą ceremoniją patenkintas stebėjo seserį su geriausiu draugu, brolio veide Ema vėl pastebėjo tą nerūpestingą berniūkštį, kuris pastaruoju metu buvo pradingęs.

Po ceremonijos susirinko jaučioje senamiesčio kavinėje. Nesilaikė vestuvių tradicijų, tai labiau panašėjo į šiltą šeimos ir draugų susitikimą. Sėdėdama prie stalo, Ema nužvelgė artimuosius, tokius laisvus ir nerūpestingus. Atrodė, kad sapnuoja, bet jausdama Mato buvimą šalia, suprato, kad visą laiką juos visus turėjo, tik buvo akla, kad pamatytų. Žiūrėjo, kaip Olena su Elijumi kuždasi suglaudę galvas ir matė, kaip mama juos stebi, džiūgavo tikėdamasi, kad jos sūnus pagaliau užmezgė tvirtus santykius. Ema nebetikėjo, kad jie kada pasikeis, nes ligi šiol gyveno tokį patį, dvigubą, gyvenimą. Olena pabučiavo Eliją į skruostą ir, pamerkusi akį, nuskubėjo prie desertų stalo. Žvelgdama į brolio patenkintą veidą, Ema nusijuokė, supratusi, kad jie abu nepataisomi.

– Eikš, gražuole, pašok su manim, kol dar nepabėgot, – laukė ištiesęs ranką Elijas.

Ema mielai prisiglaudė prie brolio. Šoko mėgaudamiesi melodingu *Rain* kūrinium.

– Esi pati gražiausia nuotaka, kurią man teko matyti, – šypsojosi brolis.

– Tu man pataikauji, – nusijuokė Ema.

– Nė kiek, mažė.

– Esu tau beprotiškai dėkinga, kad buvai su manim, kai man tavęs labiausiai reikėjo, – tarė jausdama besikaupiančias ašaras.

– Nedrįsk verkti, mažė, – nusijuokė brolis. – Visada būsiu su tavim, kai reikės ir kai nereikės, dar spėsiu įkylėti, ypač dabar, kai gyvenu netoli nuo jūsų.

– Įkylėk, kiek tik nori, – negalėjo liautis šypsotis.

– Gera tave matyti laimingą, – džiaugėsi brolis.

– Esu tikra, kad vieną dieną ir tu surasi savo laimę, – pakštelėjo jam į skruostą.

– Vargu, aš nesutvertas rimtiems santykiams, – papurtė galvą Elijas.

- Nekalbėk niekų, užsispyrėli, tiesiog dar nesutikai tinkamos moters, tikiu, kad ji kažkur tavęs laukia, – šyptelėjo Ema.
 - Nebeburk, raganaite, – nusikvatojo brolis.
 - Gražink man žmoną, – išsišiepė Matas, prisitraukdamas Emą prie savęs.
 - Gerai, nešdinuosi, – paplekšnojęs draugui per petį, nedvejodamas patraukė pas Oleną.
 - Kaip manai, mano saldžioji nuotaka, gal jau einam iš čia? Mūsų laukia ilga kelionė.
 - Manau, kad jau laikas, – šypsojosi Ema, netverdama iš laimės.
- Ilgai užtruko, kol su kiekvienu atsisveikino ir pakalbėjo, o su mama atsisveikino bent kelis kartus, kol pagaliau juos išleido iš kavinės.
- Vaikai, ir kam reikėjo tokį tolimą kraštą pasirinkti. Kur ten sakėt tas Seulas yra?
 - Pietų Korėjoje, mama, – tarė juokdamasi.
 - Betgi ten dabar šalta, geriau būtumėt kur į šiltus kraštus važiaavę, jau rytoj gulėtumėte saulėtame paplūdimyje, o dabar belsitės

nežinia kiek laiko į šaltą šalį, – nesiliovė
priekaištauti mama.

– Prisigulėsim mes dar tuose paplūdimiuose,
mama. Viskas bus gerai, mes po poros savaitių
grįšim. Be to, ten visai nešalta.

– Būkit atsargūs, vaikai mano, – pravirko mama
apkabindama dukrą su žentu.

– Būsim, pažadu. ◇

~ 40 dalis ~

Jaunavedžių kelionė prasidėjo ankstyvą rytą, teko skristi šešiolika valandų. Tai buvo pats ilgiausias skrydis Emos gyvenime. Kurį laiką abu snaudė, bet miegas lėktuve buvo nepakenčiamas. Išsibudinę, aptarinėjo ateities planus ir nepajuto, kaip prabėgo kelios valandos. Po kurio laiko Ema vėl užmigo, patogiai įsitaisiusi savo vyro glėbyje. Lėktuve susipažino su jauna pora, visą savo laisvalaikį skiriančią kelionėms. Jie papasakojo kokias vietas ruošiasi aplankyti, visi sutarė po savaitės kartu nuvykti į Čedžu salą. Nusileidus Seulo oro uoste, sąnariai buvo mirtinai sustingę, bet vaizdai, kuriuos pamatė, akimirksniu pradangino ilgos kelionės nuovargį. Palikę daiktus viešbučio kambaryje išskubėjo į miestą. Milžiniški miesto dangoraižiai keistai derėjo su tradicine Pietų Korėjos architektūra. Miestas mirgėjo margaspalvių rudens lapų vandenyne, spalvos buvo tokios ryškios, kad atrodė, jog pateko į spalvų paletę. Oras buvo maloniai šiltas, o vėjas gaiviai glamonėjo išvargusį kūną. Matas rodė įspūdingas vietas, kuriose pats yra buvęs,ėjo į šventyklas, parkus, valgė keisčiausius dalykus, skonių įvairovė stebino. Ragavo visko atsargiai ir nedaug, kad skrandis nesustreikuotų, nepratęs prie kitokio maisto.

Vakare, jausdami malonų nuovargį, grįžo į viešbutį. Kojos dėl vaikščiojimo buvo visiškai išvargusios, norėjosi tik kristi į lovą.

– Nedrįsk užmigti, saldžioji, – nusijuokė Matas, tiesdamas taure šampano.

– Hmm, užmigsiu ar ne priklausys nuo to, kokia toliau bus programa, – tarė glausdama taure prie lūpų.

– Atsipalaiduok, eiti niekur nereikės, programa persikelia į lovą, – pabučiavo Matas, paimdamas iš Emos taure.

– Ei, aš dar neišgėriau, – susijuokė.

– Išgersi vėliau, saldžioji, aš ir taip ilgai laukiau povestuvinės nakties, – prigludo prie lūpų Matas.

– Matai? – nusijuokė Ema jausdama, kaip jis nekantrauja. – Ar nieko nesigaili? – paklausė susidomėjusi.

Matas pasirėmė ant alkūnių, žvelgdamas iš viršaus į žmoną.

– Gailiuosi, – tarė rimtai.

– Ko gailiesi? – sutriko Ema.

– Kad taip ilgai laukiau, – išsišiepė Matas ir vėl surimtėjo. – O tu, ko gailiesi, Ema?

Vaidindama, kad galvoja, Ema pasuko galvą į šoną ir perbraukė pirštais Matui per veidą, apsistojo ties lūpomis ir giliai įkvėpė.

– Aš ir gailiuosi, kad tu taip ilgai laukei, – tarė bandydama sutramdyti juoką.

Matas garsiai nusikvatojo ir lūpomis prigludo prie žmonos.

– Matai? – Ema nesiliovė erzinusi.

– Kas dar, saldžioji? – nusijuokęs, sukando petį.

– Bet kodėl taip ilgai delsei? – geidė žinoti.

Matas lėtai perbraukė lūpomis per raktikaulį ir pakėlęs galvą įsistebeilijo į veidą.

– Nes nenorėjau būti atsarginis variantas po Dariaus. Norėjau, kad pati suprastum, kad manęs nori, – tarė išlaisvindamas iš kilpų palaidinės sagas.

– O kas, jei nebūtum sulaukęs?

– Nežinau, saldžioji, aš tokio varianto net nesvarsčiau, – šyptelėjo, išvaduodamas žmoną iš drabužių.

– Atleisk, kad taip ilgai buvau akla ir kurčia, –
bučiavo kaklą, savininkiškai glausdamasi prie
vyro.

– Dabar tai nebesvarbu, svarbiausia, kad esi su
manimi, esi mano...



Pabaiga

Dėkoju, brangus skaitytojau, kad skaitei mano knygą. Labai džiaugiuosi, jei ji Tau nors truputį patiko. Jei turi minčių, klausimų ar pastabų – būsiu dėkinga, jei parašysi man el. paštu dona.norvilaite@gmail.com.

Į šią knygą įdėjau ir darbo, ir lėšų, bet platinu ją nemokamai. Vis dėlto, jei nutarsi, kad knyga verta bent menkučio atlygio, gali pervesti keletą eurų į mano asmeninę sąskaitą:

Donata Petraško

LT527300010001696135

Ačiū!

Autorė